

DROGURI ȘI MOARTE LA LOS ANGELES

Anthony King

Politia

criminală

Cazuri Speciale

ANTHONY KING

DROGURI ȘI MOARTE LA LOS ANGELES

Editura electronică Equinox

2011

CUPRINS

CAPITOLUL 1.....	4
CAPITOLUL 2.....	8
CAPITOLUL 3.....	12
CAPITOLUL 4.....	16
CAPITOLUL 5.....	19
CAPITOLUL 6.....	24
CAPITOLUL 7.....	31
CAPITOLUL 8.....	33
CAPITOLUL 9.....	37
CAPITOLUL 10.....	41
CAPITOLUL 11.....	46
CAPITOLUL 12.....	50
CAPITOLUL 13.....	56
CAPITOLUL 14.....	59
CAPITOLUL 14.....	62
CAPITOLUL 15.....	67
CAPITOLUL 16.....	69

CAPITOLUL 1

— Aleargă! Ai pierdut circa patru secunde la ultimul tur de pistă.

Cu toată durerea din gamba dreaptă, cuprinsă de crampe, Camille îi zâmbi în fugă antrenorului ei din ultimii doi ani. Și proaspăt amant de numai trei luni. Mara, buna ei prietenă încă din copilărie, care nu lipsea de la nici un antrenament, darmite de la vreo competiție oficială, încerca și ea să o încurajeze:

— Hai, Cami, știu că poți! Mai ai doar două ture de stadion.

Arena, pe care își desfășura activitatea și clubul privat de atletism al lui Dennis Burrell, era situată în Westwood, Los Angeles, un cartier mare cât un oraș. Mai precis, acesta era amplasat aproximativ la mijlocul distanței dintre Hollywood și Oceanul Pacific, în apropiere de Universitatea California din Los Angeles.

Atletismul era viața ei. Camille Schulze începuse să fie îndrăgostită de acest sport încă din copilărie, încântată fiind de competițiile de anvergură televizate, dintre care nu scăpa nici una. Din pricina acestei nevinovate pasiuni își cam neglijase școala, dar părinții ei — oameni destul de înstăriți — rezolvaseră situația, angajând pentru fiica lor un fel de meditator-preparator, care o ajuta în fiecare zi la lecții. Acesta reuși să o stăpânească până la bacalaureat, pe care fata îl luă la mustață, cum s-ar spune. Dar, de îndată ce termină cu această neplăcută activitate, Camille se dedică în întregime atletismului, mai exact probelor de fond și semifond, la care constituția sa robustă îi asigura o carieră promițătoare.

Așadar, își abandona definitiv studiile și se înscrie la clubul privat al lui Burrell, care nu concepea, după propriile-i spuse, să nu scoată din ea o mare campioană. Ce-i drept, spre acest ideal o stimulau talentul său, o voință de fier și o putere de muncă fenomenală. Păcat că nu posedea o musculatură prea robustă a picioarelor!

Avea nevoie doar de puțin succes ca să reușească, iar antrenorul și prietena ei cea mai bună, Mara Bachman, o încurajau încontinuu în acest sens, cu toate cele trei entorse pe care le suferise în ultimii doi ani. Poate și din cauza acestor accidente ieșise prima în puține competiții și acestea nu prea importante, însă era destul de tânără la cei 20 de ani ai săi, iar norocul i-ar mai fi putut surăde o bună bucată de timp. Burrell justifica lipsa temporară de rezultate notabile, incriminând masa musculară a Camillei ca fiind insuficient dezvoltată. Ceea ce putea fi rezolvat printr-un regim alimentar adecvat marilor campioni și prin multă muncă. De aceeași parte a baricadei se afla și tatăl vitreg al fetei, medicul Rutger Schulze, ce ținea foarte mult la antrenor și la munca pe care acesta o depunea pentru succesul fiicei sale adoptive. Deoarece se căsătorise cu actuala sa soție pe vremea când Cami abia împlinise 3 anișori, doctorul și-ar fi dorit și el un copil, de preferință un băiat, dar soarta nu fusese de partea lui. Până la urmă se mulțumise cu o familie destul de fericită și suficient de bine situată financiar, compusă din numai trei persoane.

— Mai ai o singură tură, poți recupera acum ca să ieși prima! — îi mai strigă o dată Dennis de pe marginea pistei.

Cu Mara Bachman era prietenă încă de la grădiniță și nu se despărțiseră niciodată, iar părinții lor erau buni amici. Ele erau considerate de toată lumea ca

două fațete inseparabile ale aceleiași entități. Și totuși erau atât de diferite! Pe cât era Cami de sportivă și de puțin atrasă de spiritualitate, în ciuda inteligenței ei înnăscute, pe atât de ocupată era prietena ei de lecturare a mormane de cărți cu titluri imposibile. Pe lângă asistarea carierei prietenei ei, Mara — deși avea părinți bogați, care o ajutau financiar — își câștiga existența din scenarii de scurt metraj pentru televiziune și radio.

— Acum ești în linie dreaptă! Trage tare la sprint! — o încuraja de astă dată prietena, când atleta trecu prin fața ei cu chipul marcat de efortul depus.

În mod paradoxal, seducătoarea Camille nu își bătea capul cu felul în care arăta, în vreme ce erudita Mara era cochetă ca o doamnă de salon și știa să își pună foarte bine în valoare farmecele feminine.

Să câștige! Să iasă prima dintre cele trei alergătoare mult mai în vârstă decât ea și mai puțin pregătite fizic. Închise ochii pentru două secunde. Trebuia să-și joace rolul până la capăt. Acum urma sprintul final. Numai de-ar lăsa-o această blestemată de crampă musculară și inexplicabila greutate pe care o resimțea în zona gambelor! Știa că va câștiga. Trebuia să câștige, altfel nu se putea. Totuși, picioarele nu o ajutau deloc să le ajungă din urmă pe adversarele ei din acea partidă neoficială de 3.000 m. Nu mai putea, dar n-avea cum să abandoneze. Nu o făcuse niciodată până atunci și nici acum nu avea așa ceva în gând. Poate din cauza furiei sale neputincioase nu era în stare să le întrecă pe cele două, care parcă se mai depărtaseră puțin de ea. Gata, pierduse. Ea trecuse ultima linia de sosire. Își luă sacul de sport și prosopul, îndreptându-se, fără să privească pe nimeni, spre vestiare. Nu își putea da seama ce era cu ea. Probabil un duș va fi și reconfortant și consolator, se gândi Camille, care abia mai răsufla, de parcă ar fi avut o mare greutate pe piept.

— Oare ce să fie cu Cami? — îl întrebă Mara pe Dennis, în drumul lor spre cabine.

— O pasă proastă, nimic altceva. Așa se întâmplă cu toți marii campioni.

— Poate fi din pricina mâncării?

— Nici să nu-ți treacă prin minte așa ceva! Știi foarte bine că ea nu pune în gură înainte de alergare decât o cafea neagră.

Camille nu mai avea crampe, însă simțea cum greutatea din gambe urca în brațe și mai acut în ceafă. Niciodată nu mai avusese asemenea simptome. Intră sub duș, dar starea de rău persista, ba mai mult, se amplifică de la un minut la altul, încet-încet, izolând-o de tot ce era în jurul ei.

Prin crăpătura ușii apărură capul îngrijorat al Marei:

— Cum merge?

— Nu prea grozav, parcă aș cântări tone, nu 58 kg.

— Ești furioasă că n-ai reușit să învingi, nu-i așa? Nu te mai gândi la asta. Data viitoare va fi mult mai bine, ai să vezi!

— Bineînțeles că am draci, oricine ar avea în locul meu, dar este ceva ce nu pricep. Ai vrea să-l chemi puțin pe Dennis?

— Desigur, imediat.

Burrell nu era numai antrenor, ci avea pregătirea necesară și ca preparator fizic sportiv.

Mara pătrunse în vestiarul bărbaților, pentru a-l căuta pe antrenor. Acesta se pregătea și el pentru duș, având în jurul taliei doar un prosop înnodat. Corpul frumos încă, la cei 40 de ani ai lui, o făcu pe fată să aibă unele gânduri nu tocmai catolice la adresa bărbatului, dar nu i-ar fi făcut, pentru nimic în lume, așa ceva celei mai bune prietene pe care o avea. Cu toate că nu era prima oară când o încercau simțăminte erotice în prezența lui.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu. Ea nu se simte bine deloc și te-a chemat. Nu mai e nimeni la dușuri.

— Bine, mulțumesc! — mai spuse antrenorul și se îndreptă, oarecum grăbit, spre locul în care se afla eleva și amanta lui.

Prin aburi, Camille abia se mai putea ține pe picioare.

— Ce e cu tine? — se interesă Dennis.

— Nu știu, mă simt atât de greoaie, respir cu dificultate, iar membrele îmi sunt amorțite. Mai devreme erau doar gambele, dar acum și mâinile mă înțepă. O fi ceva cu circulația sângelui?

El ezită puțin, după care își atârnă prosopul într-un cuier și intră în cabină alături de Camille, pe care o luă imediat în brațe. Fata se sprijinea de el mai mult decât stătea pe propriile picioare. Antrenorul îi puse mâna sub sânul stâng și aproape imediat își dădu cu părerea, încercând să o liniștească:

— Ai puțină tahicardie, probabil și o oarecare hipoglicemie. Ți-am repetat de atâtea ori că nici o alergare, indiferent de distanță, nu trebuie luată în glumă. Dovadă rezultatul cu care te-ai ales astăzi!

— Bine, dar eu am făcut tot ce am putut.

— Aiurea! De fapt, eu sunt de vină. Nu trebuia să te las să intri pe pistă decât după un mic dejun sănătos. Te-ai fi simțit cu totul altfel acum. Și învingătoare pe deasupra.

— Ești sigur că nu e ceva grav?

— Grav pe dracu'! Ai doar 20 de ani și un organism de elefant. Ce poate fi grav într-o atare situație? O masă bună și totul o să treacă.

— Dennis, nu cumva mi-ai dat niște mizerii să înghit?

— Te referi la droguri? Ce, ești nebună?

— Iartă-mă! Nici eu nu mai știu ce spun de când am pierdut cursa în fața acelor epave. De vină este, probabil, nemărginitul meu orgoliu. Pe viitor o să încerc să mă controlez mai bine.

— În acea zi vei fi o mare campioană!

— Hai, nu mai vorbi cu mine ca și cum ai sta la palavre cu un copil.

— Am observat de câțeva vreme că nu mai ești o fetișcană...

— Și-atunci, ce mai aștepti? Nu crezi că ar fi timpul să mă faci bine? Doar ești și preparatorul meu fizic!

Dennis îi închise gura cu o scurtă sărutare, după care îi lăsă căile respiratorii libere, pentru a putea trage aer în piept cât mai bine. Iar mâinile sale puternice începură să alunece alene pe trupul ei tânăr și viguros. Orice s-ar spune, nu era un bărbat care să rămână indiferent lângă o tânără superbă precum Camille. Parcă executa un ritual, se gândi el, dar nu lăsă această imagine să-l distragă de la ceea ce avea de dus la bun sfârșit atunci și acolo. În vreme ce apa cădea pe ei, Dennis o îmbrățișa cu o pasiune nedisimulată, urmărindu-i conturul trupului, poate puțin cam solid în partea din spate și mai jos, până pe la genunchi. Ea gemea, înclinându-și capul când într-o parte, când în cealaltă. De aceea, bărbatul o întoarse de-a binelea cu spatele la el, o sărută pe gât și pe umeri, prinzându-i apoi cu hotărâre sânii puternici — poate puțin prea puternici — în mâini.

Și Camille era pasionată de amor, cu toate că nu se putea declara o expertă la acest capitol. Majoritatea cunoștințelor sale erotice mai sofisticate se legau, în special, de numele partenerului ei; însă tot ceea ce făcea, făcea cu mare pasiune.

— Dragul meu, nu-i așa că mă iubești și mă vrei? — îl întrebă ea, amețită cum era și dornică de amor.

Bineînțeles că bărbatul nu îi dădu nici un răspuns, întorcând-o din nou cu fața la el și mușcându-i lobul unei urechi. Ea își ridicase deja un picior și, reușind cu greu să-și mențină echilibrul, îl încolăci pe amantul ei pe după șolduri. Avea neapărată nevoie de sex, iar amândoi știau acest lucru.

Și Dennis era pregătit de a trece la atac. Făcuse amor cu ea de zeci de ori, dar niciodată nu se săturase. O luă în brațe până la urmă, iar fata, cu o grimasă de bucurie pe chip, îi zâmbi recunoscătoare, petrecându-și brațele în jurul gâtului lui. Ochii ei căprui, întredeschiși, căutau privirea bărbatului, sorbind-o cu mare dragoste.

Începu să împingă, metodic și rar, rezemând-o pe Camille cu spatele de peretele faianțat și flexându-și puțin genunchii. Sub strânsoarea brațelor lui, fata se unduia atât cât putea, scâncind din ce în ce mai excitată. Își strânse puternic pleoapele și începu să articuleze un fel de rugăminți fierbinți — sau, poate, cuvinte de dragoste — însă vorbele ei nu mai erau inteligibile, semănând mai mult cu un bolborosit. El își accelerează ritmul, intrând din ce în ce mai mult, iar ea se prinse cu o mână de brațul dușului, pentru a fi mai ușoară și a-i da o mână de ajutor. Pe lângă zgomotul apei care cădea asupra lor, nu se mai auzeau decât gâfâielile bărbatului și plesniturile feselor Camillei de faianța udă. Ea vru să scoată un țipăt de plăcere, însă ceea ce îi ieși din gâtlee fu un horcăit, care nu îl făcu pe Dennis să își tempereze elanul. Ba dimpotrivă, pătrunderea lui implacabilă devenea din ce în ce mai violentă, amândoi știind că acest lucru nu le era dizgrațios defel.

În culmea extazului, Burrell tresări. Amanta lui avusese cu siguranță orgasm, apoi, corpul ei se cabrase spasmodic de câteva ori, ca în cele din urmă fata să se lase greoaie pe umerii lui, lunecându-i din mâini pe podea. El opri dușul, încercă s-o ridice și, îngrijorat, o mai palpă o dată sub sânul stâng. Inima Camillei Schulze încetase să mai bată.

CAPITOLUL 2

Două luni mai târziu, aproape de sfârșitul lui octombrie, detectivul Jane Heron de la Poliția Criminală, Divizia „Cazuri Speciale”, lăsă pe birou dosarul studiat pe jumătate, care fusese adus de șeful ei, căpitanul Corky West. Un lucru era clar pentru Jane: cafeaua din secția de poliție nu putea fi băută decât atunci când oboseala te făcea să nu-i mai simți gustul. Avea o aromă înfiorătoare. Tocmai de aceea își luă sacul și își căută mașina în parcare: știa ea, la câteva străduțe depărtare, un mic bar în care se putea bea un espresso adevărat. Totodată, făceau acolo și niște sandvișuri excelente, iar în acea dimineață nu pusese nimic în gură.

Trecuseră puțin peste trei săptămâni de când se întorsese din scurtul ei week-end, petrecut în compania lui Dan Anderson, ocazie cu care își încheiase relația cu acest ultim amant. Era prea posesiv, pretențios și egoist pentru gustul ei. De atunci avusese parte doar de rutina insuportabilă de la „Cazuri Speciale”. Niciun dosar mai acătării care să-i scoată în evidență aptitudinile de detectiv, alături de coechipierul ei, simpaticul și inteligentul Eric Black, ce adesea se dovedea foarte puțin simpatic și prea puțin inteligent — după criteriile ei de clasificare a bărbaților. Nici măcar niște skin-heads nu mai profanaseră morminte de animale din cimitirul aflat pe una dintre colinele care împrejmuiesc Los Angeles-ul. Sau măcar niște asasini, acolo, care să-i mai dezmoștească puțin pe amândoi. Doar nu se pocăiseră cu toții în noul mileniu!

Ajunsă la cafeneaua „Monica's”, îl salută pe serviabilul patron Jimmy H., după care ocupă o masă la fereastră. Îndată o și reperă pe fata așezată la câțiva metri distanță, pe care nu o observa pentru prima dată pe urmele ei. Aceasta, frumușică foc, îi întrerupse șirul gândurilor și o făcu să se întrebe: „Ce-o vrea de la mine, căci mă urmărește de câteva zile?” O văzuse de trei ori în ultima săptămână și asta în condițiile în care nu era în permanență atentă să observe dacă o urmărea sau nu cineva. De obicei, ea era urmăritoarea.

Nu mai avu răbdarea de a o mai întâlni și în alte rânduri, iar după ce primi comanda, bău cafeaua din trei înghițituri și mușcă sănătos de două ori din sandvișul cu șuncă și cașcaval. Apoi, își luă sticla cu apă minerală într-o mână și se îndreptă spre „codița” ei, așezându-se fără să ceară permisiunea la aceeași masă. Așteptă.

Fata dădea semne de timiditate și cu greu reușea să susțină privirea ușor ironică a Janei. În cele din urmă îndrăzni, cu o voce blândă și destul de nehotărâtă:

— Numele meu este Mara Bachman. Polițista nu zise nimic, așteptând ca interlocutoarea ei să continue.

— Nu știam cum să intru în vorbă cu dumneavoastră, de aceea v-am tot urmărit; văd că v-ați dat seama.

— O.K., pentru că am luat eu inițiativa, profită și spune-mi ce ai de spus!

— Coafeza dumneavoastră, Ritta, m-a sfătuit să vă abordez și ea mi-a spus cum arătați și unde vă pot găsi. Văd că părul v-a mai crescut puțin.

Așa era. Nu mai fusese la Ritta de vreo patru luni de zile, când se tunsese fistichiu, din cauza unei anchete întortocheate, în care trebuia să semene cât de cât cu o anumită persoană dispărută.

— Într-adevăr, răspunse Jane, trecându-și cochec mîna prin plete și înghițind ultimul duminic din gustosul sandviș. Va trebui să fac o vizită la coafor în curînd, pentru a mai tăia puțin din vîrfuri. Mi-e jenă să merg cu dezastrul pe care-l am în cap la un salon mai scump. Deci, o cunoști pe Ritta. Iată un punct comun! Mai departe?

— Este esteticiana mea preferată — continuă Mara Bachman — și, cu timpul, ne-am împrietenit.

— Ce nevoie ai de o esteticiană cu frumusețea și tinerețea de care te bucuri din plin?

— Tatăl meu, care este un om de afaceri foarte priceput, spune că atunci când dispui de un capital, trebuie să știi neapărat să-l fructifici.

— De acord. Și de ce m-ai căutat? Mara continua să ezite.

— Hai să fim serioase, draga mea, continuă polițista. De câteva zile mă tot urmărești, iar Ritta nu te-ar fi trimis la mine fără un motiv bun. Așadar, dă-i drumul, că doar începutul va fi un pic mai greu.

Tânăra oftă din rărunchi. Se vedea că obrajii ei prinseseră ceva mai multă culoare.

— Vă spune ceva numele de Camille Schulze?

— Desigur, atleta care a murit subit, sub duș, după o probă de semifond, în brațele amantului și, totodată, a antrenorului ei. Asta parcă se întîmpla prin august, nu-i așa?

— Exact.

— Am auzit că era o alergătoare ce promitea foarte mult, iar constituția sa fizică nu putea da nimănui de bănuiră în legătură cu destinul tragic de care a avut parte. O criză cardiacă atât de puternică, încât să provoace moartea unei sportive de numai 20 de ani — greu de crezut!

— Așa gîndesc și eu! — se bucură Mara că trecuse de momentul penibil al demarării delicatei discuții cu polițista. Cami era cea mai bună prietenă a mea. Îmi era aproape o soră, cu care am fost împreună de cînd mergeam la grădiniță și până în urmă cu două luni. Mai e ceva: ea nu suferea de inimă, asta n-ați spus-o.

— Într-adevăr, așa e. Dar eu zic să nu ne mai rotim în jurul cozii. Crezi că a fost asasinată?

— Poate cuvîntul este cam dur. S-ar putea să fie vorba doar despre o omucidere involuntară sau circumstanțială.

— Faci aluzie la vreun dopaj nefericit, Mara?

— Cam așa ceva. E un gînd care nu îmi dă pace și basta. Dar, în orice caz, indiferent ce s-a întîmplat în realitate, Cami nu avea habar. Nu ar fi intrat niciodată într-o asemenea încurcătură, date fiind țelurile ei foarte înalte, iar dacă, totuși, ar fi făcut-o, eu sunt prima căreia i s-ar fi destăinuit. Mie îmi spunea absolut totul.

— Cum poți fi atât de sigură?

— V-am spus că eram ca două surori. Nu aveam niciun fel de secrete una față de cealaltă, iar eu participam la toate antrenamentele și concursurile ei. Ar mai fi de adăugat că prietena mea, acum decedată, suferea de un orgoliu exagerat. N-ar fi acceptat niciodată ca un artificiu să o ajute în succesul pe care ea dorea să îl atingă prin propriile forțe.

— Bun. Și după părerea ta cine a făcut-o?

— N-aș putea fi sigură de identitatea celui care i-a provocat moartea, dar cu siguranță că antrenorul și amantul ei, Dennis Burrell, este implicat într-o măsură covârșitoare. Camille îl iubea la nebunie și credea foarte mult în el.

— Ai ceva dovezi în acest sens?

— Tocmai asta e problema, mărturisi Mara cu vocea sugrumată de emoție.

— În acest caz, e clar că nu poate fi deschisă o anchetă oficială.

— Păi, acesta-i motivul pentru care v-am și căutat pe dumneavoastră! Ritta mi-a spus că lucrați în cadrul unui serviciu special al poliției și că sunteți singura care ați putea să mă ajutați.

— Este adevărat că lucrez la „Cazuri Speciale”, însă această tragedie nu este de resortul nostru. Îmi pare rău !

— Chiar dacă vă spun că unul dintre amicii lui Burrell, cu care este foarte probabil ca acesta să fi făcut afaceri, se numește Simon Molland? Mâna Janei Heron strânse involuntar sticla de apă minerală, iar plasticul scoase un zgomot sinistru, își reaminti imediat că îi vorbise coafezei Ritta despre această persoană, care jonglase cu întreaga poliție din Los Angeles, ba chiar își bătuse joc de mai multe secții redutabile din alte mari orașe. Nimeni nu fusese în stare să-l înfunde, nici măcar FBI-ul, care avea un dosar frumușel despre el, însă fără vreo probă incriminatorie de nezdrunca în fața instanței de judecată și a Juriului celor 12. Devenită pe loc atentă, polițista îi ceru fetei:

— Te rog să fii puțin mai precisă!

— La câteva zile după moartea Camillei, la ieșirea de la ceremonia incinerării, Burrell a dispărut pe tăcute, ca și cum ar fi avut o întâlnire care nu suporta nicio amânare. Având în vedere bănuielile mele și poate mult prea pătimase — am găsit că acest comportament era bizar și l-am urmărit. Avea, într-adevăr, o întâlnire cu un tip dubios, într-o cafenea din apropiere de Hollywood Wax Museum.

— Iartă-mă că te întrerup. Știi că în muzeul la care te-ai referit se găsesc peste 185 de figuri de ceară înfățișând diverse personalități, printre care și Marilyn Monroe, a cărei moarte a rămas până astăzi un mister? Dar, mai bine continuă!

— Când cei doi s-au despărțit, după un sfert de oră, l-am urmărit pe tip și i-am notat numărul mașinii. Din păcate, nu am reușit să-i disting aproape deloc figura. Dar am un amic care lucrează la serviciul circulației rutiere și el mi-a spus că respectivul automobil aparține unui oarecare Simon Molland, mare mafirot din lumea interlopă internațională. Cum nu prea sunt interesată de presa scrisă sau de TV, acest nume nu mi-a spus nimic, până când m-am destăinuit Rittei.

— Tot ce ai spus până acum mi se pare foarte interesant. Ai putea să îmi faci un mic rezumat asupra circumstanțelor exacte ale morții Camillei Schulze și asupra celor ce s-au mai întâmplat în zilele următoare?

— Fără îndoială!

Vocea Mării stătea să dea în plâns din când în când, dar tânăra se stăpânea cu stoicism. Polițista aprecie sinceritatea fetei ca reală, însă trebuia avut în vedere ca nu cumva intensitatea durerii ei să-i perturbe facultatea de analiză și expunere a derulării faptelor. O îndemnă să continue.

— Eram pe teren și urmăream o cursă amicală de 3.000 m, la care Camille participa în compania a două atlete mult mai în vârstă și mai trecute decât ea, începu Mara.

Jane hotărî că trebuia neapărat să-și anunțe partenerul, Eric Black, despre cele aflate și să-l convingă pe căpitanul West să le dea lor cazul. Dacă era, într-adevăr amestecat Simon Molland, trebuia acționat cu maximum de discreție și rapiditate. Se despărți de Mara Bachman după ce aceasta își termină povestea și îi notă coordonatele, pentru a o putea găsi mai târziu. La despărțire, căldura cu care frumoasa tânără îi strânse mâna era mai mult decât elocventă. Fata își puna mari speranțe în ajutorul polițistei.

CAPITOLUL 3

— Tot ce mi-ați relatat până acum este mult prea subțire, aprecie căpitanul West, șeful ierarhic superior al detectivilor Jane Heron și Eric Black de la Divizia „Cazuri Speciale”. M-ați pus doar în fața unor supoziții. Printre altele, Molland este acționar majoritar la un laborator specializat în producerea de cosmetice, fortifiante și hrană ecologică pentru sportivii din lumea bună. Nu e nimic suspect în faptul că el are o anumită relație cu antrenorul fetei decedate.

Black, care nu voia să se amestece în dialogul coechipierii lui cu șeful, se mulțumi să aprindă o țigară Camel fără filtru și să contemple fumul albăstrui ce urca spre plafonul înalt al încăperii.

— Bine, dar este numai un paravan! — interveni polițista. Și știți foarte bine acest lucru, căci cunoașteți activitatea infracțională a individului, care până acum nu a fost dovedit de polițiști, nesuferind nici o condamnare. Bănuiala mea este că laboratorul nu e altceva decât o placă turnantă pentru traficul de corticoide și alți hormoni ilegali, cu care unii campioni sau campioni în devenire se îndoapă, pentru a se putea situa în top. Pe de altă parte, Burrell a dispărut chiar atunci când iubita și eleva lui se transforma în cenușă. Și nu arbora niciun fel de mină îndurerată. Dumneavoastră ați putea face asta, chiar dacă v-ați strădui? Ați fi în stare să părăsiți în mod precipitat incinerarea iubitei la care țineați așa de mult, pentru o banală întâlnire de afaceri? În plus, nici nu avea o altă fată de pansat ori de antrenat care să-i justifice precipitata dispariție. Ce, credeți că avea nevoie de vreo alifie specială de la Molland tocmai atunci?

— Asta cam așa e, recunosc Corky West, dar nu este nici pe departe suficient ca să putem deschide o anchetă în toată regula. Și un procuror stagiar ne-ar râde în nas în momentul în care ne-am prezenta la el cu un dosar atât de subțire!

— Dar cine vorbește despre o anchetă oficială? Black și cu mine am putea să ne pierdem puțin timpul, scormonind de capul nostru prin gunoaie. Am verificat ce mi-a relatat martora și are dreptate în totalitate. Ba am aflat chiar mai multe. Necropsia a fost încredințată unui simplu stagiar, aflat la Drept, în ultimul an de perfecționare. Și permisul de înhumare/incinerare a fost eliberat în viteză, chiar în aceeași zi. De ce atâta grabă? Doar era vorba de un cadavru, nu de o ființă ce mai putea fi salvată!

— Tot nu ajunge, aprecie căpitanul.

— Păi, n-am terminat! Burrell este singurul care susține că tânăra Camille Schulze a cerut să fie incinerată, aceasta fiind împotriva religiei ei. Știți că, la catolici, morții trebuie să fie îngropați, altfel spiritele lor nu își vor găsi liniștea în ceruri. Ba mai mult, antrenorul afirmă că această ultimă dorință a atletei ar fi aflat-o pe când fata îi murea în brațe. Cam multă ață albă pentru o cusătură atât de mică, nu credeți?

— Heron, se enervă Black, înțeleg că ești nerăbdătoare să-i înfunzi pe Molland și pe Burrell ca și mine de altfel — dar nu poți susține că Rutger Schulze, tatăl victimei, îl acoperă pe asasinul propriei sale fiice!

— Nu uita că era tatăl ei vitreg și, din spusele martorei noastre, acesta îl considera pe Dennis Burrell ca pe un fiu de care n-a avut parte. Eu cred chiar că și-ar fi dorit măcar un asemenea ginere, dacă mai mult nu s-a putut. În atare situație, de ce ar fi insistat pentru o autopsie amănunțită? Numai așa, ca niște persoane indiscrete ca tine ori ca mine să-și bage nasul acolo unde nu le fierbe oala?

— Nu tu mi-ai spus că Mara Bachman bănuiește și o altfel de legătură între antrenor și doctor? De ce să nu luăm în calcul și această posibilitate?

— Hai că m-ați amețit de tot! — se burzului căpitanul.

— De ce, șefule? Chiar credeți, la fel ca „inteligentul” meu partener, că pe mine mă interesează mai mult să înfund niște mafioți, decât să descopăr motivul pentru care o atletă de 20 de ani și-a pierdut viața în condiții deosebit de suspecte?

— Cred că m-ai convins. Nu știu dacă și pe detectivul Black?!

— Atunci, putem să-i dăm drumul la treabă? — se entuziasmă Jane, fără să mai aștepte părerea partenerului ei.

— Consider că da, cu condiția să călcați ca pe ouă. În eventualitatea în care afacerea morții atletei ne ajută să punem mâna pe Molland, pot justifica nedeschiderea unei anchete oficiale, pe motiv că aceasta ar fi periclitat rezultatul final. Iar dacă nu iese nimic, investigația nu a avut loc niciodată. E limpede?

— Ca apa minerală, patroane! — jubilă Jane, ridicându-se și luându-l pe Eric afară din birou, ca nu cumva șeful lor să se răzgândească.

Detectivii se familiarizaseră cât de cât cu dosarul alergătoarei, dar tot mai aveau nevoie de unele informații. Iar acestea nu puteau fi obținute decât de la locotenentul Brian Frederiks. De aceea, cinci minute mai târziu, după ce puseră la punct un mic plan de bătaie, ciocneau la ușa lui.

— Voi doi chiar nu aveți nimic de lucru, de mă deranjați la ora asta? — îi luă locotenentul în primire încă de la ușă.

— Eu am berechet, însă partenera mea vrea să îți ceară un favor special.

— Contra acelei cine în doi pe care i-o solicit de secole?

— Eventual — răspunse Jane. Dosarul Camillei Schulze mai e la tine?

— Atletă? Da, mă pregăteam să-i aplic procedura de clasare, la ordinele boss-ului cel mare. Să mori în asemenea condiții, la o vârstă atât de fragedă... Te descurajează să te mai apuci de sport. Oricum, mie nu mi se poate întâmpla așa ceva. Fac sport numai în fața televizorului, cu o bere rece în mână.

— Asta explică generoasele pernițe care decorează silueta ta în chip grotesc.

— Nu zău, crezi că m-am îngrășat, Jane?

— Tu poate că nu, dar cămașa ta — cu siguranță. Deci, unde ziceai că e dosarul care ne interesează?

— Chiar în teancul de acolo. Încă nu i-a venit rândul să fie introdus pe calculator. Melanie e ocupată până peste cap.

Detectivul Black se uită la mormanul de dosare și bombăni:

— N-am la mine echipamentul de alpinist, așa că nu știu cum aș putea da de el.

— Lasă că vi-l caut eu. Între timp, dacă vă interesează cafetiera...

Lichidul negricios avea un gust atât de îndoielnic, încât Eric nu putu să nu se strâmbe, decepționat.

— Mofturosule, îi aruncă partenera lui, dar când își înmuie și ea buzele în paharul cu cafea adăugă: brrr, ai dreptate, e îngrozitoare!

— Vă place aroma de Columbia, nu-i așa? — le râse în nas Frederiks.

— Miserabile, ai făcut-o intenționat! — zise Eric, în vreme ce Jane răsfoia deja dosarul.

— Nu conține mare lucru. După nota autopsierii, a murit din cauza unui accident cardiac. Dragul meu, ai putea să ne faci niște copii după concluziile medicilor legiști și după depoziția martorului principal, pentru a le putea studia în liniște și în detaliu?

Locotenentul deveni bănuitor:

— Ce puneți la cale voi doi? Pentru a redeschide o afacere clasată, v-ar trebui acordul procurorului și al directorului Larry Tillman, caz în care ați lua originalul, nu-i așa?

— Sunt de acord cu cina, șopti Jane, dar numai la restaurantul unguresc „Tarzana”, de lângă „Alhambra”.

— Rahat! E cam scumpă romanța asta, dar tot sunt de acord. Mergeți la barul de peste drum și așteptați-l zece minute pe sergentul Steve Mann. O să vă aducă el copiile care vă interesează, însă îi faceți și lui cinste cu o cafeluță. Discreție totală, bine?

Comandară două beri fără alcool și o cafea. Eric nici nu își aprinse bine a doua țigară Camel fără filtru, că în ușa își făcu apariția îndatoritorul lor coleg și prieten — Mann.

— Le-am adus! Asta-i cafeaua mea?

— O poți consuma cu încredere, totul este plătit, prietene. Ce mai faci?

— Frecuș toată ziua, de colo până colo, ce să fac!

— Bine, noi plecăm, Steve, zise Jane. Ne cam grăbim. Oricum, îți mulțumim pentru serviciul pe care ni l-ai făcut. Spune-i locotenentului că am să-l sun pentru a fixa data cinei, știe el despre ce este vorba.

— Știu și eu! — chicoti Mann. Vă mulțumesc pentru tratație, cred că am să iau și o bere. Pe curând!

— Ne-o treci nouă în cont! — îi spuse Jane, ridicându-se.

Detectivii se precipitară spre ieșire, dar nu pentru că aveau cine știe ce treabă, ci ca să schimbe barul cu cafeneaua „Monica's”, care era mai ferită de priviri indiscrete. Acolo se retrăgeau ori de câte ori aveau ceva secret de discutat.

Patronul Jimmy H. se ivi imediat în calea lor, conducându-i spre un separeu.

— Pun și puțin scotch în cafeluță? — întrebă el oliticos.

— Da, dar puțin, că mai avem treabă pe ziua de azi, acceptă Eric oferta în numele amândouă, aprinzându-și o nouă țigară. Mulțumim!

Bărbatul citi raportul medicului legist, care se afla, într-adevăr, în ultimul an de stagiatură.

— Nu e chiar un începător, bombăni detectivul. Știi cine este șeful lui cel mare?

— Din investigațiile Marei Bachman, reiese că e vorba de Dr. Danko, bun prieten cu tatăl victimei. Și ce-i cu asta?

— Raportul ar fi putut să fie mult mai stufos în asemenea condiții și întocmit de un specialist consacrat, nu de un debutant.

— Mie mi se pare că s-a respectat procedura, însă îi vom cere părerea și amicului Butch, zise Jane.

— Normal, doar de aceea am făcut rost de copii. Dacă există vreo hibă, cu siguranță că el o va descoperi.

— Ce mă intrigă la depoziția martorului este stilul meticulos și rece pe care îl folosește.

CAPITOLUL 4

Relatarea faptelor este prea organizată și precisă în amănunte.

— Nu pare a fi mâna unui amant disperat, nu-i așa? — aprobă Eric părerea partenerei sale. Se pare că sentimentele antrenorului nu erau atât de puternice încât să-i diminueze simțul analitic și concizia. Să-I căutăm mai bine pe Butch Harrison, poate ne luminează puțin, mai spuse polițistul, scoțând din buzunarul sacoului telefonul celular și formând numărul laboratorului criminalistic al departamentului de poliție.

— Salut, Butch! — începu Eric dialogul, aruncându-i „Specialistului”, în glumă, fumul de țigară drept în nas.

— Iar voi? Da' case nu mai aveți de vă plimbați toată ziua?

— Nu știu de ce, dar toată lumea ne întâmpină cu aceeași expresie în ultima vreme, se rătoi Jane Heron.

— Să nu-mi spui că te-am supărat, că nu te iau în seamă, după câte îmi faceți voi mie. Unde sunt hârtiile?

Eric i le dădu și, timp de zece minute, nu făcu altceva decât să fumeze și să schimbe tot felul de priviri cu coechipiera lui, în vreme ce Dr. Harrison citea hârtiile, concentrat.

De fapt, doctorul însuși nu mai știa ce profesie avea. Inițial se calificase ca medic legist, apoi se specializase în criminalistică și, în ultima vreme, când avea răgaz, se ocupa de cercetare. Când nu-l strigau pe nume, colegii din Departamentul Poliției Los Angeles se obișnuiseră să-i spună „Specialistul”. Și chiar era unul redutabil.

— Conținutul e cât se poate de banal și de exact, spuse, în cele din urmă, Butch Harrison.

— Rahat! Ești sigur, doctore?

— Doar n-o să mă învețe meserie o fată frumușică de la „Cazuri Speciale”! Eu am făcut referire la „conținut”, deci la tot ceea ce este cuprins în documentul oficial.

— Vrei să spui că lipsește ceva?

— Tu spui.

— Butch, știu că îți place să te joci cu nervii noștri, dar dă-i drumul odată!

Expertul laboratorului criminalistic schiță ceea ce credea el că este un zâmbet.

— Având în vedere vârsta victimei, condiția fizică și modul ei de viață, treaba a fost evident rasolită. Analizele prescrise pentru decelarea unui eventual dopaj sunt absolut insuficiente. Ele nu țin cont de ultimele produse moderne folosite de sportivi.

— Ce produse?

— De unde vrei să știu? Nu sunt dintre cele care se găsesc în orice farmacie.

— Atunci cum vrei să se facă analize sofisticate de laborator, neștiindu-se ce trebuie căutat?, își continuă Eric seria nedumeririlor.

— Asta-i treaba specialistului. Aduceți-mi un mic fragment de cadavru și voi face tot ce îmi stă în puteri.

— Imposibil, interveni Jane, familia a insistat ca și ultimele prelevări să fie incinerate o dată cu cadavrul și nimeni nu s-a opus.

— Dar urna cu cenușa este accesibilă?

— Vrei să spui că puțină cenușă ți-ar putea fi de folos?

— Nu vă pot promite nimic, dar merită încercat. Jane Heron se bucură aproape ca un copil:

— Mara Bachman mi-a relatat că urna se află încă acasă la familia Schulze. Vor să împrăști cenușa pe terenul unde a alergat ea ultima dată, într-un cerc foarte restrâns, duminica viitoare.

— În acest caz, trebuie acționat azi sau mâine, căci dacă cenușa se amestecă cu zgura pistei de alergare, nu mai avem nicio șansă, conchise legistul.

Eric și Jane se uitară unul la celălalt, fiecare având în gând o soluție pentru a rezolva și această problemă delicată. Era deja joi după-amiaza. Cum să apari la ușa familiei îndurerate, în prag de cină? Trebuia găsit un pretext valabil pentru o vizită vineri-dimineață. Pe urmă vor improviza, ce altceva mai bun aveau de făcut?

— Dați-mi de știre dacă faceți rost de marfă, mai spuse Dr. Harrison. E inutil de umplut aspiratorul, un mic flacon de cenușă îmi ajunge.

— Doamne, cum poți fi atât de cinic? Vorbești despre resturile unei ființe de 20 de ani, care avea toată viața înainte, nu despre o bucată de covor.

— Te înșeli! Am tot respectul pentru pulbere. Este destinul nostru, al tuturor, să ne întoarcem la ea. Și, dacă nu ar exista, eu aș fi acum șomer.

— Jeff Middleton, se prezentă detectivul Black, și colaboratoarea mea, Judith Waller.

— Urmați-mă, vă rog!

Rutger Schulze îi conduse în living-room, unde se afla și o femeie cu aspect fantomatic, fiind în mod vizibil marcată de doliul după fiica ei.

— Luați loc, vă rog! Trebuie să vă mărturisesc că am luat legătura cu revista la care mi-ați spus că lucrați, pentru a afla mai multe despre dumneavoastră.

— E normal! Și eu aș fi procedat la fel, spuse Eric, mulțumind în gând vechiului său prieten de la „Sports Illustrated”, care fusese de acord să confirme „autenticitatea” lor de reporteri, ca și în alte ocazii.

— Când va apărea articolul despre speranțele atletismului american?

— De-abia peste câteva săptămâni, interveni Jane. Știți cum e cu programările și vă suntem recunoscători că ne-ați primit atât de repede.

— Dar de ce vreți s-o includeți și pe Camille în articol? Noțiunea de speranță e legată de viitor, nu-i așa?

Polițistei nu-i veni să-și creadă urechilor. Tatăl vitreg o spusese pe un ton detașat și rece, fără să-l preocupe inevitabila reacție a soției lui, care, îngăimând în acel moment o scuză, se împletici spre ieșirea din încăpere. Era clar că Schulze nu își iubise prea mult fiica adoptivă și nu-i putuse ierta soției sale faptul că nu-i dăruise un fiu. Cel puțin așa s-ar fi interpretat impolitețea lui de neconceput în această situație dureroasă.

— Fiica dumneavoastră tocmai era pe cale de a se realiza, răspunse Eric, fără a-și da pe față sentimentele față de atitudinea gazdei sale. A relata despre munca ei ni se pare un omagiu indispensabil.

— Foarte bine, asta vă onorează, spuse doctorul pe același ton lipsit de orice emoție. Puneți întrebările, vă ascult!

În timp ce Eric îi lua un minuțios interviu lui Schulze, Jane aștepta clipa potrivită pentru a părăsi sufrageria, fără a da de bănuț. De la Mara, care avea mereu ușa deschisă la familia Schulze, știa că urna se afla pe o noptieră, în fostul dormitor al fetei.

— Scuzați-mă! — întrerupse Jane o tiradă a tatălui vitreg despre primii pași în atletism ai defunctei — unde pot găsi o toaletă?

— Pe culoarul pe care a ieșit soția mea, ușa de lângă scări.

Pe hol nu era nimeni. Polițista urcă treptele fără zgomot, pipăind buzunarul unde avea flaconul pe care trebuia să-l umple cu cenușa Camillei Schulze. Ușa camerei unde se afla urna era întredeschisă, însă văzu prin crăpătură că, răstignită pe patul care aparținuse atletei, se afla mama acesteia, cu obrazul ascuns în palme. Eșec total! Jane coborî cu aceeași precauție și reveni în salon. Dintr-o privire, partenerul ei înțelese că nu reușise să pună mâna pe „marfă” și se grăbi să încheie interviul, după care fata făcu câteva fotografii.

CAPITOLUL 5

Cu pași șovăielnici, Mara intră pe stadionul care-i era atât de familiar. Câte destine nu și-or fi luat avântul de pe aceste piste de alergări, din care și Cami își făurise un ideal! Aici trebuia împrăștiată cenușa celei mai bune prietene pe care o avusese și o va avea vreodată. Cu ochii rătăciți, parcurse asistența. Intimitatea ceremoniei, despre care se tot vorbea, adunase în jur de 50 de persoane îndoliate, dintre care pe unele Mara nu le văzuse în viața ei. Asta constituia un avantaj pentru ceea ce avea de dus la bun sfârșit. Martina Schulze, mama atletei, părea ceva mai remontată de când o văzuse ultima dată.

Când detectivul Jane Heron o contactase telefonic, cu o seară înainte, spunându-i ce aștepta de la ea, la început fata se opusese. Dar gândul că era ultima speranță a polițiștilor pentru descoperirea vinovaților de moartea Camillei o determină să accepte această misiune deloc facilă.

Cu moartea în suflet, îi zări pe soții Schulze îndreptându-se spre un podium, femeia purtând în mâini urna cu cenușa fiicei sale iubite. Podiumul învingătorilor, pe care Cami nu avea să mai urce niciodată, din cauza unui tragic destin. Mara urcă și ea treptele podiumului. Venise momentul! Dacă nu o va face imediat, e clar că va rămâne imobilizată, incapabilă să-și ducă misiunea până la capăt. Cu un gest hotărât, se apropie de mama îndurerată și introduse o mână în urnă, strângând în pumn cenușa atât de necesară cercetărilor criminalistice. Apoi, cu ochii înlăcrimați, scoase pumnul afară, o îmbrățișa pe Martina Schulze și se îndreptă solemn spre vestiare, sub privirile pline de compasiune ale asistenței. Ajunsă la cabine, transferă cenușa în flaconul steril primit de la Jane, introduse obiectul în geantă și tocmai se pregătea să telefoneze detectivilor de la „Cazuri Speciale”, când auzi o voce în spatele ei:

— Este foarte frumos ceea ce ați făcut!

Îl observase pe bărbatul elegant și bine făcut la ceremonie, dar nu-l cunoștea. Era trecut cu puțin de 50 de ani, însă ținuta lui și fața fără prea multe riduri îl arătau cu mult mai tânăr.

— Trebuia să o fac. Camille mi-a fost cea mai bună prietenă.

— Știu, pe vremuri mi-a vorbit mult de dumneavoastră, îmi amintesc foarte bine.

— Ați cunoscut-o? Eu nu-mi aduc aminte să ne fi întâlnit vreodată.

— Normal, a fost o mică aventură fără importanță — din punctul ei de vedere —, dar pe care eu nu am uitat-o. Era atât de tânără... am fost foarte îndrăgostit de ea, însă Camille se gândea numai la atletism și la nimic altceva.

— Ciudat! Vă desfășurați activitatea în aceeași branșă?

— Oarecum, dar mai bine să mă prezint: numele meu este David Bebec. Pot să vă conduc undeva?

— Voiam să chem un taxi, se eschivă tânăra, arătându-i telefonul mobil.

— Nu are niciun rost, sunt cu mașina. Știu că nu este momentul potrivit, dar eu locuiesc la numai doi pași, pe o arteră în apropiere de Teatrul Chinezesc. Dacă vă simțiți în stare să îmi ascultați vorbăria în circumstanțe atât de dureroase, vă poftesc să bem ceva împreună. Mi-ar plăcea foarte mult să vă povestesc totul și să vorbim despre Camille, pe care dumneavoastră ați cunoscut-o atât de bine. Dacă mă refuzați, vă înțeleg perfect și o să vă conduc indiferent unde doriți să ajungeți.

Mara se uită mai bine la el. Era destul de atrăgător, avea o privire pătrunzătoare și probabil că făcuse ravagii în rândul urmașelor Evei. Dacă nu cumva mai făcea încă. De ce nu? — se gândi ea. Ar fi plăcut să vorbească despre scumpa ei Cami cu cineva care a iubit-o. Își puse telefonul în poșetă, dar nu anulă comanda pe care o făcuse către Divizia „Cazuri Speciale”, mulțumindu-se să închidă aparatul.

— Atunci n-am să mai chem taxiul, îmi motivă ea ultimul gest.

Ancheta mai putea aștepta. Și așa prietena ei era moartă de două luni.

Bebec zâmbi încântat și o conduse la un automobil Rover foarte pretențios, galben ca lămâia. Rulară timp de circa zece minute, când fata îl întrebă, văzându-l că băjbăia să-și găsească propria casă:

— Sunteți sigur că locuiți în Bell Gardens?

— Da, aici locuiesc, însă nu este reședința mea. Eu sunt, de fapt, din Santa Barbara, iar acest apartament aparține unui bun prieten care este plecat la Londra. El mi l-a împrumutat pentru week-end.

De la primul etaj bărbatul o întrebă imediat după ce închise ușa în urma lui:

— Presupun că vreți să gustați o băutură ceva mai tare după această ceremonie deloc plăcută?

— Desigur, vă mulțumesc! Să vă ajut cu ceva?

— Nu e nevoie, mă descurc singur. Whisky e bun, nu?

Fără a mai aștepta răspunsul ei, se duse la bucătărie și veni cu două pahare în mână, gata preparate cu gheață și sifon. Băură în tăcere, fără a ciocni, dat fiind momentul în care se aflau.

— Mai vorbiți-mi despre ea, se rugă bărbatul. N-am mai văzut-o de mai bine de trei ani. Am citit în presă de moartea ei. Cu greu m-am hotărât să-l sun pe tatăl îndurerat, atunci când am aflat îngrozitoarea veste. Acesta a fost foarte binevoitor cu mine, după ce i-am explicat cine eram și cât de mult o iubisem în trecut pe fiica lui. M-a invitat la ceremonia răspândirii cenușei pe pista de alergări.

— Mă copleșiți! Chiar ați iubit-o atât de mult se miră Mara fără nici o urmă de ironie în glas. Atunci de ce nu ați căutat-o în toți acești ani? Poate se mai schimba și ea între timp.

— Din cauza vârstei care ne despărțea, eram convins că nu aveam nicio șansă și nu voiam să sufăr mai mult decât o făcusem. Poate am dat dovadă de prea mult egoism și acum plătesc pentru această prostie a mea. Dar vă rog să mă credeți! Am fost atât de dărâmat când am aflat că a murit! Nici acum nu știu prea bine cum s-a întâmplat. Cred că nu s-a dopat, nu?

Mara Bachman făcu un gest din cap care putea însemna și da și nu. Apoi își ceru scuze:

— Trebuie să merg până la baie. Nu vă supărați dacă voi întârzia puțin, nu-i așa?

În momentul în care fata părăsi încăperea, Bebec se năpusti la geanta ei, cotrobăind după telefonul celular. Reținu rapid ultimul număr format, ridică receptorul telefonului fix din apartament și-l formă în aceeași grabă:

— Alo, sunteți spitalul...

— Nu, domnule, ați nimerit la Departamentul Poliției din Los Angeles.

— Vă rog să mă scuzați! Sunt din alt stat și cred că s-a făcut greșit legătura.

După vreo cinci minute, Mara se întoarse, constatând că el îi umpluse din nou paharul, deși nu reușise să-l golească pe primul.

— Nu beți? — o întrebă David Bebec, după care adăugă: n-ați vrea să ne tutuim? Doar amintirea Camillei ne leagă destul de mult.

Sigur că n-o să se îmbete de la două pahare de whisky, n-avea nici un rost să-și facă probleme.

Își înmuie din nou buzele în băutura cam amară pentru gustul ei și începu să vorbească despre cea pe care tocmai o însoțiseră pe ultimul drum. Trecu astfel încă un timp... Paharele erau iarăși goale. Bărbatul le umplu din nou, tot la bucătărie.

Mara bău în continuare. Oare de ce i se părea atât de amar acest whisky? Oricum, era minunat că el o asculta povestind despre Camille. Iată un om care putea înțelege prin ce trece și cât de mult suferă. Viața și tinerețea ar trebui să fie invincibile în această lume și, totuși...

Ochii i se împăienjneau, iar capul i se clătina mai tare decât ar fi trebuit, atunci când și-l mișca. Alcoolul să fie de vină? Sau, poate, genunchiul lui David, așezat foarte aproape de al său? După tragicul deces, nu mai făcuse sex, deși această activitate se încadra în tabuurile ei menite să-i întrețină frumusețea. De ce n-ar încerca atunci și acolo un tratament de relaxare?

Fără să se mai gândească la consecințe, Mara puse mâna pe genunchiul lui David, apropiindu-se mai mult de el:

— Crezi că ea s-ar fi supărat dacă noi...

Dar nu mai apucă să își ducă fraza până la capăt, buzele ei fiind pecetluite de sărutul pasional al bărbatului, vizibil înfierbântat și el de alcool. Ea îl îmbrățișa cu o plăcere nedisimulată, mângâindu-i spatele. Avea nevoie de un bărbat, era clar. Toate simțurile pe care le percepea în acele clipe o îndreptăteau să gândească așa. David îi mângâie sânii bine conturați dar mignoni, trezind fetei din brațele lui o mare pasiune erotică. Aceasta se foi pe canapea, astfel că fusta i se ridică până unde se putea zări partea de sus a ciorapilor. Cu ochii închiși și cu capul dat pe spate — în vreme ce bărbatul o săruta pe gât — Mara își duse o mână între picioare, palpându-și slipul de mătase, după care două degete se strecurară alene, pe lângă pânza moale, direct înăuntru. Era udă toată. Acum nu mai exista nici un dubiu în privința dorințelor ei. Trebuia să-l aibă pe acest bărbat cât mai repede posibil.

El își lăsă mâinile în jos, o sculă pe fată de pe canapea și, după ce îi ridică fusta, îi trase slipul, scoțând la iveală un triunghi pubian foarte delicat și bine îngrijit. îi frământă fesele cu delicatețe, după care sărutările sale coborâră din ce în ce mai mult, până când o făcură pe Mara să nu mai știe de ea. Încercând să o

protejeze, bărbatul o întoarse cu spatele și o sui cu genunchii pe canapea, după ce îi descheie bluza de culoare neagră. Se desfăcu la șliț și o pătrunse cu multă atenție, progresiv, mângâind-o pe sâni și sărutând-o pe ceafă. Tânăra era atât de excitată, încât avea impresia că trăise deja două serii de orgasm. Aproape uitase cum era. Începu să geamă de plăcere, însă zgomotele pe care le scotea semănau mai mult cu cele ale unei pisici care toarce. Duse o mână la spate, îl apucă pe David de pantaloni și îl trase mai tare spre ea, în semn că voia mai mult, mai adânc. El îi înțelese imediat dorința și mișcările sale deveniră din ce în ce mai sacadate, mai furioase. O ciupi de sfârcurile întărite, o trase de păr, îi strânse fesele în mâini, iar în tot acest timp ritmul lui continua să fie unul susținut. Ce desfătare! Momentul pe care-l așteptase de mai bine de două luni era pe-aproape. Mijlocul ei începu să se miște în toate sensurile, mai ales în lateral, ar fi putut spune chiar independent de voința ei. La fel și capul, care se întorcea când într-o parte, când în cealaltă, în vreme ce fata făcea tot posibilul să țină piept atacurilor violente, ce o agresau acum din spate. Nu voia să cedeze, decât pentru o fracțiune de secundă — câțiva centimetri. Apoi revenea în poziția inițială, gata să înfrunte o nouă penetrare. îi plăcea această luptă și era convinsă că nu va fi făcută mat la capitolul sex. Putea fi cel mult o remiză. Una extrem de fericită, dacă se va întâmpla pentru amândoi în același moment.

Speranța i se adevăra. Când și el începu să se precipite, transpirat bine din cauza efortului depus, Mara simți că membrul lui căpăta proporții și mai mari decât cele pe care le avusese până atunci. Era încă și mai bine. Mișcările ei se axară, de această dată, pe unduiri ale taliei în sus și în jos. Bărbatul termina, era clar. Și nici ea nu mai avea mult. Gemetele femeii și ale străinului se contopiră, la fel și buzele lor, grație unui efort al amândurora. Ea întorsese capul cât putuse de mult, iar el luase conturul spatelui ei, pentru a ajunge acolo unde trebuia, în scopul împreunării buzelor lor fierbinți. Și totul se termină în această notă fericită pentru amândoi, deși partenerii de sex ar fi vrut, în sinea lor, ca partida de amor să mai dureze măcar un minut.

Bărbatul se extrase și se așeză alături de ea, cuprinzând-o cu brațele pe după umeri. Fata, fericită, se cuibări sub puternicul lui braț, alintându-i cu o mână recunoscătoare organul care îi produsese atât de mult bine. Se dovedise cu 30 de ani mai tânăr decât vârsta pe care, probabil, o avea. În acele momente, Mara se putea considera — lăsând la o parte necazurile de dată recentă — o femeie cu adevărat împlinită. Fusesse convinsă încă de la început că David era un bărbat care știe să se poarte cu o femeie. Iar diferența de vârstă dintre ei nu pune nicio piedică în calea fericirii lor, fie ea și efemeră.

Când totul se termină, înainte ca Mara să se îndrepte spre baie, Bebec o mai întrebă o dată:

— Nu mi-ai răspuns, Camille se dopa?

În acea clipă, întrebarea lui era într-adevăr deplasată. Totuși, ea îi răspunse:

— În eventualitatea că a făcut-o, eu nu am cunoștință de așa ceva. Regret dacă răspunsul meu nu te mulțumește!

— Dar, bine, tu mi-ai spus că nu aveai secrete una față de cealaltă.

— Astăzi am constatat că aveam, fiindcă pe tine nu te-am cunoscut. Iar tu ai făcut-o cu ea la fel cum ai făcut-o și cu mine.

Văzând-o puțin supărată, David Bebec începu să-i mângâie din nou sânii, pentru a-i scoate din căpșor gândurile negre.

— Hai mai bine să golim și paharele astea!

— Scuză-mă, nu mă simt prea bine! Trebuie să fac un duș, poate îmi mai revin. Probabil că tocmai alcoolul este de vină.

— Vrei să te conduc?

— Nu, mă descurc singură.

Dar nu se descurca deloc, împleticindu-se la tot pasul și izbindu-se amețită de mobile. Numai să nu se trezească a doua zi cu vânătăi cine știe în ce locuri, pe care nu le putea ascunde privirilor indiscrete ale prietenilor și cunoscuților ei! Acesta fu ultimul ei gând când ajunse la baie. Apa rece care îi acoperea trupul îi dădu senzația că intra de fapt în corp, prin toți porii și, apoi, în vene. Ce se întâmpla? Acum ar fi trebuit să își revină, mai apucă ea să-și spună, înainte ca privirea să i se întunece de tot și să nu își mai simtă brațele, gâtul, capul...

În momentul în care auzi bufnitura din baie, Simon Molland era gata îmbrăcat, pregătit de plecare. Controla dacă nu rămăsese prin încăpere vreun obiect care îi aparținea și se duse să verifice situația în care se afla Mara Bachman. Fata era răstignită pe marginea căzii într-o poziție anormală, iar dușul curgea, prelingându-se pe mozaicul pardoselii și prevestind o inundație. El închise robinetele, apoi puse o mână sub sânul stâng al celei cu care tocmai făcuse dragoste. Inima acesteia nu mai bătea și nici puls nu mai avea.

Punct lovit! — își spuse Molland în sinea lui și părăsi apartamentul, fără a se mai obosi să își șteargă amprente sau să închidă ușa de la intrare. Strecură într-un buzunar paharul din care fata băuse otrava și își văzu tacticos de drum.

CAPITOLUL 6

— Oare ce s-o fi întâmplat cu Mara Bachman de nu mai sună odată? — se întreabă și îl întreabă Jâne pe partenerul ei, Eric Black.

— Probabil că nu a putut face rost de cenușă.

— Bine, dar tot ar fi telefonat ca să ne transmită eșecul ei, nu-i așa?

— În mod normal, da, însă cine știe ce s-o fi întâmplat! Mai bine îl rugăm pe sergentul Mann să dea un telefon acasă la familia îndoliată. Poate că nu s-a terminat ceremonia și fata nu a putut pleca.

Părinții se întorseseră, dar nu știau nimic de fosta prietenă a Camillei. Aceasta plecase înainte de sfârșitul ceremoniei. Nu aveau altceva de făcut decât să aștepte.

După două ore, Mann îi sună din nou de la propriul birou:

— Așa dezghețat la minte cum mă știți, am extins cercetările în cazul Marei Bachman și am dat de ea.

— Cum așa? — se arată Eric și surprins și contrariat.

— De fapt, am avut șansa să fiu pe fază când s-a anunțat un deces pe acest nume, într-un imobil aflat în apropiere de Willow Brook.

— Ești sigur că este vorba de ea?

— N-aveam cum, fiindcă nici nu o cunosc, nici nu am fost acolo. Agentul Paul McIntosh este cel care a transmis informația despre fata moartă, la sesizarea portăresei clădirii respective. El a găsit-o lată în camera de baie. I-a aflat identitatea după actele din geantă. Ușa de la intrare era deschisă, dar presupune că nu este vorba despre un omor cu tâlhărie.

Detectivii Eric Black și Jane Heron luară adresa exactă și zburară către imobilul cu pricina, mulțumindu-i lui Mann pentru perspicacitatea și buna lui voință. Era un coleg excelent, orice ar crede alții despre el. Fiecare se gândea în sinea lui: dar flaconul cu cenușă îl avea asupra ei? Însă nici unul nu își exprimă cu voce tare această curiozitate. Încă o tânără de numai 20 de ani, care încercase să afle cine era vinovat de moartea prietenei ei, trecuse în lumea cealaltă.

Nici o urmă de sânge sau vreun semn pe corpul victimei nu trăda cauza morții acesteia.

— Ce avem aici? — îl întreabă detectivul Black pe colegul și prietenul lui, Brian Benett, criminalist și detectiv legist în același departament cu el, care inspecta locuința împreună cu echipa sa.

— După toate aparențele, fata a fost otrăvită înainte de a face sex. Am găsit amprente peste tot, fire de păr, urme de salivă, însă nu cred că vom afla prea curând cui îi aparțin. Generozitatea cu care aceste semne au fost împrăștiate peste tot în apartament mă convinge că omul pe care îl căutăm nu are dosar la noi. Mai multe îți va putea spune doctorul Harrison, criminalistul, după efectuarea necropsiei.

— Unde este agentul McIntosh, cel care a descoperit crima?

— Cred că la intrarea în bloc. Să-l chem sus?

— Lasă că merg eu să stau de vorbă cu el, interveni Jane Heron. Dar mai întâi să ne uităm în geantă. Ați prelevat probe din ea?

— Nicio problemă, puteți scotoci, răspunse Benett și își văzu în continuare de treabă.

Spre surprinderea și bucuria celor doi parteneri de la divizia „Cazuri Speciale”, flaconul cu cenușa Camillei Schulze se afla acolo. Jane îl introduse repede într-o punguță de plastic și spuse:

— I-l voi duce urgent legistului, dar mai întâi voi sta de vorbă cu agentul și cu eventualii martori. Eric, tu vezi dacă mai poți afla ceva de pe aici.

Agentul de poliție păzea intrarea în imobil, când fu abordat de detectivul Heron:

— Dumneata ai găsit-o pe Mara Bachman?

— Da, la sesizarea portăresei. Stați s-o chem! O cunoșteți pe victimă?

— Destul de bine.

— Iat-o pe martoră, doamna Lucelia Novidad. Vă las singure.

— Spuneți-mi cum s-a întâmplat, încercă Jane să-i dea curaj portăresei.

— Blocul nu are decât opt apartamente, câte două pe fiecare palier. Așa că nu e prea multă treabă pe aici. N-am văzut pe nimeni intrând sau ieșind, dar nici nu prea eram atentă, că mă uitam la televizor, la o telenovelă. Ce pot să vă spun este că domnul Clayton, proprietarul, e plecat în Europa pentru două săptămâni.

— V-a spus că a împrumutat cheile apartamentului său cuiva?

— Nici pomeneală!

— Altceva ați mai observat?

— Într-o pauză publicitară am ieșit puțin afară, ca să iau aer. Mă supără niște bufeuri, vârsta, ce vreți! Am văzut o mașină galbenă, frumoasă, parcată în fața casei, însă nu i-am dat nicio importanță.

— Numărul de înmatriculare, marca? Portăreasa ridică neputincioasă din umeri.

Spuneți-mi cum ați dat peste moartă.

— Nu eu, ci polițistul a găsit-o. Stați s-o iau cu începutul. După ce s-a terminat serialul, am vrut să merg la ultimul etaj, la uscătorie, ca să strâng niște rufe puse acolo de vreo două zile. Le uitasem și tocmai îmi adusesem aminte de ele. La primul etaj am observat ușa domnului Clayton puțin întredeschisă și, cum știam că nu se întorsese din voiaj, am intrat în apartament. Văzând geanta și ceva haine de damă în livingroom, i-am spus că poate era vorba de vreo spargere, dacă hoții mai erau înăuntru? N-am telefonat la poliție, ca să nu ating telefonul. Îmi era și frică. De fapt, n-am atins nimic din apartament, cum am citit eu prin cărți că trebuie să faci în asemenea situații. Am ieșit din imobil și l-am găsit repede pe polițistul cu care ați vorbit mai adineauri. Cam asta este tot.

— Când ați spus că trebuie să sosească domnul Clayton?

— Peste vreo săptămână. Dacă vreți să vorbiți cu el, vă dau numărul telefonului mobil. I s-a furat ceva?

— Deocamdată nu putem ști, dar vă anunțăm când apare ceva nou. Probabil că avem de-a face cu un asasinat, cred că ați auzit, nu?

— Da, de la colegii dumneavoastră care cercetează locuința.

— Bine, vă mulțumesc! Uitați numărul meu de telefon, în cazul în care vă mai aduceți aminte de ceva, mai adăugă Jane, pornind în grabă spre laboratorul criminalistic și sunându-l acasă pe Butch Harrison, ca să vină și el acolo.

Cu alte cuvinte, asasinarea fetei a fost minuțios gândită, din moment ce proprietarul este plecat din țară, după cum am aflat.

— Cam așa ceva.

— De unde știi că au făcut sex?

— După urmele lăsate prin livingroom. Se pare că se cunoșteau destul de bine, dacă au trecut imediat la intimități.

— Și dacă îl cunoștea, de ce n-au mers la ea acasă, ori la vreun hotel?

— Cine știe?! Eu zic că putem să-i ducem cadavrul doctorului Harrison, ce părere ai?

— Dacă ați terminat aici, puneți băieții la cărat. Văd că morga a sosit deja, mai spuse Eric privind pe fereastră. Pot să duc eu sticla de whisky și paharul la laborator?

— Te rog chiar! Restul probelor i le voi da eu luni dimineață, dacă nu sunt urgente.

— Yala a fost schimbată, îi spuse criminalistul Benett detectivului Eric Black. Mână de maestru, se vede!

Detectivul Black ajunsese și el la laborator, tocmai când „Specialistul” Butch Harrison terminase de analizat cenușa atletei, cu ajutorul prietenului său cel mai bun, microscopul electronic conectat la un computer foarte performant.

— Ai aflat ceva, geniu al neuronului? — încercă polițistul puțin umor.

— După ce îmi strici week-end-ul, mai faci și bășcălie. Ce să spun!

— Hai, nu cred că te-ai supărat atât de repede!

— Nu-i nimic! Cenușa prezintă unele particule, care însă nu pot fi aduse drept probe directe în instanță. Dar, cu tot procesul de incinerare la care a fost supus corpul uman, pentru mine este clar că acesta conținea ceva dubios.

— Nu ne mai ține ca pe jar — își arată Jane nerăbdarea — spune odată!

— Am identificat anumite molecule degradate, care ar putea foarte bine să corespundă efectelor de lungă durată ale unui corticoid ce acționează asupra celulelor osoase. Cred că fata înghițise drogurile vreme de luni de zile înainte să dea colțul.

— A făcut-o de bună voie?

— De unde vreți să știu eu? Mă credeți Nostradamus? Nu era nevoie să fie conștientă, totuși, fiindcă acest gen de drog se administrează pe cale bucală, nu e injectabil. În mâncare sau în băutură aproape că nu se simte.

— Mai mult nu ne poți spune? — își arată Eric dezamăgirea.

— Cred că nu, însă am auzit că mai aveți un mort în condiții misterioase, care este pe drum. Și, cum la voi nu prea există coincidențe, poate vom afla mai multe după autopsie. Uite-i că au și venit! Ce-ar fi să așteptați în biroul meu până când termin, dacă nu cumva vreți să luați și voi parte la această operă de artă.

— Nu, mulțumim! O să te așteptăm la tine. Găsim pe-acolo vreo cafea, niște reviste? — îl întrebă Jane.

— De toate. Chiar și o sticlă de scotch. Beți liniștiți, n-am pus droguri în ea și nici nu o am de la vreo anchetă criminalistică.

Revistele la care făcuse referire Dr. Harrison erau numai de specialitate, însă cei doi detectivi găsiră cafeaua și alcoolul, care le ținură companie până la terminarea necropsiei. Între timp, mai trecură o dată prin sită datele problemei, singura concluzie la care reușiră să ajungă fiind că treaba era a dracului de complicată.

Harrison începu să vorbească încă din ușă, având o ușoară tonalitate de entuziasm în glas:

— Prima certitudine: Mara Bachman a avut, într-adevăr, un raport sexual, cu circa un sfert de oră înainte de a sucomba. Este moartă de vreo patru ore și jumătate. A doua: a fost drogată. I s-a administrat o doză puternică precum o bombă, dar nu este un narcotic obișnuit. Aici avem de-a face cu o substanță neuroleptică, plus un corticoid foarte agresiv, care se utilizează în mod frecvent pentru mărirea masei musculare a bovinelor.

— N-ai putea să ne explici mai pe înțelesul nostru? — îl rugă polițista.

— Am să încerc. Este vorba despre un dopant de generație nouă, foarte sofisticat și prelucrat cu mijloace moderne. Nu am niciun dubiu în acest sens. Dacă nu este administrat în doză terapeutică — vezi cazul ultimului cadavru — folosirea substanței nu vizează efecte pe termen lung. Dată fiind cantitatea mare pe care am găsit-o în corpul victimei, este clar că ea a fost ucisă cu bună știință. De fapt, drogul generează o letargie tranzitorie a sistemului neurovegetativ. Manifestările constau într-o amorțeală progresivă, care afectează treptat reflexele, devenind o otravă redutabilă împotriva organismului uman. Foarte ușor poate antrena un stop cardiac cu moarte instantanee. Este și motivul pentru care a murit Mara Bachman. Cumulat cu efectul tranchilizantului și al alcoolului îngurgitat, corticoidul a fragilizat puternic vigilența mentală și fizică a acestei biete femei, care a decedat. Deci, a fost pusă în această situație în mod deliberat, nu există nicio îndoială în acest sens. Persoana care a combinat acest elixir fatal nu este nici un amator nici un debutant în domeniu. Pe deasupra, dispune și de mijloace tehnice sofisticate pentru fabricarea lui.

— Dar sticla și paharul pe care le-am adus? Ai avut timp să le examinezi? — îl întrebă Black.

— Whisky-ul l-am putem bea liniștiți, dacă n-ar fi o probă în acest caz, iar paharul conține molecule de salivă ale aceleiași persoane cu care tânăra a făcut amor. Vreau să mai insist asupra unui aspect. Acum aveți de-a face cu un asasinat în toată regula și, fiind asemănător morții suspecte a Camillei Schulze, puteți cere redeschiderea oficială a anchetei.

— Nu cred că ne-ar avantaja pe noi, fu de părere Jane. În eventualitatea în care Simon Molland este amestecat în această afacere —, iar eu cred că este — cea mai mică stare de alertă a poliției l-ar face ori să dispară pur și simplu din raza noastră de acțiune, ori să își ia toate măsurile de precauție pentru a nu se putea ajunge la el. Asta pentru că nu există un tip mai prevăzător ca el.

— Sunt de acord cu tine, interveni Eric. Totuși, consider că trebuie să-l punem pe căpitanul Corky West la curent cu ultimele noastre concluzii. Este de

competența lui să ia o hotărâre. Poate chiar are nevoie de vreo acoperire față de directorul Larry Tillman.

— Asta, mâine. Mulțumim mult, Butch! — zise Jane. La noapte cred că o să mă îmbăt cum n-am mai făcut-o până acum. Cine îmi ține companie?

— Eu în niciun caz, se eschivă legistul. Mâine am mult de lucru.

— Dacă nu te dai la mine pe urmă, merg eu cu tine, îi răspunse Eric. Aș avea chef să beau ceva.

— Haidem, suieră cu o voce metalică Jane, m-am săturat de toate astea.

— Încă un rând! — comandă polițista, lovind tejgheaua cu palma.

— Tot whisky, domnișoară? — o întrebă politicoș barmanul.

— Tot. Dublu și sec.

— La ce-ți folosește să te îmbeți în halul ăsta? — o întrebă partenerul ei.

— Sunt supărată că a murit o fată care a venit la mine s-o ajut, mormăi Jane, limba împleticindu-i-se în gură.

— Bine, dar nu poți lua pe umerii tăi toate nenorocirile acestei lumi! Și-apoi, de-abia ai cunoscut-o pe Mara Bachman.

Ducând din nou paharul la gură, polițista abia mai putu articula:

— Mă las de meserie, colega. M-am săturat până peste cap. Ce, crezi că sunt de fier? Că n-am și eu un suflet aici, în piept?

Și își însoți spusele de un gest elocvent, care arată cu aproximație cam pe unde își ținea ea sufletul de care făcuse vorbire.

— Te lași pe dracu' de meserie!

— Vezi tu, mâine. Nu îți dai seama că facem o meserie de tâmpiți? Trebuie să mai existe pe undeva un loc pentru mine; mă reprofilez. Poate mă fac cosmeticiană sau coafeză. S-ar putea să am talent, căci de mică ciopârțeam freza păpușilor. Ba nu, mai bine mă însor și fac copii.

— Vrei să spui că te măriți!

— Asta am spus și eu. Mamă, să vezi ce-o să-i mai alăptez... Multe femei fac copii și stau la cratiță. De ce aș face eu excepție? De ce n-am avea și noi, polițiști, un copil?

— Împreună? — glumi Eric.

— Ești imposibil! Nu ieși nimic în serios. Eu vorbeam despre căsătoria obișnuită cu un om obișnuit, care are o profesie obișnuită.

Eric mai dădu un pahar peste cap și continuă conversația cu partenera sa:

— De ce crezi că eu sunt mai insensibil ca tine? Din cauza acestei curve de meserii pe care mi-am ales-o? Am și eu dramele mele, cărora n-am încontro și le fac față. Ce-ai vrea, să-mi bag capul ca struțul în nisip, dacă simt că pot face mai mult pentru societate? Iar dacă aș proceda așa, muștele n-ar mai bâzâi pe la târțița mea? Aiurea!

Jane începu să râdă:

— Hai că ai talent! M-ai făcut să râd. De ce nu te faci scriitor? Chiar și tu ai putea avea talent la ceva.

— Mă bucur că deja te simți mai bine, Jane. Crezi că aş putea scrie un roman?

— Scrii pe dracu'! Te-am văzut! Tu abia redactezi un raport de trei file şi ăla groaznic, darmită să scrii un roman de sute de pagini. Mai bine să mergem în alt bar. M-am săturat de împuţiciunea asta.

— Dar mie îmi place localul.

— Atunci să dăm cu banul. Ai o monedă, zgârcitule?

— Poftim, aruncă tu!

— Ce alegi? — întrebă Jane, pe care o apucase sughiţul.

— Ghici?

— Când spuneam că eşti imposibil, nu greşeam deloc. Hai să ne cărăm!

Detectivul dădu 100 dolari pentru a achita cele şase pahare duble, dintre care patru băuse ea şi aşteptă restul. Jane se afla deja în apropiere de ieşire, când doi tipi se legară de ea, împiedicând-o să plece şi rânjind încontinuu.

— Ce planuri v-aţi făcut voi, băieţi? — îi întrebă poliţista, fără a-şi declina calitatea. Vreţi cumva să i-o trageţi în gang unei domnişoare singure?

— Cam aşa ceva, dacă nu te deranjează şi chiar dacă te deranjează, madam, îi răspunse unul dintre ei amuzat, ia spune, care este numele tău de târfă în exerciţiul funcţiunii?

— Domnişoara Singură, băieţi, începu să se amuze Jane de prostia celor doi burtoşi, cărora de asemenea li se urcase alcoolul la cap. Aveţi „armele” la voi, sub abdomenele acelea impresionante? Apropo, le vedeţi când urinaţi?

— Las' că vezi tu când ţi-o pun! — se enervă unul dintre ei. Am calibrul regulamentar.

— Da? Da' ce mă fac, că eu mi-am uitat microscopul acasă!

Era clar că discuţia se încingea şi promitea să degenereze într-o înfruntare. Eric observase sfârşitul scenei, când un beţiv începu să o mângâie pe Jane pe fund. Nu interveni, însă, pentru a nu renunţa la factorul surpriză. Era clar că indivizii nu observaseră că fata nu era singură. Detectivul pipăi locul în care îşi ţinea legitimaţia, apoi tocul pistolului. Acum, o altă mână apuca un sân al colegei lui. Să intervină ori să mai aştepte?

— Vreţi să începeţi aici treaba voastră delicată, băieţi? — îi mai întrebă Jane. Bine, atunci să cânte muzica!

Beţivii nu apucară să se bucure de captura asupra părţilor feminine la care râvniseră, fiindcă poliţista prinse cu o mână severă testiculele unuia dintre ei, strângând fără milă, în vreme ce îşi azvârli un picior între pulpele celuiilalt. Ambii răcniră în cor şi, odată scăpaţi de agresoare, ieşiră în stradă. Jane, după ei! Cu o lovitură dublă de pumn în ficat, îl făcu pe unul să muşte asfaltul trotuarului, iar pe celălalt îl dădu pe spate cu un upercut direct în bărbie.

Black se apropiase destul de mult de grupul beligerant, fiind pregătit în caz că ar fi intervenit ceva mai grav, dar şi pentru a se amuza. Nu vezi în fiecare zi o femeie dovedind doi bărbaţi deodată. Lasă, că aşa se mai descărca şi ea! Dar, dezmeticindu-se, unul dintre beţivi, injurând de mama focului, scoase un cuţit cu buton.

— Te tai, târfă ce eşti!

Ea făcu doi pași înapoi, pregătindu-se pentru un nou asalt.

— Iar eu te împușc! — interveni Black, având pistolul într-o mână și legitimația de poliție în cealaltă. Te rog frumos să încerci numai!

Se sculase și prietenul agresorului. Amândoi constatară că o dăduseră în bară și era mai bine să spele putina, ceea ce făcură instantaneu, strigând apoi de la o distanță apreciabilă:

— Dacă nu erați înarmați, vă arătam noi!

— Mi-ai stricat distracția din această noapte, se supără Jane pe Eric. Și mi-a trecut și beția.

Într-adevăr, în ciuda măsurilor generoase de alcool băute, își revenise. Totuși, îl luă de braț, zicându-i:

— Astăzi, însă, sunt capabilă să te iert. Hai să mergem în altă parte, ca s-o luăm de la capăt!

Urmară localurile cu numerele 2, 3 și 4.

— Dăm cu banul dacă mai intrăm într-un bar sau plecăm acasă?

— Dăm! Scoate moneda, că a rămas la tine! Jane aruncă moneda în aer și o prinse apoi în pumn.

— Ia spune, cap sau pajură?

— Cap.

— Și dacă e cap ce înseamnă?

— Ghici? — continuă Eric jocul început în primul bar.

Dar partenera lui nu se mai supără de astă dată, izbucnind într-un râs irezistibil și prăbușindu-se în brațele lui.

— Du-mă afară la un canal, să-mi golesc măruntaiele! Dacă mai am, după cât am băut. Jur că n-o să mă mai îmbăt niciodată în halul ăsta!

CAPITOLUL 7

Cafetiera aburindă de la serviciu, concepută pentru zece persoane, abia dacă le ajungea acum lui Jane și Eric. El băuse mai puțin whisky aseară, însă asta nu însemna că se simțea prea bine. Măcar ea vomase și își mai curățase intestinele, dar el... Polițista îl privi atentă pentru o clipă, după care îi spuse:

— Am impresia că vrei să pleci în excursie fără să îmi spui.

— Acum ce ți-a mai venit?

— Păi, văd că ai valizele la tine. Sub ochi...

— Nici pungile tale nu arată mai bine, după trei ore de somn. Știu o cale ferată care face 25% reducere pentru cupluri. Am putea merge împreună.

Secretara căpitanului, Melanie, îi aborda cu un zâmbet:

— Aici erați? De un sfert de oră șeful se tot uită prin toate colțurile propriului birou, convins fiind că voi acolo trebuie să fiți. Are aerul acela furios, caracteristic zilelor de luni. Să-i comunic ceva din partea voastră?

— Nu, răspunse Jane, lasă că ne ducem. Știi de ce mi-e frică, Metanie? Nu-mi amintesc dacă în statul California a fost interzisă pedeapsa cu moartea!

— Depinde cum vrea șefu', dar mai bine ar fi să nu mai pierdeți vremea aiurea. Pe bune că vă așteaptă ca un leu în cușcă!

— Știm motivul. Spune-i că suntem deja la ușa lui!

— Asta ce mai e, denaturaților? — îi luă căpitanul în primire încă de la ușă, fluturându-le niște hârtii prin față. E careva dintre voi destul de treaz ca să îmi răspundă, fiindcă arătați ca niște boschetari?

— Seamănă cu un raport de autopsie, îndrăzni detectivul Black.

— Exact. Al „Specialistului” Butch Harrison. Și-acum stați jos, iar în vreme ce beți fiecare câte o tonă de cafea, vreau să aud totul de-a fir a păr.

Detectivii, pe rând, cu poticneli și dese reveniri, îl puseră până la urmă pe șeful lor în temă cu întreaga afacere.

— Încurcată treabă! Dacă îmi făceați un raport, v-ar fi fost mai ușor să-mi explicați.

— Aiurea, ar fi ieșit un roman polițist și l-aș fi publicat, zise Black. De fapt, și Heron era de părere aseară că aș putea deveni un bun scriitor.

— Hai să lăsăm gluma! Cred că Harrison a întocmit și un raport fals în paralel, pentru moment.

— Da, în el va scrie că a fost vorba despre un banal atac de inimă. Până la noi ordine. Raportul original l-ați citit, iar restul amănuntelor problemei deja îl cunoașteți. Treaba e ce facem în continuare?

— Am să solicit urgent o întrevedere cu directorul Tillman, pentru a-i explica situația. Oricum, vă mulțumesc că mi-ați lăsat această posibilitate, înainte de a vă continua investigația. Ce veți face până când voi avea un răspuns de la el?

— Ziceam să ne continuăm falsa activitate de reporteri, dacă dr. Rutger Schulze, tatăl Camillei, tot a mușcat din momeala întinsă. Nu are la ce să strice dacă mai aflăm ceva, de acord, Eric?

— Da, continuăm cu antrenorul Dennis Burell, sub aceeași acoperire. Dacă nu mergem și la el, îi vom da de bănuț doctorului. Cu siguranță că fiecare dintre cei doi ei se află permanent la curent cu ceea ce face celălalt.

— Dacă vine vorba despre Mara Bachman? -interveni căpitanul West.

— Pretindem că n-am auzit nimic. Să vedem dacă scuipe el ceva.

— Bine gândit, dar, spuneți-mi: credeți că Rutger Schulze este amestecat în moartea propriei fiice?

— Nu avem nici cea mai mică idee, vorbi Jane Heron, dar eu zic că n-ar fi exclus. V-am spus că era fata lui vitregă, nu-i așa?

— Da, bine. Poate că el și cu Burrell trag sforile, încercând să mușamalizeze afacerea. Totuși, nu înțeleg ceva. Dacă voi ați găsit flaconul cu cenușă, înseamnă că scenariul cu prietena îndurerată care a luat pulberea numai pentru ea a ținut. Atunci de ce a trebuit să fie eliminată prietena Camillei Schulze?

— Cine știe? — ridică Jane din umeri. Poate aflase ceva mai mult, însă nu apucase să ne spună.

— Bine, faceți cum credeți de cuviință ! – consimți căpitanul West. Dacă nu vă caut pe mobil până la orele prânzului, înseamnă că l-am convins pe Tillman să meargă și el pe mâna voastră, ca ancheta să se desfășoare cu aceeași discreție ca și până acum. Sper să reușesc.

— Dați-i cadou un breloc mai deosebit, își aminti Eric acest detaliu, pe care îl avea de la prețiosul sergent Steve Mann. E colecționar și asta îl va îndupleca. Dacă se deschide o anchetă oficială, probabil că totul se va duce de răpă.

— Bine, ștergeți-o amândoi! V-am văzut destul pe ziua de azi.

— Omagiile noastre domului director! — spuse Black în drum spre ușă, aprinzându-și un Camel fără filtru. Și nu uitați de breloc.

— Afară! — răcni căpitanul West mai mult de formă, pentru a lăsa tuturor polițiștilor din secție impresia că nu se înțelege deloc cu — de fapt — detectivii săi preferați.

— Știi la ce m-am gândit, Eric? Ce-ar fi să facem o descindere ilegală în apartamentul Marei? Cine știe ce găsim acolo?! Și, oricum, nu riscăm mare lucru, atâta timp cât directorul Tillman nu aprobă o anchetă oficială.

— O.K.! Hai să luăm BMW-ul tău rablagit, căci mașina mea e la reparat.

CAPITOLUL 8

Noroc că fata nu locuia prea departe, altfel cine știe dacă mai ajungeam vreodată, își tachina detectivul partenera de serviciu în clipa în care ajunseră.

De la prima privire aruncată în apartament se putea observa că pe Mara nu o dădea luxul afară din casă. Mobila era de mai multe feluri și nu prea nouă, iar rafturi de toate nuanțele și genurile acopereau cea mai mare parte a pereților, fiind încovoiate de o mulțime de cărți. Culmea era că părinții ei nu erau deloc săraci. Probabil că fata ținuse cu tot dinadinsul să trăiască pe propriile picioare, însă, din nefericire, nu a făcut-o pentru multă vreme.

— Cred că Mara era obsedată de paradoxuri, își exprimă Jane părerea. Aici totul demonstrează că nu pune preț pe bunurile materiale, însă, în realitate, se întreținea cât putea de bine și cheltuia o grămadă de bani pentru a fi cochetă în societate. Oare de ce? Să fi avut o iubire numai de ea știută?

— Și eu am remarcat faptul că cheltuia o mică avere pe haine și tratamente de întreținere a frumuseții, de care aproape că nu avea nevoie. Arăta superb, exact ca o păpușă. Mie mi s-a părut — atât cât am putut s-o cunosc din relatările tale — că era o fată foarte echilibrată psihic. Mai e ceva ce ți-a scăpat?

— Din câte mi-a povestit, îi plăcea să scrie. Faptele și gesturile contemporanilor săi îi păreau o sursă inepuizabilă de comentarii.

— Jane, tu crezi că am putea găsi aici referiri la fulgerătoarea moarte a Marei?

— Nu sunt sigură, însă bănuiesc că ținea un jurnal. Poate chiar pe Pentium, doar ne aflăm în epoca modernă. Era metodică, perfecționistă și promptă atunci când se apuca de o treabă. Aici e rândul tău, își încheie polițista pledoaria.

Black puse monitorul și unitatea centrală a computerului sub tensiune și efectua operațiunile standard. În „My Documents” descoperi o sumedenie de fișiere păstrate ca texte. Găsi unul intitulat „Cam.doc” și clică de două ori cu mouse-ul pe el. Computerul solicită parola de acces.

— Rahat! — înjură Jane, de unde luăm codul necesar?

— Ce te grăbești așa, ca fata mare la măritat? Stai să vedem ce zic alte dosare.

Toate erau parolate. Asta nu însemna neapărat că Mara Bachman se temuse de vreun intrus, ci putea fi doar o obișnuință. În concluzie, codurile nu puteau fi prea complicate. Eric luă un document la întâmplare, care se numea „Analize filozofi” și intruduse codul de acces „analize”. Nu se întâmplă nimic și încercă cu „filozofi”. Computerul nu mai protestă de astă dată, deci treaba era destul de ușoară. O simplă manie de domnișoară întârziată. Se întoarse la fișierul „Cam.doc” și începu tot felul de combinații: „Cam”, „Camille”, „Schulze”, „Dennis”, „Burrell”, „prieten”, „campion”, dar fără vreun rezultat.

— Cred că este vorba de ceva mult mai intim. O poreclă, o amintire comună a celor două bune prietene, ceva de genul acesta. Ceva care nu poate fi uitat, mă înțelegi?

După o clipă de gândire, lui Jane îi veni ideea salvatoare.

— Încearcă „atletism”!

— Cum de nu m-am gândit?

Degetele lui Eric executară imediat comanda și documentul se deschise. Codul era bun, însă, spre dezamăgirea ambilor, fișierul era gol-goluț.

— Oare ce să însemne asta? — se întrebă Jane.

— Ori că intenționa să scrie ceva, ori că a scris și pe urmă a șters — ea sau altcineva care a pătruns în apartament înainte de venirea noastră.

— Dacă era vorba de un intrus, acesta ar fi șters și titlul fișierului, nu numai conținutul, nu-i așa?

— Exact.

— Eu cred că tocmai ea l-a șters, de teamă ca nu cumva altcineva să-l citească.

— E posibil. Mai bine am căuta alte dovezi. Hai să închidem computerul!

Se puseră imediat pe treabă, scotocind prin sertare, prin bibliotecă și orientându-se după urmele de praf. Cărțile nu mai fuseseră mișcate de mult, cu o singură excepție: un volum gros, care, extras dintre celelalte cărți din bibliotecă, se deschise instantaneu. Ieși la vedere un caiet subțire, ale cărui pagini erau înnegrite de un scris mic și ordonat. Unul lângă celălalt, detectivii parcurseră câteva paragrafe, pentru a-și da seama dacă au dat peste ceea ce căutau.

— Lasă, că vom citi mai târziu pe îndelete! N-are rost să mai întârziem pe aici!, hotărî Jane.

Părăsiră apartamentul, după ce asigurară că nu erau văzuți. Mașina BMW 525 îi aștepta cuminte în parcare, pentru a-i duce la „Monica's”, cafeneaua lor preferată.

Cofeina îi putea remonta, cel puțin pentru o vreme. Emoțiile trăite în vizita lor ilegală se adăugaseră nesomnului și alcoolului, care nu avusese timp să iasă din organism. Imediat după ce intrară, patronul Jimmy H. le indică prin semne unde se afla un separeu liber și cei doi detectivi se îndreptară într-acolo. Eric dădu comanda:

— Două cafele mari și tari, te rog, și niște apă minerală!

— Vi le aduc imediat!

— Dacă ne caută cineva, nu suntem aici, bine?

— O.K.!

Se instalară cât mai comod pe aceeași banchetă și începură să răsfoiască filele pline de litere, care le cam zburau prin fața ochilor. Era clar că manuscrisul fusese redactat în mai multe rânduri, în situații și stări emoționale diferite. Nici culoarea pastei de pix nu era mereu aceeași. Rândurile conțineau diverse aprecieri referitoare la momente festive, reflecții pe marginea unor probleme fără importanță pentru cei doi, relatări ale unor întâmplări datate aleator, precum și imagini stilistice rupte din viața personală a celei ce fusese Mara Bachman. Frazele erau adesea lungi și greoaie, conținând mult prea multe idei și concluzii.

— Uite aici ceva interesant, Eric! El citi cu voce tare:

— „*Camille s-a schimbat foarte mult în ultima perioadă, atât fizic cât și mental. Nu mi-am dat seama de la bun început, însă, discutând cu ea, inițial fără a bănui ceva, iar mai apoi fiind foarte atentă, am verificat faptul că această părere a*

mea nu este eronată. Sunt sigură că nu mă înșel în această privință: mușchii ei au devenit mult mai fermi, la fel și sânii. Știu că se antrenează foarte mult pentru a-și dezvolta picioarele, dar ceea ce mi se pare bizar este că prea s-a schimbat repede, așa, de la o zi la alta. E clar că ea nu își dă seama de schimbare, fiindcă nu a reacționat în niciun fel atunci când am făcut aluzii privind această problemă. Dimpotrivă, a insistat pe un ton categoric asupra faptului că trebuie să muncească mult mai mult, dacă vrea să ajungă o mare campioană. Este nervoasă aproape în permanență și cu greu reușesc să-i mai intru în voie, dar știu cât de mult îi trebuie acum o doză suplimentară de liniște și fac tot ceea ce pot ca să nu o enervez. Dar ea este bântuită de un altfel de irascibilitate, diferită de cea pe care eu i-o cunoșteam de-atâta amar de vreme. Noua ei stare mă deranjează în mod vizibil, fiindu-mi teamă atât pentru mine cât și pentru ea; nu cumva se droghează cu cine știe ce porcării?"

— Nu văd nimic aici demn de luat în seamă, vorbi din nou Eric. Sunt numai și numai presupuneri.

— Dar concluziile lui Butch nu constituie dovezi pentru tine?

— Nu m-ai înțeles. Ceea ce vreau eu să spun este că nu vom ajunge la niciun rezultat, chiar dacă vom trece prin sită aceste însemnări. Nimic mai mult. Nu vezi, avem de-a face doar cu fanteziile unei tinere, care avea obiceiul să și le aștearnă pe hârtie.

— Cum zici, dar să mergem mai departe!

În continuare, brusc, textul începea să facă referiri la Dennis Burrell, iar frazele respective erau, parcă, mai frumos construite, strălucind prin prisma analizei psihologice ale fetei. Acum citea Jane:

— „Și Dennis s-a schimbat în ultima vreme. A început să fie mai vorbăreț și mi se pare că se uită la mine cu alți ochi. În sfârșit! Până acum era cam plin de el însuși și nu înțelegeam de ce Camille își pierduse capul după el.

Pentru Cami, atletismul este pe primul plan, iar Dennis reprezintă însuși atletismul. Ce nu pot să îmi explic, însă, sunt alte lucruri. În ultima vreme, a devenit mult mai calculat și mai prevăzător, ceea ce nu se potrivește absolut deloc cu firea lui. Cred că are ceva de ascuns. Ceva foarte grav, citesc asta în ochii lui, iar el — sunt convinsă — știe că am unele bănuieli, dar pe care nu le pot încă defini. Mă tem și pentru mine, nu numai pentru prietena mea."

Mai departe era descrisă moartea Camillei Schulze și zilele care au urmat, până la ceremonia de împrăștiere a cenușei pe pista de alergare, încheindu-se cu neverosimila retragere a lui Burrell în momentul incinerării celei pe care se presupune că o iubise. De asemenea, se mai făceau referiri la întâlnirea acestuia cu notoriul traficant de droguri Simon Molland, pe care, însă, Mara nu a apucat să-l zărească aproape deloc de la distanța la care se afla. Despre perioada cuprinsă între incinerarea prietenei ei și propriul deces, absolut nimic, ca și cum ceva ar fi speriat-o atât de tare, încât a determinat-o să renunțe la mica ei pasiune de a-și așterne gândurile pe hârtie.

— Eu cred că acest caiet conține suficiente motive pentru eliminarea tinerei Bachman, lansă Jahe Heron o nouă idee. Dacă nu cumva a făcut-o Burrell, este foarte posibil ca Molland să fie asasinul ei sau vreun personaj macabru angajat de acesta. Toată lumea o cunoștea pe Mara ca fiind foarte deșteaptă, cu o inteligență

percutantă. Simplul fapt că era în viață constituia un pericol pentru toți cei implicați în această murdară afacere.

— Fără doar și poate, fu de acord Black. Mai ai la tine aparatul de fotografiat cu ajutorul căruia faci pe fotoreportera?

— Da.

— Atunci hai la treabă, dacă ți s-au mai limpezit puțin creierii după această cafea excelentă.

— Îl luăm în primire pe Dennis Burrell?

— Dacă nu ai altă propunere, eu zic că da.

— Bine, însă n-ai vrea să-l anunțăm mai înainte, așa cum am procedat și cu Dr. Rutger Schulze, tatăl vitreg al Camillei?

— Eu zic că asta ar putea fi șansa noastră. Poate e mai bine dacă-l luăm prin surprindere, ca să nu apuce să se pregătească. Astfel putem înghiți mai puține din gogoșile lui. Oricum, eu cred că se așteaptă să-l vizităm, dacă am fost acasă la părinții atletei. Doar el a fost antrenorul și persoana cea mai apropiată de ea', nu-i așa?

— N-am nimic împotriva acestei strategii. Să încercăm!

CAPITOLUL 9

— Poți să-mi spui și mie ce ți s-a întâmplat? De aseară, de când ai primit telefonul acela, ești cu fundul în sus. Nu mă mai pot înțelege cu tine!

— Te rog să nu îți bagi nasul acolo unde nu-ți fierbe oala, Tina. Nu ți-o spun pentru prima dată, o puse la punct Dennis Burrell pe actuala sa amantă, o tânără mulatră de toată frumusețea.

Trăsăturile feței ei erau deosebit de fine, ba chiar adorabile. Ochii negri, foarte jucăuși, îți dădeau impresia că surâd și atunci când era îmbufnată, cum se întâmpla în acel moment. Iar dacă îi observai cu atenție trupul, rămâneai complet interzis. Fără să fie foarte înaltă — circa 1,65 m —, două șolduri perfect conturate și tot atâtea fese bombate, plus o talie de viespe marcau zona centrului ei de greutate (la figurat vorbind). Sâni — o splendoare. Cărnoși și grei, abia dacă se clătinau o dată cu mișcările corpului, iar sfârcurile păreau în permanență întărite, stând parcă gata să spargă materialul bluzei, care îi împiedica să iasă la vedere.

El se prefăcea în continuare că citea jurnalul de dimineață și își bea liniștit cafeaua, dar, de fapt, era cu gândul în altă parte. De obicei, nu citea decât știrile de senzație de pe prima pagină și informațiile sportive. În rest, îi era de ajuns televizorul, dacă apuca să se uite la el. Pe la ora 07:00, când se hotărî să apese pe telecomandă, crainicul tocmai anunța concis moartea fulgerătoare a tinerei Mara Bachman. Niciun cuvânt despre prietenia ei cu atleta Camille Schulze sau alte amănunte. Precipitat, Burrell se ridică, își trase pe el o pereche de pantaloni și un tricou, grăbindu-se către chioșcul de ziare. Se întoarse cu un vraf la subsuoară și, uitând că încă nu își făcuse dușul obișnuit, se apucă să răsfloiască întreaga presă din acea dimineață.

Găsi ceea ce căuta în mai multe cotidiene, însă știrea morții Marei era la fel de puțin dezvoltată și asta nu îl făcu să știe mai multe decât aflase de la televizor. Dar unde era Tina? Se culcase la loc?

O adusese în casa lui în urmă cu vreo lună de zile, culegând-o dintr-un bar în care își făcea veacul. Nu se prostitua, fiind încă întreținută de părinți, însă nu îi plăcea să fie singură și, de aceea, căuta cele mai pestrițe colectivități. Avea nevoie de un tratament psihic, iar Burrell i-l oferea cu prisosință, dacă ne gândim la faptul că făcea amor cu ea de câteva ori pe zi. În seara trecută, tocmai terminase o partidă de sex, în care Tina Stanshall fusese — ca de obicei — strălucitoare, când sunase telefonul. Era menajera doctorului Schulze, informatoarea lui, care reușise să-i strice somnul cu informațiile pe care i le furniza. De aceea se zvârcoli până dimineața și o respinse pe mulatră, care încercă o partidă de sex înainte de a se trezi, tot conform obiceiului.

O întrebare nu-i dădea pace antrenorului: de ce trebuise să moară Mara Bachman? îi spusese doar lui Molland că ea nu știa nimic despre afacerea lor, dar degeaba. Trecuse peste capul lui și nici măcar nu-l prevenise. Asta însemna că nu dădea doi bani pe el acest „Rockefeller al narcoticelor și al dopajului științific”... Nu era pentru prima dată când îl trata ca pe un neica-nimeni. Dar, dacă voia să mai joace în această oră, trebuia să se obișnuiască repede cu acest comportament

neloial al lui Molland. Nu putea face nimic altceva, deocamdată. Rolurile mari erau pentru mai târziu, așa că acum era necesar să aibă răbdare. Le va arăta el tuturor de ce este în stare!

Se făcuse deja ora 10:00 dimineăta, iar Tina tocmai se sculase, băjbăind după filtrul de cafea. Era îmbrăcată numai cu un slip de culoare roșie, care contrasta într-un mod foarte incitant cu pielea ei creolă. Deasupra purta o bluză ale cărei extremități se petreceau la mijloc, lăsându-i sânii mari aproape la vedere.

În pat, Tina era o bombă sexuală de proporții, întotdeauna se dovedea mult mai incendiară decât Camille, care, totuși, avusese resurse deloc neglijabile în această privință. Dar mulatra era cu totul altceva: o devoratoare, un vulcan în continuă erupție, o grenadă cu efect anticipat și așa mai departe. Imaginația ei nu avea limite, iar felul în care se pricepea să își folosească limba și buzele îl putea duce la disperare chiar și pe cel mai versat actor porno.

După primele înghițituri de cafea, Tina se simțea vizibil mai întremată. Își îndreptă un surâs lubric către amantul ei, întrebându-l:

— Domnul nu are chef de nimic în această frumoasă dimineată?

Și, pentru a-și sublinia propriile pofte care o încercau, își însoți vorbele de gesturi elocvente, prinzându-și sânii cu ambele mâini și scoțându-și limba între buzele ei cărnose, dar delicate. Asta în vreme ce sfârcurile ei împietrite stăteau gata să împungă tot ce le ieșea în cale.

Bărbatul nu avea niciun chef de distracție în acel moment, fiind prea îngândurat.

Văzându-l încă în starea apatică pe care o avusese dis-de-dimineată, Tina se simți datoră să intervină, folosindu-și talentele cu care o înzestraseră natura și mama ei — nu mai puțin frumoasă decât devenise ea încă din adolescență. De aceea, se ghemui la picioarele lui Dennis și, aproape fără ca acesta să-și dea seama, îi trase fermoarul pantalonilor, scoțând la iveală membrul pe care îl adora fără rețineri sau prejudecăți. Odată sexul eliberat, fata îl luă între degete și îl strânse cu un zâmbet lacom:

— Acum ești al meu, mister Dick!

Limba ei știa să facă, într-adevăr, minuni, astfel că, în niciun minut, Burrell se putea numi, cu siguranță, un bărbat în toată puterea cuvântului. Acum i se trezise interesul pentru superba mulatră, iar în scurt timp constată că nu mai putea rezista ofertei generoase care i se făcea.

O apucă pe fată de ceafă și o forță să se apropie mai mult de el. Ea-și deschise cu docilitate buzele frumos conturate, îl prinse ușor cu dinții, apoi cu întreaga gură. Capul i se mișca înainte și înapoi fără efort, dar lent, iar de fiecare dată când simțea că el era aproape de final, se îndepărta puțin, lăsându-l să-și tragă sufletul. „Ce-i mult e bun!” — era deviza ei. La un moment dat, când mulatra reluase mișcările de du-te-vino ale propriului cap, simți cum mâna din ceafa ei se încheșta în părul creț, iar mișcările bărbatului, care stătea încă pe scaunul de bucătărie, deveneau din ce în ce mai spasmodice. Înțelese despre ce era vorba. Și făcu astfel încât cavitatea ei bucală să fie și mai primitoare. Nu avea niciun sens să se opună tocmai acum și să-l supere. Știa foarte bine că nu-i trebuia mult timp pentru a se revigora, gata de o nouă partidă de sex. Amândoi accelerară ritmul,

până la fericitul final care nu se lăsă deloc așteptat. El icni înăbușit în momentul culminant și dădu drumul cefei Tinei, prinzându-i sânii cu ambele mâini. Se simțea cel puțin în al... nouăzecelea cer!

Dennis Burrell se ridică de pe scaun, mulțumi frumos pentru tratație și se îndreptă spre baie, ca să facă primul lui duș din acea dimineață. Apetitul lui sexual abia se deschisese și știa că avea cu cine sta de vorbă în această privință, însă, fiind un maniac al curățeniei corporale, simțea nevoia unui duș reconfortant.

După circa douăzeci de minute se afla din nou în bucătărie, de astă dată îmbrăcat doar în halatul de baie. Pe masă erau aranjate frumos două pahare cu suc de portocale, o caserolă cu căpșuni și un spray special cu frișca. Intui imediat ceea ce avea să urmeze și se dovedi încântat de inițiativa Tinei, care nu se dezmințise nici de astă dată: era o doamnă a amorului desăvârșit! În timp ce el își bău liniștit sucul, cu înghițituri mici, mulatra rămasă complet goală, se întinse pe masa din bucătărie și începu să-și orneze trupul cu căpșunile care lui îi plăceau atât de mult. Adăugă apoi frișca în dreptul pubisului și pe sâni, cât mai artistic posibil. Ineditul desert invita să fie consumat degrabă, ca nu cumva fructele și frișca să nu se încălzească, din cauza temperaturii ridicate ale acestui corp absolut splendid.

Bărbatul începu prin a mângâia pântecul mulatrei, coborând și urcând fără sfială către alte zone la fel de apetisante. În clipa când o mână se strecură între pulpele-i mici dar puternice, Tina tresări violent, astfel încât vreo două căpșuni se rostogoliră de pe pieptul ei. Nu-i nimic, le va consuma pe celelalte, se gândi el. Și frișca și tot ce mai avea de oferit prințesa mulatră din fața lui, care îi servea un mic dejun deloc dietetic.

La început înghiți câteva căpșuni proaspete, garnisite din plin cu frișca. În această vreme, mâinile lui nu stăteau o clipă locului. Dennis gădilase puțin intrările în orificiile secrete ale femeii, dar acum schimbă procedura. Inițial cu un deget, apoi cu două, pătrunse într-un interior de mult dorit, imitând actul sexual în toată regula. Desigur că fata nu era genul care să se mulțumească doar cu atât, însă nimeni nu se grăbea în acea bucătărie, iar ea așteptă cuminte ca el să termine de mâncat și de lins frișca, pentru a prelua inițiativa, care, de regulă, cădea în sarcina ei, printr-o înțelegere tacită a amanților.

Tina nu era nici ipocrită nici mironosiță. Ea nu ascundea faptul (nici nu avea cum) că era udă de atâta așteptare. Poate se decorase cu prea multe căpșuni. În sfârșit, trebuia să aștepte ca frumosul ei amant să își termine în liniște micul dejun. Nici lui nu-i plăcea umezeala pe care o simțea între degete. Se gândea că e minunat ca în viață să îmbini utilul cu plăcutul, așa că își continuă alene explorarea misteriosului interior care i se oferea cu docilitate și devotament. În cele din urmă, termină de mâncat și de lins ceea ce i se oferise și începu să-și acopere iubita cu sărutări fierbinți pe tot trupul. Fata intrase într-o stare aproape cataleptică, nefăcând absolut nicio mișcare. Își reveni doar atunci când el îi îndepărtă picioarele unul de celălalt, insinuându-și capul între ele. Ceva frișcă se mai prelinsese și acolo, așa că aceasta trebuia curățată, la fel ca restul corpului, cu limba.

Pentru că lungile picioare ale Tinei atârnavă de pe masă, Burrell potrivea două scaune pe care fata se putea sprijini și îi desfăcu mai mult pulpele tinerești. La

prima vedere, poziția ei părea incomodă. Poate că și în realitate era așa, însă, din pricina stării ei de excitație, mulatra nu mai conștientiza acest lucru. El se propti acolo unde ajungea perfect, apoi, dintr-o singură și amplă mișcare, o pătrunse până la capăt. Un țipăt prelung străbătu întreaga locuință, dar nici vorbă de durere pe chipul frumoasei. Era, mai degrabă, deflarea unei așteptări prea îndelungate, exact așa cum și-o dorise. Se întinse peste ea, iar trupurile lor lipicioase le sporiră și mai mult satisfacția, pentru simplul motiv că nu faci în fiecare zi sex în acest mod! Cu mâinile încleștate de tăblia mesei, Tina Stanshall aștepta „supliciul” ce avea să urmeze. Când el își începu penetrările ritmice cu adevărat, ea îi ținu isonul și suspină intens. Adora momentul când bărbatul se cufunda în ea, până la capăt. Șalele ei erau contractate de câțeva vreme, iar Dennis se miră în gândul lui că nu explodaseră până atunci. Sau, poate, în interior se întâmplase acest lucru, însă nu băgase el de seamă.

Gândul că putea să-i facă orice tinerei care se afla întinsă pe masă, în fața lui, îi dădea aripi virilului antrenor de atletism. Din când în când, o potrivea mai bine, trăgând-o spre el, ca să nu piardă nici măcar un milimetru din plăcerea oferită. Iar la aceste eforturi Tina participa din plin. De nu s-ar termina niciodată această tortură! — îndrăzneala mulatra să viseze pe tăcute. În bucătărie se auzeau cu claritate suspinele ei, la fel de sacadate ca și penetrările cărora le făcea față cu bucurie. De asemenea, liniștea era perturbată și de plesniturile celor două trupuri care se împreunau. În cele din urmă, după un ritm nebunesc de final, bărbatul explodează între pulpele frumoasei fete, simțind o descărcare de energie în toată regula. Atunci, Tina urlă de-a dreptul, renunțând să se mulțumească doar cu suspinele de fată mare. După câteva secunde, el se extrase, rămânând amețit în fața ei, ca un bețiv. O contemplă cu satisfacție: o mai avusese o dată. Și încă cum!...

Ce mai dimineată! — gândi și mulatra, în momentul în care sună cineva la intrare.

CAPITOLUL 10

— Ce naiba face? — se împacientă Jane. N-o fi acasă?

Două minute mai târziu, o voce cleioasă din interior îi rugă să mai aibă puțină răbdare, că va deschide imediat. În prag apăru un bărbat de circa 40 de ani, care își trecea degetele răsfirate prin părul răvășit. Avea cămașa scoasă din pantaloni și nu părea trezit din somn de curând, deși ținea ochii întredeschiși. Probabil din alte motive, în viziunea celor doi detectivi, care-l vizitau sub acoperirea de reporteri sportivi, era clar — din cauza pupilelor lui dilatate — că, în acea încăpere, tocmai se consumase o partidă de sex.

— Da, spuse el pe un ton total lipsit de amabilitate și urmă aproape imediat, observând aparatul de fotografiat atârnat de gâtul Janei Heron: sunteți ziariști?

— La „Sports Illustrated”, răspunse Eric Black. Ne puteți acorda câteva clipe?

— Sunteți tot reporterii care l-au intervievat săptămâna trecută pe Rutger Schulze?

— Exact. Numele noastre sunt Jeff Middleton și Judith Waller, făcu detectivul prezentările.

— Deoarece sunteți la curent cu motivele vizitei noastre inopinate, este inutil să vă mai explicăm de ce v-am căutat, se amestecă Jane în vorbă, pentru că unui dialog încrucișat — o știe oricine — este mai greu să-i rezisti. Punctul de vedere al antrenorului Camillei Schulze ne interesează cel puțin la fel de mult ca acela al tatălui său.

— Intrați! Desigur, sunteți informați că nu eram doar antrenorul ei.

— Bineînțeles, răspunse tot polițista. Având în vedere ținuta dumneavoastră și expresia satisfăcută de pe chip, care nu pot însemna decât un singur lucru, se pare că viața dumneavoastră sentimentală nu a avut prea mult de suferit, intrându-și rapid în drepturi.

Eric Black o săgeta cu privirea, fiind convins că gafa pe care o comisese îi va scoate pe ușă afară. O asemenea abordare a problemei risca să facă să se aleagă praful de planul lor. Dar Jane, mai bun psiholog, îl „citise” pe Burrell și mizase pe o carte câștigătoare, căci gazda primi înțepătura deloc delicată ca pe o provocare, invitându-i pe amândoi să ia loc în living și arborând un zâmbet cuceritor. Pentru a destinde atmosfera, el schimbă puțin mersul discuției:

— Vi se întâmplă deseori să apăreți acasă la oameni, așa, pe nepusă masă, fără să anunțați în prealabil? — întrebă gazda, în vreme ce Jane îi aruncă partenerului ei, pe ascuns, un zâmbet triumfător.

— Nu, se scuză Eric, dar am fost puțin cam înghesuiți de timp și foarte tracasați în aceste ultime zile. Având în vedere că ne aflam prin apropiere, ne-am gândit că, poate, veți trece peste această impolitețe a noastră. Dar, dacă v-am deranjat, ne putem retrage și amânăm discuția pentru altădată.

— Nu are niciun rost. Nu am nimic de făcut acum și nici nu am ce ascunde. Să vă ofer câte un pahar de suc de portocale.

Și, fără a mai aștepta acordul celor doi, se duse în bucătărie, de unde se întoarse repede cu o tavă pe care erau așezate trei pahare conținând revitalizanta licoare.

— Prietena mea tocmai face un duș. Va apărea din moment în moment ca să o puteți cunoaște, spuse Burrel, fiind convins că oaspeții auziseră zgomotul făcut de apa care curgea. Vă ascult, spuse antrenorul, lăsându-se să cadă într-un fotoliu. Sunt al dumneavoastră. Ați apucat să stați de vorbă și cu Mara Bachman?

— Mara Bachman? — se prefăcu Eric mirat.

— Desigur, nu există decât o Mara Bachman. Sau, mai bine-zis, a existat până mai ieri, când a fost găsită moartă de poliție, într-un apartament necunoscut.

— Alt deces?

— Văd că nu sunteți la curent! Nu ați apucat deci să o întâlniți. Sărmana fată! În timpul ceremoniei de împrăștiere a cenușei prietenei ei, nu se simțea tocmai bine. Probabil că a băut ceva mai mult și cineva a acostat-o, făcându-i apoi felul. Atâția criminali bolnavi psihic se plimbă astăzi liberi prin Los Angeles!

— De unde știți că a fost omorâtă?

— E o poveste mai lungă. Oricum, nu era genul care să își ia zilele cu una, cu două.

— Dar cum ați aflat despre dispariția ei de pe acest pământ?

— Ați citit ziarele de dimineață sau ați vizionat știrile TV de la ora 07:00? — îl întrebă, la rândul său, Burrell.

— Nu.

— Păi, vedeți!

— Scuzați-mă că vă întreb — trecu la atac polițista sub acoperire —, dar dumneavoastră nu păreți atât de afectat de moartea Camillei. Nu erați foarte legați unul de celălalt, așa cum ați subliniat.

— Eram legați, însă asta nu înseamnă că o și iubeam. Mai legat sentimental eram de prietena ei, Mara.

Hopa, hai că asta îi dăduse gata pe polițiști! Bărbatul continuă:

— Atletă era îndrăgostită de mine, însă eu nu îi împărtășeam sentimentele, chiar dacă făceam sex cu ea destul de des. Poate sunteți scandalizați de acest adevăr, însă relația noastră a fost posibilă numai pentru ca ea să se simtă bine, o condiție absolut necesară pentru progresele ei sportive.

— Deci, i-o trăgeați din abnegație, cum s-ar spune? — forță nota, cu ironie, Jane Heron.

— Luați-o cum vreți, îmi este totuna. Nu am nimic de ascuns, ba dimpotrivă! De asemenea, puteți publica orice. Oricum n-are importanță, atâta vreme cât ea nu mai există.

— Și tatăl ei era la curent cu această „abnegație”? El nu s-a exprimat la fel ca dumneavoastră.

— Știa totul. Nu i-am ascuns niciodată că mă culcam cu fiica lui și nu i-am făcut nicio promisiune. Doctorul Schulze este un om ciudat. Pentru el nu eram doar un potențial ginere, ci mult mai mult: fiul pe care nu l-a putut avea. El înțelegea perfect motivațiile comportamentului meu față de fiica lui vitregă. Ba chiar părea încântat că eu făceam amor cu Camille și nu altcineva. Vi se pare anormală

purtarea mea după decesul celei care mi-a fost elevă și amantă? Așa sunt eu, ceva mai dur ca alții. Această perioadă a vieții mele o consider încheiată. Și nici nu mă voi mai ocupa de altcineva așa cum m-am ocupat de fata doctorului Schulze. I-am spus-o și lui.

— Să înțeleg că vă lăsați de meserie? — se arătă Black surprins de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

— Nu știu, dar marea performanță nu mă mai interesează.

— Bine, dar din ce o să trăiți în acest caz?

— Deocamdată, nu banii sunt cei care mă interesează. Taică-său mă plătea regește ca să mă culc cu fiica lui. Mă rog, ca să am grijă de ea, cum le place tuturor să spună, ascunzându-se după degete.

— Domnule, dați-mi voie să v-o spun, dar sunteți o persoană... uimitoare, îndrăzni Jane. Și de ce ne spuneți nouă toate acestea? Suntem jurnaliști, nu confesori.

— Îmi face bine să vorbesc și mi se rupe în paișpe de ce ați putea scrie pe socoteala mea.

Polițiștii schimbă o privire plină de înțeles. Amândoi se gândeau la însemnările Marei, în care era vorba despre schimbarea de atitudine a lui Dennis Burrell. Acesta devenise și un foarte bun actor. Acum interpreta un rol ținut cu un cinism calculat. Falsa lui spontaneitate constituia o „perlă” de duplicitate, pe care o persoană neavizată o putea înghiți fără să stea pe gânduri.

— Și cu Mara Bachman ați rămas în relații strânse după moartea atletei? — întrebă Jane.

— Dacă faceți aluzie la faptul că i-o trăgeam și ei, dați-mi voie să vă spun că vă înșelați.

— Păi, dumneavoastră ați spus că...

— Eram atașat sentimental de ea și-atât. Era ceva platonice între noi. Din cauza Camillei, niciunul n-a vrut să meargă mai departe. Ea, pentru a nu strica o prietenie de-o viață, iar eu, de frica de a nu rămâne fără banii lui Schulze.

Zgomotul produs de duș încetă și, la scurtă vreme, superba mulatră își făcu apariția în living-room, îmbrăcată doar într-un capotel mini și un prosop înfășurat în jurul capului. Pudoarea nu constituia o problemă prea mare pentru ea, asta era clar ca lumina zilei. Își legănă șoldurile în lateral și bombatele-i fese înainte și înapoi, până la fotoliul pe care era instalat amantul ei, așezându-se fără nicio jenă pe genunchii acestuia.

— Tina Stanshall, o prezentă antrenorul pe actuala lui concubină.

— Jeff Middleton și Judith Waller, reporteri la „Sports Illustrated”, declamă și Eric falsele lor identități.

— Puteți continua chestionarul, nu am niciun fel de secrete față de ea, așa cum nu am față de nimeni.

Cei doi își continuă așa-zisul interviu. După un sfert de oră, timp în care îi puseră aproximativ aceleași întrebări ca și tatălui Camillei, constatară că răspunsurile primite atunci se potriveau foarte bine cu cele de acum. Se potriveau chiar prea bine, după nasurile lor fine de polițiști. Burrell nu le ascunse nici măcar

împrejurările în care atleta își dăduse obștescul sfârșit, adică sub duș, în brațele lui.

— Aș mai avea o întrebare care mă nedumerește, zise Eric. Dacă nu țineți deloc la ea sau, în fine, nu o iubeați, de ce mai făceați amor împreună?

— V-am spus că mă iubea și tatăl ei era mulțumit de legătura noastră. Mai ales pe el nu aveam niciun interes să-l supăr, doar mă plătea. În ziua fatală fusese din nou învinsă pe pista de alergare și acuza, în mod cert, o cădere psihică. N-am vrut să-i produc mai mult rău. Pe de altă parte, așa cum sunt eu construit, nu prea pot rezista unei femei aflate în călduri. Dacă nu o făceam acolo, la dușuri, poate mai era în viață și astăzi. Zilele următoare trebuia să facă un control medical amănunțit și atunci ar fi ieșit la iveală problema ei cardiacă. Însă destinul a vrut să fie altfel. Asta e, mai adăugă Burrell, ochii alunecându-i între sâni generoși ai mulatrei.

Detectivilor li se părea că antrenorul exagerase prea mult până atunci. Acum devenea de-a dreptul greșos.

Răspunzând privirilor pofticioase ale bărbatului de sub ea, Tina nu-i rămase datoare. Se ridică de pe genunchii lui, așezându-se pe brațul fotoliului și, fără niciun pic de pudoare sau de jenă față de musafiri, începu să frământa prin pantaloni sexul amantului, împungându-l în același timp cu formidabilele ei sfârcuri.

— Cred că noi o să vă părăsim, nu mai putu rezista Jane unor asemenea scene.

— Nu faceți fotografii?

— Poate mai târziu, în ajunul apariției materialului despre speranțele atletismului american, ca să fie de actualitate.

— Vă mulțumim că ne-ați primit, încercă și detectivul să o facă pe politicosul, cu toate că, mai degrabă, i-ar fi tras una în bărbie antrenorului la despărțire, ca să-l lase lat.

Se întoarseră la Departamentul Poliției și cerură să-l vadă pe căpitan.

— V-ați dat seama că directorul Tillman a aprobat verbal desfășurarea în continuare a anchetei cu multă discreție. Acum, spuneți-mi care e părerea voastră, îi îndemnă Corky West de îndată ce fu pus în temă cu ultimele lor investigații.

— Tipul acesta, Dennis Burrell, își compune un personaj și nu pot să nu remarc că o face cu multă pricepere, începu detectivul Black. Insensibilitatea afișată ostentativ, pe care el speră ca revista „Sports Illustrated” s-o facă publică, corespunde unui proiect sau, mai bine-zis, unei strategii pe termen lung. Rămâne de văzut ce vizează acest plan și dacă Simon Molland orchestrează totul din umbră. Voiam să vă întreb: nepoata dumneavoastră mai lucrează la Controlul Financiar?

Eric se interesa de Bonnie West, care, în urmă cu vreo doi ani, efectuase un scurt stagiul la divizia „Cazuri Speciale”. Apoi, vreme de vreun an, lucrase la o secție de poliție periferică, iar în cele din urmă, definitivându-și studiile economice, fusese transferată la Controlul Financiar, în cadrul Comandamentului Central al Poliției

Los Angeles. Toți știau că ea dorea să se întoarcă de unde plecase, datorită impetuozității sale înnăscute, însă stagiul ei de pregătire încă nu era finalizat.

— Până la noi dispoziții, e tot acolo, însă nu-mi fac prea multe iluzii privind durata acestei repartiții. Se plictisește de moarte, dar deocamdată nu are încotro. Ce-ți trece prin cap?

— Nu avem decât unele informații foarte lapidare privind afacerile murdare ale lui Simon Molland. Bănuiesc că am mai putea scoate ceva de acolo, dacă ne-am băga puțin nasul. Însă caracterul neoficial al anchetei nu ne permite să solicităm informații directe de la Controlul Financiar.

— Înțeleg! Și vrei s-o provoci pe Bonnie să vă ajute, în amintirea colaborării voastre trecute.

— Poate și viitoare, cine știe?! — deschise pentru prima dată gura Jane Heron.

— Faceți cum credeți de cuviință. În eventualitatea că veți da peste ceva interesant, mi se pare o bună idee. Dar nu profitați de situație pentru a vă face prozești. Bonnie este prea tânără ca să lucreze cu voi. Ați văzut și singuri. Mai așteptați o vreme, măcar până ies eu la pensie.

— Adică încă o sută de ani? — făcu Jane o glumă, pe care numai partenerul ei o gustă, zâmbind în colțul gurii.

— Afară ! — se prefăcu West supărat. Și nu mai veniți la mine împreună, că mă amețiți de cap!

CAPITOLUL 11

— Ce mai faci, prietene Eric? — se auzi o voce încântată la celălalt capăt al telefonului. Nu te-am mai auzit de un car-de vreme, că de văzut... Te pomenești că vrei să mă ceri în căsătorie și de aceea m-ai sunat?

— Să nu amestecăm borcanele, Bonnie. Știi că eu nu încurc afacerile de serviciu cu cele personale. Așa scrie și la regulament că sunt obligat să procedez. Alta e problema: ne faci un serviciu?

— Desigur, despre ce este vorba?

— Un mic ajutor, atâta tot. Va trebui să-ți bagi drăgălașul năsuc în pânda de păianjen a multiplelor afaceri murdare care poartă semnătura lui Simon Molland. Ceea ce ne interesează pe noi este: ce poziție ocupă în acest angrenaj tulbure un anumit Dennis Burrell, fost antrenor al Camillei Schulze, decedată în urmă cu două luni.

— Speranța atletismului american din California?

— Exact. Te-aș ruga să cercetezi la toate nivelurile posibile: investitori, beneficiari, parteneri de afaceri, știi tu mai bine! Notează-mi tot ce poți și, când ești gata, caută-l pe sergentul Mann, care va ține legătura cu tine.

— Am înțeles, șefu! Și eu care credeam că faceți angajări la „Cazuri Speciale”, se dezumflă oarecum Bonnie West.

— Las' că te am în vedere când ne vom mai extinde. Deocamdată, știi că divizia noastră nu e prea numeroasă. Nici un birou ca lumea nu avem. Fiecare își desfășoară activitatea pe unde poate, cu excepția Dr. Harrison, „Specialistul”, aflat mai mult pe teren. Deci ne ajuți, da? Cu cât mai repede, cu atât mai bine !

— Consideră că ordinul e deja executat. Însă am și eu o condiție.

— Spune, se neliști Eric.

— Să mă inviți la restaurant. Vei vedea și tu cât m-am schimbat. Nu mai sunt fetița de acum doi ani; am devenit o adevărată lady. Chiar și domni așa importanți ca tine mă pot scoate în societate.

— O.K., însă cina noastră depinde de ce vor conține informațiile pe care ni le vei transmite prin Mann. Marfă de calitate — răsplată pe măsură!

— Țasta e șantaj, domnu'!

— Și, mă rog, cine a început cu restaurantul acela?

— Bine, bine, mai spuse Bonnie și închise telefonul înjurând.

Bătrânul West avea cu siguranță dreptate. Dacă, într-o bună zi, iubita lui nepoată va face parte din componența diviziei „Cazuri Speciale”, nu va fi de glumă.

— Haide să-l căutăm pe sergentul Mann, ca să nu își programeze vreo descindere pentru ziua de azi! Uite-l că tocmai coboară:

— Hei, Steve! — strigă Jane Heron după el. Așteaptă-ne o clipă!

— Salut-salut! Precis vreți ceva de la mine, altfel nici nu știți că exist.

— Stai puțin, făcu fata pe supărata, doar suntem o echipă, ce, ai uitat?

— Eu nu, poate voi. Despre ce este vorba?

— Unde pleci?

— Să beau o cafea și o bere. M-am încălzit de tot aici.

— Deci, te întorci repede. O să te caute nepoata lui West, Bonnie, ca să-ți dea niște hârtii. Vezi dacă îți furnizează verbal și alte informații. Noi nu vrem să fim văzuți alături de ea, fiindcă știi, ancheta la care lucrăm...

— Lăsați-mă să ghicesc dintr-o singură încercare: e neoficială?

— Ești un geniu în viață, maestre! Chiar așa !

— Bine și când trebuie să mă sune fetița?

— După pauza de prânz. Apropo, vezi că ea zice că nu mai e fetiță, așa că bagă de seamă cum o iei. Cine știe, peste puțin timp s-ar putea să fim din nou colegi.

— Aoleu ! Cu doi de West în divizie, nu cred că ne va fi prea ușor. Mă duc să-mi beau berea și vă caut cum aflu ceva !

— Alo, amice Mann! Ce mai faci, bunule prieten, de un secol nu ne-am mai văzut?

— Bună, Bonnie, mă bucur să te aud! Ești gata?

— Mi-am sacrificat pauza de prânz pentru voi, dar cred că v-am atins exigențele. M-am gândit să vă trimit totul prin computer, însă este mai sigur dacă îți dau ție hârtiile în mână. Treci pe la mine peste vreun sfert de oră?

— Asta e și misiunea mea. Unde te găesc?

— La spelunca de la colțul străzii, la vreo sută de metri de instituție. Deci, într-un sfert de oră, da?

— Desigur.

— Ce dor mi-e de tine!

Fata era deja acolo când sergentul Steve Mann intră în cafenea. Îl aștepta la una dintre mese, cu un dosar și un pahar de apă minerală în față. Trebui să se uite de două ori spre ea pentru a o recunoaște. Într-adevăr, nu mai era fetița din urmă cu doi ani. Și sânii îi mai crescuseră... Ce mai, era o adevărată doamnă!

Când îl văzu, ea se ridică să îl sărută pe amândoi obraji.

— Ce dor mi-a fost de tine!

— Asta ai spus-o și la telefon, iar eu nu te-am contrazis, încercă să glumească bărbatul și reuși, fiindcă fata râse cu poftă, invitându-l apoi:

— Ia loc puțin! Vrei să comanzi ceva?

— Nu. Am mai băut o bere astăzi și vreo două kilograme de cafea. Mi-ajung! Vrei să-mi mai spui ceva?

— În funcție de ceea ce am descoperit, mi-am permis să depășesc cadrul fixat de voi și să extind cercetările în cazul Molland. Rămâne să-mi spuneți dacă am procedat bine sau nu, după ce citiți documentarea. Totodată, te rog să-i spui lui Eric să nu uite promisiunea solemnă pe care mi-a făcut-o. Anume că mă va invita într-o seară la restaurant, adăugă Bonnie pe ton de glumă. Nu uiți?

— Încă mai am memorie și destui ani până la pensie, ai încredere în mine!

— Atunci, am zburat, căci programul meu s-a reluat și nu prea sunt solicitată decât atunci când mă aflu la toaletă. Ciao, vă iubesc pe toți!

— La revedere, frumoaso!

Peste alte câteva minute, Mann se întâlnește cu Eric și Jane în apropiere de Templul Mormon, la o terasă. Sergentul scoase hârtiile primite de la Bonnie și transmise ultimele ei mesaje verbale, care îi făcură pe cei doi detectivi să râdă.

Documentele aveau și o dedicație: „Domnului Muștar, cu cea mai a dracului plăcere de pe lume!”. Erau patru file și jumătate, scrise citeț și ordonat. După prima impresie, Jane exclamă:

— Dar fata a avut nasul cât se poate de fin și a făcut treaba mai bine ca la carte!

— Păi, a avut profesori buni de la care a putut învăța, ce, ai uitat? — replică Eric, mai în glumă, mai în serios.

— Vreți să spăl putina acum? — întreabă Mann.

— De ce ești răutăcios? — se bosumflă Jane. De câte ori ne-am ferit noi de tine? Dimpotrivă, te rugăm să mai rămâi, poate poți să ne mai ajuți cu ceva.

Informațiile, chiar dacă nu dădeau în vileag cine știe ce afaceri spectaculoase în care era implicat Simon Molland, ofereau multe date interesante. De exemplu, Dennis Burrell era un client permanent al laboratorului specializat în produse destinate sportivilor, unde unul dintre acționari nu era altul decât tatăl Camillei, Dr. Rutger Schulze. Acesta deținea și funcția de director al laboratorului. Acționarul majoritar era, desigur, Simon Molland. Dar numele lui Schulze mai apărea ca acționar în alte trei afaceri ale traficantului încă nedovedit de oamenii legii. Polițiștii se uitară unul la celălalt fără să le vină a crede. Una dintre bănuielile care planau asupra afacerii cu laboratorul era că acesta juca rolul unei plăci turnante pentru traficul de anabofizante și corticoide. Aparent, instituția se ocupa de produse farmaceutice contra leziunilor de tot felul, ba chiar de produse alimentare, iar faptul că laboratorul era condus de doctorul Schulze, o notorietate în materie, îi conferea acestuia credibilitatea necesară. Totuși, la efectuarea unui control fiscal, în urmă cu șase luni, nu fuseseră descoperite nereguli majore, iar firma se alesese doar cu o amendă simbolică de numai 3.000 de dolari, pe care se grăbise să o plătească în chiar ziua următoare.

— Aici cred că am marcat un punct, zise Jane.

— Care?

— Doctorul nu bănuiește că noi l-am luat în colimator.

Eric își mai aprinse un Camel fără filtru și spuse:

— Hai să vedem acum firmele în care este acționar și tatăl Camillei. Deci, „Laboratorul Mespo”, „Clubul sportiv Mespo”, „Mespo-Chim. Service” și „Asigurarea Capitală Mespo”.

— Frumoasă colecție pentru un doctor de renume, fu de părere Mann.

— Nu uita că Molland este boss-ul cel mare peste toate! — îl atenționa Eric.

— Hai mai bine să continuăm cu studierea hârtiilor, interveni Jane. Uite, mașina de spălat banii este „Clubul sportiv Mespo”, după cum reiese din controlul financiar. „Mespo-Chim Service” se ocupă de transportul medicamentelor în sistem expres pe teritoriul Americii, al Rusiei și în Europa.

— Stați puțin! E ceva ce nu înțeleg, zise tot ea, după o scurtă pauză. Dacă doctorul Schulze știa ce fel de produse de dopaj se produc în laboratoarele conduse de el, cum a acceptat ca acestea să-i fie administrate propriei fiice, fie ea și vitregă?

— Așteaptă puțin și ai să vezi că infanticidul nu este cel mai mare păcat al acestei afaceri mizerabile, o lămurii Eric. Uite ce mai scrie aici! La un control neoficial s-a constatat că „Asigurarea Capitală Mespo”, în loc să se ocupe cu transferurile de sportivi de talie mondială și de cheltuielile ce privesc Jocurile Olimpice, are în vedere acordarea de bacșișuri grase și sistematice pentru influențarea arbitrilor internaționali, mituirea membrilor Comitetului Olimpic și pe cei ai comisiilor antidoping. De asemenea, se îndeletnicește cu cumpărarea conștiințelor anumitor responsabili care se ocupă de sponsorizări multinaționale, în asemenea condiții, când în joc sunt, poate, sute de milioane de dolari, nu este exclus ca nenorocita de Camille Schulze să fi fost folosită pe post de cobai pentru un produs nou. Totul sub controlul tatălui ei vitreg.

— Și crezi că, într-un atare caz, Molland n-ar avea nici un amestec? — se miră Mann.

— La cât de versat este acest individ, mă îndoiesc că el nu cunoaște toate dedesubturile propriilor afaceri.

— Știi ceva, Eric? Ce-ar fi să vizităm și alte cluburi sportive private care au legătură cu acest odios „Laborator Mespo”. Poate descoperim exact dovezile de care avem nevoie!

— E o ipoteză pe care trebuie să o avem în vedere. Steve, ai putea să vorbești tu din nou cu Bonnie, rugând-o să ne facă o listă completă cu cluburile sportive private din oraș care lucrează cu laboratorul lui Schulze?

— Bineînțeles.

Contactat telefonic, reputatul criminalist Butch Harrison confirmă supoziția nedovedită a detectivilor, anume că fetele ucise puteau fi drogate cu produse anabolizante diferite:

— De la bun început trebuie să aveți în vedere că nici un organism uman nu reacționează la fel cu altul la corticoidul descoperit de noi. Mai ales în faza experimentală, când dopajul se stabilește prin tatonări progresive. Este posibil să mă fi grăbit cu concluziile, deși nu prea cred. Moleculele izolate pe care le-am depistat în cenușă erau extrem de degradate, din cauza combustiei. Așa că, în cele din urmă, nu avem dovada certă că același corticoid care a doborât-o pe Camille Schulze a pus capăt zilelor Marei Bachman. Dacă mai descoperiți ceva, țineți-mă la curent!

— Și tu pe noi. Consider că ceea ce mi-ai spus acum, adică faptul că te-ai fi putut înșela, nu te va împiedica să dormi bine la noapte. Greșeala e omenească, fie că vrei, fie că nu. Pe curând!

— N-ai exagerat cam mult? — îl întreabă Jane pe partenerul său, după ce acesta închise telefonul.

— Stai liniștită, că din asta nu se moare. În plus, i-am mai tăiat din cinismul cu care se poartă cu noi câteodată.

CAPITOLUL 12

A doua zi de dimineată, după o noapte cât se poate de odihnitoare, detectivii găsiră pe biroul lui Jane lista solicitată frumoasei Bonnie. Peste câteva secunde, își făcu și Mann apariția:

— Și de astă dată am să-ți transmit un mesaj verbal, Eric, însă n-o voi face, fiindcă el conține numai înjurături clasice și contemporane. Nepoata șefului a trebuit să stea o jumătate de oră peste program ca să întocmească lista. Și cică avea o întâlnire foarte importantă.

— Bine că am intrat în posesia ei! Mulțumim, Steve. Ia să vedem, Jane, mai tragem un loz câștigător?

Uriașul blond urlă de pe margine:

— Naomi, astăzi n-ai mâncat? Nu poți să te înalți mai mult de doi centimetri de la podea?

Pesemne că acesta era antrenorul de baschet. Fata apostrofată într-o manieră deloc pedagogică sări din nou, mult mai sus, dar tot nu întruni cerințele zbirului ei. Moment în care acesta îi zise:

— Accesul în sala de antrenamente este complet interzis străinilor.

Eric încercă să-i spună că erau americani get-beget, însă zgomotul sălii îi acoperea vocea. Peste două minute, privirea fioroasă se aținti din nou asupra lor:

— Încă n-ați plecat, jigodiilor? Ei, lasă că vă scot eu afară ! — țipă antrenorul și se repezi la ei cu pumnii strânși.

Când ajunse la o distanță potrivită, Jane Heron se pregăti să se îndrepte spre ieșire. Prea târziu, însă. Eric îi și administrase namilei un pumn în figură și altul în ficat, lăsându-l pe acesta lat. Elevele lui se bucurară nespuse, dar în tăcere. Se temeau de Al Brown ca de dracu'. Antrenorului îi trebui aproape un minut ca să se dezmeticească și să-și dea seama ce se întâmplase. Din fericire pentru toată lumea, un zâmbet îi acoperi fața.

— Dar știu că dai bine, prietene! Îmi plac bărbații puternici ca tine și nu îți port ranchiună. Sunteți reporteri, mai zise el, observând în cele din urmă aparatul de fotografiat atârnat de gâtul polițistei.

— Jeff Middleton și Judith Waller, de la „Sports Illustrated”. Nu vă vom plictisi cu întrebări. Sportivele sunt cele care ne interesează.

Antrenorul se dezumflă repede, devenind subit morocănos.

— „Sportivele”, cum le spuneți, sunt în responsabilitatea mea. Îmi puteți prezenta legitimațiile de presă?

— Din păcate, nu, interveni Jane, care pregătise deja răspunsul adecvat acestei întrebări. Erau în sacul meu cu obiective și alte accesorii foto. Mi-a fost șterpelit cu totul într-o cafenea, un pic mai devreme. Acum ne-am întors de la poliție, unde am reclamat furtul. Valoarea bunurilor depășea 15.000 de dolari. Ce să vă mai spun!

Eric se amestecă în discuție:

— Uitați telefonul meu! Sunați la revistă și veți afla imediat dacă suntem sau nu reporteri la această publicație.

Uriașul respinse oferta, după care strigă din nou la fete:

— Ce stați pe loc, ați adormit? Faceți o morișcă de trei, pasați, după care aruncați la coș din săritură. Apoi, către vizitatori: și ce vreți cu fetele? Este pentru prima oară când „Sports Illustrated” se interesează de mânzele mele, mai spuse el, în mod vizibil flatat, dar făcând în continuare pe arțăgosul.

— Pregătim un articol de fond în legătură cu viitorul baschetului feminin american, vorbi Eric, punând placa obișnuită. Pentru început, vrem să sondăm starea de spirit a tinerelor sportive, motivațiile și locul pe care îl ocupă baschetul în viața lor. Pe urmă vor veni la rând antrenorii și cei care se ocupă de pregătirea fizică a sportivelor...

— Eu singur mă ocup și de una și de alta, îl întrerupse matahala, care își și vedea numele scris cu caractere italice, groase, pe coperta celei mai importante reviste de sport din America. Numele meu este Al Brown. Începeți cu mine, ca să câștigați timp!

— Antrenor și preparator fizic totodată? — se prefăcu Eric mirat și deloc la curent cu o asemenea procedură.

— Efectiv.

— Acum nu avem timp și pentru dumneavoastră, vă rugăm să ne scuzați! Judith, vrei să notezi tu coordonatele domnului Brown, ca să-l putem căuta peste câteva zile?

De pe nedoritul post de secund, Jane îl fulgeră pe Eric cu privirea, în mod discret, ca să nu-și dea seama antrenorul. Cu toate acestea, neavând încotro, se execută. Tipul îi dădu adresa exactă și numerele telefoanelor de acasă și de la sală.

— Mă puteți găsi la orice oră la unul dintre aceste două posturi telefonice. Precizați de la ce revistă sunteți și că ne cunoaștem bine, ca nu cumva să-i treacă vreunui prin cap să spună că lipsesc. Puteți aștepta până la sfârșitul antrenamentului?

— Bineînțeles, nicio problemă!

— Atunci veți putea sta de vorbă cu fetele mele, la ieșirea din vestiar. Dar, atenție! Fără încurcături. Ați observat, cred, ce tinere sunt. Nu le plictisiți cu întrebări aiurite, la care ar fi incapabile să răspundă. La noi totul este curat, dacă mă înțelegeți ce vreau să spun. Garanție totală de succes, corectitudine, seriozitate! Aceasta este deviza clubului nostru. Și, dacă n-am fi așa, cine s-ar mai înscrie la noi, deoarece presupun că știți că este un club sportiv privat?

— Știm. Nicio problemă, nu vă faceți griji! Nu vrem să vă deranjăm în niciun fel, îl asigură Jane, ca să spună și ea ceva. Noi ne ocupăm de sport, nu de subiectul societate. Alții fac treaba mai murdară a muncii de gazetar. Fiecare cu meseria lui.

Detectivii se așezară cumiți în primul rând de bănci al peluzei de la ieșire și urmărirea antrenamentul, care continuă acum într-o notă mult mai calmă, datorită prezenței lor.

Fetele, în număr de 20, aveau în jur de 18 ani și împrăstiau impresia de sănătate. În plus, mai toate erau frumusele și foarte bine dezvoltate. Detectivii nu putură să le privească pulpele și gambele fără să se gândească la mizeriile care, poate, curgeau în venele lor, în ciuda asigurărilor antrenorului, ce nu avea nici pe departe figura celui mai cinstit om din lume.

După o jumătate de oră, Al Brown fluieră sfârșitul antrenamentului din acea zi și toată echipa se îndreaptă spre vestiare. Unele dintre fete nu se sinchisiră să se debaraseze de tricouri pe drum, rămânând numai în sutien sau, și mai rău, în bustul gol, sub privirile matahalei, ce avea mimica unui tată indiferent și blazat la capitolul ispitelor feciorelnice care se vânturau veșnic sub ochii lui. El se întoarse și le indică jurnaliștilor, cu un braț, că își puteau face acum meseria.

— Așteptați potopul? — îi întrebă o brunetă mai scundă, scoțându-și mutrișoara drăguță, încadrată de părul ud, prin crăpătura ușii vestiarului. Al ne-a prevenit asupra interviului pe care vreți să ni-l luați. De ce nu intrați? Sau nu vă place mirosul de transpirație feminină?

— Putem aștepta până când sunteți gata, încercă să se eschiveze Eric, observând că o blondă ceva mai înaltă, care se apropiase și ea de ușă, avea sânii goi.

— După ce terminăm, plecăm și cu cine mai vorbiți? — îi aruncă blonda o privire plină de tot felul de înțelesuri, după care deschise larg ușa, anunțând: domnii ziaști de la „Sports Illustrated”! Fiindcă lucrați în această branșă, cred că sunteți obișnuiți cu sportivele goale, nu-i așa?

Majoritatea nu aveau decât un prosopel înfășurat în jurul taliei, iar de la dușuri mai ieșea câte una goală-pușcă, grăbindu-se să își ascundă nuditatea la fel, cu prosopul minuscul. Jubilând surâzătoare, Jane Heron îl luă pe Eric de braț (care transpirase deja și nu din cauza aburului dinăuntru), târându-l în interior. Ei fură salutați de un cor de cotcodăceli, care dovedeau că ambuscada fusese premeditată. Consternat și tulburat, bărbatul constată că fetele formaseră un semicerc aproximativ, așteptând să li se pună întrebările de rigoare. Acum, cele mai îmbrăcate dintre ele, puține la număr și, probabil, mai pudice, își trăsese ră pantalonii scurți sau lungi și purtau sutiene. Celelalte își țineau minusculele prosoape în jurul mijlocului ori renunțaseră la acestea și își trăsese ră chiloțeei, neobosindu-se să-și mai acopere sânii tinerești. De la dușuri ieșiră două fete îmbrățișate, goale, care începură să se șteargă cu multă delicatețe una pe cealaltă. După toate aparențele, prezența bărbătească din vestiarul lor le amuza fantastic.

— Nu ne puneți întrebări? — îndrăzni o roșcată de peste 1,90 m înălțime. Doar pentru asta ați venit!

Luă cuvântul Jane, care înțelese că partenerul ei nu mai era în măsură să facă pe intervievatorul, adică să angajeze un dialog cu fetele, conform planului stabilit înainte de terminarea antrenamentului. După o serie de chestionări de rutină, polițista ajunse unde dorea. Ultima întrebare lansată pe nepusă masă a fost întâmpinată cu o tăcere deplină, generatoare de neliniște. Toate privirile se lăsară în jos, umerii până acum triumfători se prăbușiră, iar degetele fetelor frământau elasticele slipurilor sau verificau nodurile prosoapelor din jurul taliei.

— Eu pot să vă răspund, sparse deodată o voce tăcerea. Era una dintre cele două fete care ieșiseră îmbrățișate de la duș.

Îmbrăcaseră amândouă câte un tricou lung până la jumătatea coapsei. Cea care vorbise fu trasă imediat de antebraț de cealaltă fată, însă se degajă repede, cu un gest enervat.

— Dă-mi drumul! Până la urmă tot trebuie să spună cineva, cu glas tare și fără frică, ceea ce gândim cu toate în sinea noastră.

— Te ascult! — o încuraja Jane, pentru a nu pierde acest prilej prielnic de a afla adevărul pe care îl dorea.

Alături de cea mai curajoasă dintre ele, fetele nu-și dezlipiau ochii de la gresia cu care era pardosită podeaua, iar tăcerea lăsată în vestiar era grea ca de plumb. Și, atunci, cea care nu mai putea să tacă începu să-și descarce sufletul.

Prietena ei izbucni aproape instantaneu:

— Doamne, Alice, ce te-a apucat? Ți dai seama că ești pe cale să-ți arunci în aer cariera, într-un moment de slăbiciune? Ce ți-a venit așa, deodată?

Tânăra interpelată schiță un gest a lehamite, apoi replică:

— Care carieră, Karen? Tu ar trebui să te trezești la realitate. Știi perfect că niciuna din 20 câte suntem nu are prea mari șanse de a reuși în acest sport dur, iar în stupida noastră speranță deșartă ne batem joc de sănătate pentru nimic.

— Și dacă acești jurnaliști, în ciuda promisiunilor lor, vor publica numele tău și pe cel al lui Brown? Ți dai seama de consecințele îngrozitoare ale gestului tău necugetat? Al și clubul vor depune plângere împotriva ta, sub acuzația de defăimare. Cine știe ce comisie vor aduce, punându-ne să facem fel de fel de teste, din care nu va ieși nimic la iveală! Iar noi o s-o luăm pe coajă.

— M-ar mira din cale-afară să nu se descopere nimic!

— În fine, dar poți spune cu precizie ce-i reproșezi antrenorului? Ai dovezi? Desigur, fiecare dintre noi are unele bănuieli, însă acestea nu constituie dovezi. Eu cred că doar poveștile cu dopaje pe care le tot vedem la TV sunt de vină. Ți-au intrat în cap și te obsedează!

— Și acest lucru, după părerea ta, e natural, se enervă Alice Brainbridge, punându-și un picior pe canapea. Coapsa mi s-a îngroșat cu doi centimetri în mai puțin de o lună și am toate motivele să cred că aceleași schimbări le suferă și corpul tău. Nu mai ai sâni, ci pectorali! Nu vezi că a început să-ți crească păr pe piept?

— Ți place să exagerezi totul! — îi răspunse Karen. Ni se dezvoltă mușchii din cauza antrenamentelor dure pe care le facem ca să devenim campioane, asta-i tot. Să admitem ce spui tu. Atunci cum poți explica faptul că Mellise și Eva, care nu mai fac injecții de la reînceperea cursurilor, continuă să progrese din punct de vedere al pregătirii fizice și al musculaturii?

— Foarte simplu de înțeles, dacă ești puțin lucidă. Brown a adus un nou produs neinjectabil, nemaifiind nevoie astfel să ne ceară avizul. Probabil că ni-l pune în mâncare. Dacă vă este frică, există și pentru asta o soluție. Ne ținem gura cu toate în legătură cu ceea ce s-a spus azi în vestiar.

— Sper să fie așa, suspină Karen. Hai, vino lângă mine și întinde-te pe canapea! Ești tensionată și semeni cu o bombă pe cale de a exploda.

Alice se apropie de iubita sa și își lăsă capul să cadă pe umărul acesteia.

— M-am săturat! — murmură ea. Sunt la capătul puterilor și cu nervii la pământ. Înainte nu eram așa. Acum mă simt terminată după fiecare antrenament. Parcă aș participa, de fiecare dată, la un maraton.

— Dă-le-ncolo de probleme, mai bine m-ai îmbrățișa, încercă să o tempereze Karen drăgăstos, oferindu-i buzele, pe care Alice le sărută cu foc.

Dar acum Karen fu cea care ațâță focul.

— Tu n-ai același gust ca de obicei. Parcă ai fi mestecat usturoi ranced.

— Știu, recunosc Alice. Încă de la dejun mă simt îngreunată, râgâi încontinuu și am în gură un gust amar insuportabil. Parcă ar veni de la bilă. Când îți spun că drăgălașul nostru de antrenor ne face să înghițim porcării fără să știm!

— Poate nu-i decât o indigestie trecătoare. Lasă că pentru azi mă voi mulțumi să-ți savurez restul corpului.

Considerând că auziseră destul, detectivii și restul baschetbalistelor părăsiră vestiarul, lăsându-le pe cele două lesbiene în plata lor.

Alice își scoase tricoul, apoi slipul, fiind urmată la scurt timp de Karen. Pe canapeaua destul de strâmtă din vestiar, fetele începură să se iubească cu pasiune, sărutându-și corpurile în voie. Cea din urmă spuse, pe un ton voit supărat:

— Tu, în orice caz, nu ai sânii ca niște pectorali de bărbat. Eu îi găsesc destul de apetisanți și bine conturați.

Și, zicând acestea, prinse a-i săruta și a le lua sfârcurile în gură, cu o pricepere la care nu te-ai fi așteptat atunci când o priveai aruncând la coș.

— Nu te jena — replică Alice — și nu fii supărată pe mine! Mănâncă-i, dacă îți plac!

Fetele izbucniră în râs și se îmbrățișară apoi de parcă o făceau pentru ultima dată. La un moment dat, devenind serioasă, Karen se ridică de pe canapea, ca să-i facă mai mult loc iubitei sale. O ajută să se întindă cât era de lungă, îi îndepărtă ușor picioarele și începu să o mângâie delicat în interiorul coapselor. Ungھیile ei tăiate scurt erau mai reci decât buricele degetelor și asta o înfiora de plăcere pe Alice. Simți un spasm care îi răscoli întreaga ființă, când unul dintre degetele celei care îi provoca nespusa plăcere pătrunse puțin înăuntru. Floarea ei se desfăcu de la sine, umezindu-se instantaneu. Cu ochii închiși, simți că acea clipă de nebunie care era numai a lor nu se afla prea departe și o prinse pe Karen de cap cu ambele mâini. Limba acesteia începu să alerge în interior, făcând-o pe Alice să se cabreze și să apese ceafa iubitei ei din ce în ce mai tare. Amândouă gemeau, mișcându-se la unison.

— Ți place? — întrebă Alice, cu vocea gătuită de emoția trăită, însă Karen nu-i răspunse, mulțu-mindu-se doar să clatine din cap în sus și în jos.

Era nemaipomenită și de aceea o iubea atât de mult! Acest ultim gând o făcu să se excite și mai tare, să tresară la fiecare secundă, până când, deodată, mai apucă să spună, înainte de a termina, doar:

— Acum!

Prietena ei o privi fericită, dar Alice avea o paloare neobișnuită, iar inima ei bătea mult prea repede. Fața îi era desfigurată și înneată în sudoare. Cu degete tremurânde, Karen îi ridică pleoapele lăsate și nu văzu altceva decât albul ochilor. Groaza o cuprinse imediat.

— Alice! — strigă ea. Ce este cu tine?

— Nu știu... Karen... nu mă simt... bine... voi muri!...

— Ba n-ai să mori deloc. Nu vreau eu să mori! Și colega ei îi trase repede chiloții, apoi tricoul, se echipă și ea în grabă, o mai palpă o dată în zona inimii și

alergă la primul telefon pentru a chema salvarea. Din ușă mai auzi doar două cuvinte din gura iubitei ei: „telefon” și „ziarista”.

— Alo, Judith Waller? Jane Heron ezită puțin înainte de a răspunde. Vocea tremurândă și speriată care i se adresa îi păru complet străină la început.

— Da! — răspunse ea cu jumătate de gură, gândindu-se că ar putea să fie Tina, amanta lui Burrell.

— La telefon e Karen Matovich, prietena Alicei Brainbridge de la clubul sportiv. Mi-ați spus să vă sun dacă se întâmplă ceva.

— Și s-a întâmplat?

— Cred că este destul de grav. Alice a suferit o criză teribilă și a fost transportată de urgență la Spitalul Central, unde mă aflu și eu în acest moment. Am vrut să stau lângă ea, însă nu m-au lăsat să intru. Mai încolo am aflat că a suferit o criză cardiacă și că este la reanimare.

— Dar cum s-a putut întâmpla așa ceva, căci se simțea foarte bine când eram noi acolo?

— Ei bine, știți că noi suntem împreună, Alice și cu mine. După ce au plecat toate fetele din vestiar, noi am mai stat puțin și, fiindcă era atât de tensionată, am ajutat-o să aibă un orgasm. Cred că nu aveți nevoie de alte amănunte picante. Încă de când mai erați și dumneavoastră acolo se plângea de niște arsuri, de un gust amar în gură și de oboseală extremă. După sex, inima ei a început să bată cu mare viteză, iar pulsul i s-a accelerat în mod îngrijorător. Ținea ochii închiși, iar când i-am ridicat pleoapele, pupilele nu i se zăreau. N-am văzut decât albul ochilor și m-am speriat îngrozitor. Am alergat imediat după ajutor.

— Zici că acum ești încă la spital?

— În sala de așteptare.

— Așteaptă-mă acolo, ajung în douăzeci de minute.

Închise telefonul și formă, grăbindu-se, numărul lui Eric.

— Amice, dacă ești deja în scutece, fă bine și îmbracă-te rapid, ca să vii fuguța la serviciul de urgență al Spitalului Central. Se pare că „simpaticul” corticoid a lovit din nou. E vorba de una dintre cele două lesbiene din sala de sport. Îți amintești?

CAPITOLUL 13

— Care dintre ele, cea care a spus ce-a spus?

— Exact, o cheamă Alice Brainbridge.

— Ne vedem acolo!

Când ajunse Jane, Eric se afla deja alături de Karen Matovich. Fata plângea înăbușit în brațele lui. De aceea detectivul nici nu își mai aprinsese țigara, pe care, totuși, o ținea în colțul gurii.

— De când se află aici? — o întrebă Jane pe fată.

— Nu știu cu precizie. Au luat-o și eu am ajuns mai târziu, pentru că n-a fost suficient loc în ambulanță, spuse tânăra sportivă, total dezorientată. De ce nu-mi dau voie să o văd, spunându-mi întruna că este prea devreme pentru vizite?

— Hai că aranjăm noi asta, nu te neliniști!

— Dar v-am spus că nu ne lasă să intrăm.

— Vino și lasă boceala! — deveni polițista mai autoritară.

Intrară toți trei la camera de gardă, unde o asistentă durdulie încerca să împiedice accesul unei femei al cărei soț fusese adus în mare grabă cu capul spart. Femeia în halat alb încercă să le taie și lor calea, însă Jane Heron își scoase imediat legitimația din buzunar și asistenta nu avu nimic de comentat, făcându-le loc. Doi pași mai încolo dădu de un internist, pe care îl întrebă:

— Știți ceva de o tânără pe nume Brainbridge?

— Chiar eu am luat-o în primire acum aproape o oră. E la cardiologie, la reanimare.

Jane mulțumi scurt și urmă săgețile care conduceau spre secția respectivă, cu Eric și Karen pe urmele ei. Fata se miră:

— Nu știam că o legitimație de presă poate deschide orice ușă.

— O să-ți explicăm mai târziu despre toate acestea, îi spuse din spatele ei detectivul Black, ca să n-o mai deranjeze pe Jane, care forma avangarda micii lor echipe.

— Alice! — se sufocă în plâns Karen la vederea prietenei ei, care avea o mască pe gură, perfuzie în braț și niște ventuze ce o conectau la vreo trei aparate computerizate.

O asistentă preocupată de studierea fișei de internare a tinerei fete interveni imediat.

— Nu aveți ce căuta aici, vă rog să părăsiți imediat salonul!

Jane își prezentă din nou legitimația cea făcătoare de minuni.

— Ah, înțeleg, făcu asistenta și își potoli pe loc elanul de cerber. Însă mergeți ușor și evitați să produceți zgomote! E foarte slăbită.

— Diagnosticul? se interesă Eric.

— La întrebarea asta nici noi nu am găsit vreun răspuns până în prezent. După cum indică aparatele, se pare că nu are nimic. Inima ei bate normal, la fel și pulsul; în jur de 80 de bătăi pe minut. Analizele efectuate nu sunt toate gata, însă electrocardiograma și ecografia nu ne-au arătat că ar fi ceva probleme grave. La fel,

n-am depistat nici vreo leziune internă. Doar bila este ceva mai inflamată, dar asta n-are nici o legătură cu starea alarmantă în care am găsit-o pe fată.

— Sunteți amabilă să ne lăsați singuri cu ea pentru un moment? — o rugă Jane.

— Vă las cinci minute, dar dacă intervine ceva mă chemați imediat, apăsând pe butonul acesta roșu, bine? Tot ce-i trebuie acum este liniște și odihnă, așa că și eu vă rog să țineți cont de acest lucru.

— Alice! — repetă Karen cu duioșie, punându-și mâna pe antebrațul ei.

— Acum e în regulă, vorbi bolnava, vizibil slăbită, dar am crezut că mă duc.

— E prima dată când ți se întâmplă așa ceva? — se interesă polițista. N-ai mai avut nici o criză, cât de neînsemnată, până acum?

— Absolut niciodată. Dar sunt convinsă că este în legătură cu ceea ce v-am spus la vestiar. Antrenorul ne dopează, introducându-ne mizerii în mâncare. De aceea am și fierea inflamată. Probabil că doza de astăzi nu mi-a priit și am făcut cine știe ce complicații.

— E posibil. Stai să vedem rezultatele analizelor de sânge și poate vom afla adevărul, dacă nu intervine ceva între timp.

— Înțeleg ce vreți să spuneți. M-am gândit și eu la asta și am subtilizat un flacon cu sânge.

Și Alice scoase mâna de sub cearșaf, întinzându-i polițistei o mică eprubetă cu capac, umplută pe jumătate cu sânge. Apoi adăugă cu un zâmbet:

— Mi-au scos patru și eu m-am gândit că n-au nevoie de toate, că doar nu sunt vreo donatoare onorifică! Am profitat de un moment de neatenție din partea lor și am subtilizat unul de pe cărucior. Cum e vorba de sângele meu, cred că fapta nu poate fi calificată drept furt, încercă ea să glumească.

— Ai procedat excelent!

— M-am gândit că, poate, cu relațiile dumneavoastră, îl veți putea duce pentru investigații amănunțite la alt laborator. Asta vă va ajuta și la redactarea articolului, nu-i așa?

— Ești genială! — se entuziasma Jane, dar trebuie să vă aducem ceva la cunoștință.

— Bănuiam eu, suspină Karen. Sunteți ziariști cum suntem noi heterosexuale, nu?

— Preferințele voastre vă privesc numai pe voi, însă bănuiala ți s-a adeverit. Suntem detectivii Jane Heron și Eric Black, de la Departamentul Poliției Los Angeles, Divizia „Cazuri Speciale”.

— Și anchemtați probleme de dopaj?

— Oarecum, Alice. Un dublu asasinat, mai precis, care e legat de porcăria ce vi s-a dat vouă să o înghițiți. Este un produs nou, în fază de testare pe sportivi. Flaconul cu sângele tău va ajunge în laboratorul nostru special și vom afla cu siguranță, de astă dată, cu ce avem de-a face.

— Inutil să vă mai spunem că nu trebuie să afle nimeni de chestia asta, nu-i așa?! — își luă Eric asigurările de rigoare.

Atente la tot ce auziseră, fetele promisera că nu vor scoate nicio vorbă, nici chiar în fața propriilor părinți. Dar Karen avea și ea o rugămintă:

— Din moment ce legitimațiile dumneavoastră de „ziariști” deschid toate ușile și rezolvă toate problemele, n-ați putea interveni pe lângă medici să mă lase să mai stau o oră cu Alice? Mă fac mică, mică de tot într-un colț și nici nu respir, ca să nu o deranjez. Doar mă uit la ea, mă înțelegeți, nu?

— Să văd dacă se poate, îi promise Jane și detectivii părăsiră salonul.

— De parcă nu era suficient că aveți prostul obicei de a-mi strica sfârșitul de săptămână, acum mă mai sculați și noaptea din pat! — se răsti la telefon criminalistului Butch Harrison. Nu puteați aștepta până mâine dimineață?

Black îl aștepta în fața laboratorului de un sfert de oră. Plăti el taxiul, după care îi răspunse prietenului și colegului său:

— Mama m-a învățat încă de mic să bat fierul cât e cald. Și apoi, nu ne-ai spus tu să te ținem la curent? Asta am și făcut.

— Bine, bine, acum despre ce mai este vorba? Aveți noutăți?

— O altă sportivă a fost dusă de urgență la spital, acuzând o stare asemănătoare cu cea care a trimis-o pe Camille Schulze pe lumea cealaltă, l-au recoltat probe de sânge și am făcut rost de un flacon. Vrei să te uiți puțin la el?

— Ce mai întrebare! Și fata cum se simte?

— Am telefonat adineauri și ritmul ei cardiac a scăzut la 75 de pulsații pe minut.

— Înseamnă că a scăpat! Asta e o minune, să știți, dacă voi găsi în sânge ceea ce credem noi că este. O adevărată minune!

— Mai durează mult până îmi spui ceva ce nu știu? — îl enervă detectivul.

— Ia ascultă! Eu nu citesc în bule de cristal, în palmă sau în cărți și nici nu sunt cine știe ce madamă ghicitoare. Eu lucrez cu tangibilul și molecularul, nu cu elucubrații fantasmagorice. Iar molecularul nu umblă pe stradă în pielea goală, călare pe o coadă de mătură! Trebuie să-i faci curte, să-l dorești și să-l vânezi ca să dai de el. Apoi e necesar să-i mângâi părul, să-i lubrifiezi citoplasmă, să-i pigmentezi nucleul și să-i gâdili electronul. Adică, să te porți cu el ca un îndrăgostit. Ai înțeles vreun cuvânt?

— Doamne ferește! — se apără Black. Cum să fac așa ceva?

— E bine, încă un pic și devii aproape uman. După câteva minute, care polițistului i se părură veacuri de obosit ce era, un surâs greu perceptibil pentru un ochi neavizat se materializa pe chipul doctorului. Eric nu se mai putu abține:

— E aceeași otravă?

— Da, deși de o compoziție ușor diferită față de cea găsită în sângele Marei Bachman. Bănuiesc că este dintr-o generație anterioară, mai puțin elaborată și de o concentrație ceva mai slabă. Probabil că antrenorul de baschet și-a făcut provizii dintr-un stoc mai vechi.

— Perfect! Mulțumesc, bătrâne! Detectivul scoase celularul din buzunar și formă numărul de telefon de acasă al partenerei sale, pe care o trimisese să se odihnească.

— Așa e cum am bănuir. De mâine, gata cu jurnaliștii Jeff Middleton și Judith Waller. Intră în acțiune cavaleria!

CAPITOLUL 14

Dacă Al Brown visa să se îmbogățească, devenind un antrenor curtat de marile cluburi de baschet, speranțele sale erau foarte aproape de a se năru. Își îndopase „mânzele”, așa cum le spunea el sportivelor lui, cu hormoni pe cât de periculoși, pe atât de ilegali. Locuia într-un imobil de la periferie, într-un cartier departe de ceea ce se poate numi luxos. Detectivii Jane Heron și Eric Black urcară câteva trepte, apoi străbătură un coridor luminat doar de un bec minuscul și sunară la o ușă murdară, de sub care răzbătea o rază de lumină.

— N-a apucat să plece.

O voce somnoroasă îi întrebă cine erau și ce voiau. Răspunse polițistul:

— Jeff Middleton și Judith Waller. Aveți un minut liber?

— La ora asta matinală? — se revoltă antrenorul.

— Pentru succes nu există o oră anume. Mormăind încontinuu, Al Brown întredeschise ușa, fără a scoate lanțul și le zise:

— Ne putem întâlni peste o oră, la sală. Acum n-am nici un chef de interviuri sau de fotografii.

— Poate te convinge asta să ai! — zise Eric, vârându-i legitimația de polițist sub nas. Te drogai cumva?

Uriașul blond dădu să închidă ușa, însă Black smulsese deja lanțul de protecție cu o puternică lovitură de picior, după care își scoase și pistolul de la centură. Dând buzna în locuință, amenință:

— O.K., putem discuta și altfel!

Și, pentru că antrenorul avea de gând să devină din nou agresiv, la fel ca în ziua trecută, Eric îi aplică preventiv o lovitură cu patul armei drept în moalele capului, făcându-l să îngenuncheze, amețit. Când își veni în fire, bărbatul începu să urle:

— Am să vă dau în judecată! Aveți mandat ca să dați buzna peste mine la ora 07:00 dimineața?

— După cele ce-ți vom spune, nu o să mai vrei niciun mandat. Pe pariu?

— Te alegi cel puțin cu o condamnare pe câțiva ani buni, îl intimida și Jane. Te paște pușcăria, frățioare!

Înmuindu-se de tot, gazda abia mai putu spune:

— Bine, dar eu nu mă drogăm, puteți să căutați cât poftiți!

— Nu despre asta este vorba, continuă ea dialogul, ci despre porcăriile pe care le dai fetelor tale, la care ții atât de mult încât vrei să le vezi pe toate la cimitir!

— Alice Brainbridge n-a suportat ultima ta doză de corticoid, fiind cât pe ce să plece pe lumea cealaltă, vorbe din nou Black. Acum se află la spital, în secția de recuperare cardiologică.

În acel moment, echilibrul antrenorului deveni din nou precar și omul își dădu drumul pe un fotoliu. Urmă la rând Jane, ca să-l bage și mai mult în sperieți:

— Analiza sângelui ei a spus mai mult decât trebuia despre porcăria pe care le-o dădeai fetelor s-o înghită fără știrea lor.

Dar intimidarea delincventului nu se încheiase, acum detectivul fiind cel care-l propti în corzi:

— Erai sub atenta noastră observație de mult timp. Tu și întreaga echipă. Știam că, până la urmă, se va produce un asemenea accident. Noroc că fata n-a murit, altfel mai ieșeau din închisoare doar cu picioarele înainte. Sau, în cel mai fericit caz, în baston!

— Încercați să mă trageți pe sfoară cu ceva, încercă Brown să-și joace și ultima carte. Nu aveți dreptul să năvăliți peste oameni în halul ăsta, fără niciun mandat.

Polițista se enervă de-a binelea:

— Cred că nu te duce mintea prea departe, pocitanie! Vrei să-ți spun de ce nu avem încă mandat? Pentru că ancheta nu este încă oficială, dar până mâine va fi și atunci vei primi un teanc de mandate numai pentru tine, ca să ai cu ce te delecta. Asta în cazul în care știi să citești! Tu ești doar plevușcă. Pe noi ne interesează, de fapt, rechinii care se ocupă cu traficul de corticoide și asasinează sportivii cu bună știință, pentru a se îmbogăți. Așa că, hotărăște-te: din două, una. Ori faci pe tâmpitul în continuare și, în acest caz, după ce le facem fetelor analizele de rigoare, te băgăm după gratii, ori colaborezi cu noi cât nu e încă prea târziu și atunci ne prefacem că uităm de persoana ta importantă. Desigur, cu condiția să părăsești orașul de îndată ce-ți dăm un semnal și să nu mai auzim niciodată de tine. Îți dau 20 de secunde de gândire, începând din acest moment! Și polițista începu să numere cu voce tare:

— Unu, doi, treisprezece, patrusprezece, nouăsprezece, gata ! Timpul a expirat.

— Nu mi-ați spus ce așteptați de la mine.

— Deci, te-ai hotărât pentru colaborare. Pentru început, ia povestește-ne tu nouă ceea ce vrem să auzim. Dar așa, cu amănunte, că ne plac poveștile!

Al Brown parcă îmbătrânise cu zece ani în ultimele cinci minute. Frecându-se în creștetul capului, spuse:

— Pot să mă încred în dumneavoastră?

— Ai o alternativă mai sigură? — îl ironiza Eric.

Antrenorul luase legătura cu laboratorul condus de doctorul Rutger Schulze, prin intermediul unui fost prieten din copilărie, care dăduse ortu' popii între timp, din pricina unei supradoze de cocaină. Brown cumpăra corticoidele pe bani grei și ajunsese la concluzia că fără de ele nu va atinge niciodată marea performanță, indiferent cât de talentate ar fi fost jucătoarele lui. Da, îl cunoscuse pe Dennis Burrel, acasă la doctor. Acesta din urmă îi asigurase că, în timpul competițiilor, dopingul nu putea fi descoperit, fiindcă noul medicament acționa numai în perioadele de antrenament, pentru dezvoltarea musculaturii. Zicea că nu prezintă niciun risc, chiar fata lui fiind tratată în același mod. Pe urmă auzise de moartea fiicei lui Schulze și se speriasse puțin, însă nu era sigur dacă fata a murit de inimă sau din alt motiv. Pe deasupra, beția posibilului succes îi întunecase rațiunea și continuă să le pună fetelor corticoidul în mâncare. Dacă nu obținea performanțe importante, patronii clubului la care era angajat aveau de gând să-l concedieze. Ce putea face?

— Bine, pentru moment e suficient, conchise Jane. Nu părăsești orașul până nu primești vești de la noi. Altfel te dăm în urmărire în toată America. Și nu spui o vorbă nimănui. Mai bine stai acasă, lângă telefon, căci declanșarea operațiunilor e o chestiune de ore. Asta dacă nu vrei să fii lichidat de rechinii despre care îți spuneam.

Pe scări, ea îi zise partenerului său:

— Acum, că Brown nu ne mai pune probleme, să mergem la birou și să-l punem la curent pe căpitanul Corky West cu ultimele noastre concluzii. Trebuie să pregătească întreaga echipă pentru declanșarea arestărilor.

CAPITOLUL 14

Dennis Burrell o proptise pe Tina cu capul în perete și împingea în spatele ei cu toată puterea. Era dementială mulatra asta! Fata se arcuia, ce mai, dansa de-a binelea, de parcă se afla într-un bar de striptease, unde interpreta rolul unei iepe în călduri! El o prinsese de superbii ei sâni și strângea fără să-i pese că i-ar putea provoca durere. Dar fetei îi plăcea acest gen de chin și nu exista nici un pericol în această privință. Își bombase pieptul ca să poată fi apucată mai bine, iar bazinul și-l arcuise, ridicându-l în sus cât putuse de mult. Femeia i se potrivea ca o mânășă lui Burrell, iar el știa asta. Era medicamentul ideal contra stărilor tensionale prin care trecea în ultima vreme.

Spre marea lui plăcere, Tina își balansa șoldurile în toate cele patru puncte cardinale și își suga dinții la fiecare intromisiune profundă a lui. Bărbatul dădu drumul sânilor cu un mic regret, o prinse cu o mână de ceafă, iar cu cealaltă o apăsă pe talie, ca să pătrundă până la maximum. Devenise furios și mișcările lui agitate dovedeau din plin acest lucru. Când termină, cu un geamăt prelung, Burrell simți cum ceva din interior încerca parcă să-l rețină, zvâcnind la intervale regulate. Se extrase, totuși, lăsându-se să alunece alături de ea pe pat. Tina i se adresă cu glas alintat, imitând pisicile din desenele animate:

— Nu-i așa că n-ai să te plictisești niciodată de mine?

— Deocamdată nu trebuie să te îngrijoreze acest lucru. Când va veni momentul, ai să fii prima care va afla. Pentru moment, priceperea ta sexuală nu poate fi pusă la îndoială, numai că, în ziua de azi, necazurile se adună cu rapiditate. Oricum, nu cred că va fi vorba de ceva personal, în cazul în care va trebui să ne despărțim.

— Poate te-aș putea ajuta și eu în vreun fel, dacă mi-ai vorbi despre afacerile și problemele care te preocupă.

Bărbatul schiță doar un gest, pentru că îl enervase îndrăzneala ei, dar se abținu imediat să o mai apostrofeze verbal. De ce nu, la urma urmelor?

— Într-adevăr ai accepta să-mi faci un mare serviciu?

— Doar ei m-am oferit, ai uitat?

— Fără să pui întrebări la care nu ți-aș putea răspunde?

— Fac tot ce vrei tu ca să te mulțumesc pe toate planurile!

— Chiar și genul de serviciu în care ar trebui să pui mult suflet și pasiune? înțelegi la ce mă refer...

Tina izbucni în râs:

— Vrei să mă culc cu vreun tip cu care ai niște probleme, nu-i așa? Atunci treci la amănunte. Știi că de la treaba asta nu mă dau niciodată în lături. Cine e persoana?

— Rutger Schulze, răspunse scurt Burrell.

— Individul la care am fost acasă de vreo două ori? Perfect! Mie îmi e de ajuns, numai să aranjezi tu detaliile și să mi le comunici. Vrei să și aflu de la el ceva anume?

— Nu, numai să i-o tragi și atât. Pe urmă intervin eu.

Doctorul Schulze se smulse din lecturarea cotidianului „Los Angeles Times”, când pe uşă intră majordomul său, Williams Curtis.

— O anumită tânără domnişoară cere să vă vadă, domnule, spuse acesta pe un ton dezaprobator, accentuând cuvintele „anumită” şi „domnişoară”. Trebuie să o introduc sau să-i spun că nu sunteţi acasă?

— Spune-mi despre cine e vorba, fără să foloseşti tonuri excesiv de politicoase sau insinuante şi apoi mai vedem.

— La intrare se află domnişoara Tina Stanshall, prietena domnului Dennis Burrell.

— I-auzi! Şi n-a spus ce vrea de la mine? Atunci las-o să intre!

Servitorul îşi manifestă dezaprobarea printr-o grimasă fără echivoc, însă se mulţumi să spună doar: „Prea bine, domnule!” şi ieşi, abţinându-se de la alte comentarii nelalocul lor. În scurt timp, mulatra îşi făcu apariţia, determinând ochelarii doctorului să alunece de pe nas direct în ceaşca de ceai.

Complet zăpăcit de costumaţia Tinei, stăpânul casei îşi pierdu pe loc siguranţa de sine şi, cu stângăcie, o invită pe tânără să ia loc. Ea îi mulţumi surâzătoare şi îşi încredinţa posteriorul moliciunii ospitaliere ale unui fotoliu de piele, depărtându-şi aproape imediat lungile picioare brune, ca doctorul să aibă ce privi. Slipul ei roşu foarte decoltat era extrem de vizibil sub minijupa neagră cu care venise îmbrăcată sau, mai exact spus, semiîmbrăcată. Sfârcurile sânilor ei lăsaţi liberi — capabili să osândească la păcat 100 de pustnici — împungeau stofa subţire a unei bluze având toţi nasturii descheiaţi, strânsă într-un nod deasupra buricului.

— Sunteţi întotdeauna aşa de lejer îmbrăcată? — nu se putu abţine doctorul să n-o întrebe, cu oarecare ironie în glas.

— Numai în anotimpurile călduroase, se prefăcu Tina a nu pricepe motivele acestei remarci şi nici usturimea ei.

Pe urmă arboră un surâs ademenitor, adăugând:

— Scuzaţi-mă! — însă nu îşi strânse deloc picioarele. Sunt de neiertat!

— Nu face nimic, dar presupun că nu aţi venit în vizită la mine doar pentru ca eu să pot admira sumara dumneavoastră ținută?

— Nu, desigur că nu. Am venit să stau de vorbă cu dumneavoastră deoarece Dennis mă îngrijorează în ultimul timp.

— În ce mod?

— Noptile nu mai doarme deloc, iar când, totuşi, reuşeşte să închidă ochii, are nişte coşmaruri îngrozitoare. Cum vă cunoşteam şi cum el mi-a vorbit adesea despre dumneavoastră cu mult respect, m-am gândit că l-aţi putea ajuta prin intermediul meu.

Rutger Schulze, tulburat de-a binelea, se așeză pe sofaua din fața fotoliului în care ședea fata și privi adânc între picioarele ei, pentru a se ridica apoi precipitat, frământându-și degetele crispate.

— Domnișoară! — și se opri puțin la acest cuvânt, gâtul lui fiind sugrumat de o gheară nevăzută a emoției — cunoașteți perfect situația prin care trece familia mea, nu-i așa?

— La ce anume vă referiți, domnule doctor? — întrebă ea, făcând pe proasta.

— Nu au trecut nici două luni, continuă medicul pe un ton glacial, de când fiica noastră, în vârstă de 20 de ani, a decedat. Ea era iubita lui Dennis. După un interval indecent de scurt, el are o nouă amantă. E o situație extrem de delicată. Eu știu foarte bine că nu era îndrăgostit de Camille în așa măsură încât să poarte doliu după ea, însă se culcau împreună, nu? Să se afișeze acum, în lumea în care mă mișc, în compania unei...

— Unei ce?

— Unei... noi cuceriri! Vă rog să nu faceți pe naiva, pentru că naivitatea nu vă vine bine.

— Nu prea înțeleg unde vreți să ajungeți. Eu venisem la dumneavoastră doar pentru o consultație de specialitate.

— Nu am nimic contra dumneavoastră, puteți să fiți sigură de asta, însă vă rog să înțelegeți că, în asemenea condiții, stările psihice ale lui Dennis sunt ultimele griji din lume de care îmi pasă. Așa că nu pot descifra sensul vizitei pe care tocmai mi-o faceți.

— Totuși, murmură ea, aș fi jurat că relațiile dintre dumneavoastră și el sunt mult mai... strânse decât îmi spuneți. Nu foarte explicit, ce-i drept, prietenul meu m-a lăsat să înțeleg că...

— Știu, recunosc doctorul. A fost o vreme în care l-am considerat ca pe un fiu, dar asta a fost cândva, îmi pare rău!

— Nu despre asta voiam să vă vorbesc, continuă Tina, care urma cu strictețe indicațiile primite la plecare de la amantul său.

— Dar despre ce?

— Păi, dumneavoastră știți mai bine decât mine.

Schulze săgeta cu o privire furioasă femeia din fața lui. Ea începuse să-și mângâie cu lascivitate sternul, până între sânii enormi pentru statura ei, folosindu-se în acest scop de un deget ce se mișca în sus și în jos, aparent mașinal și inocent.

— La ce faceți aluzie? — se răsti doctorul? Ce a putut să vă spună fostul antrenor al fiicei mele?

— Nimic precis, vă asigur! Mă gândeam, pur și simplu, la cât de legați sunteți unul de celălalt. Și, cum sunteți medic de profesie, voiam să mă ajutați să-l remontez puțin pe Dennis. Pe de altă parte, iertați-mi sinceritatea, eu nu v-am văzut decât de două ori până acum. Pot să afirm cu mâna pe inimă că vă găsesc extrem de... interesant. De fapt, contam pe această vizită pentru a vă cunoaște mai bine. Nu-mi oferiți ceva de băut?

Ar merita să i-o plătească nemernicului de Burrell, făcând sex cu amanta lui, se gândi doctorul. Din acel moment începu să-și privească mai atent viitoarea victimă.

Mâna acesteia se infiltrasă cu o precizie diabolică sub materialul bluzei și își mângâia cu gesturi provocatoare mamelonul sânelui stâng. În același timp, cu o privire excitantă, subliniată de zâmbetul accentuat al cârnoaselor ei buze, Tina

urmărea ostentativ progresia erecției de nestăpânit din pantalonul subțire al lui Schulze.

Cu creierul paralizat de năvala bruscă a pasiunii, doctorul se deplasă cu pas mecanic până la ușă și își chemă servitorul.

— Spune-i Arethei să ne servească ceai, iar tu urcă să vezi dacă doamna se simte bine. Astăzi am găsit-o foarte deprimată după micul dejun.

Gazda închise ușa și nu mai spuse nimic. În schimb, deschise barul și scoase de acolo două pahare, pe care le umplu cu scotch. Ciocniră, apoi băură cu înghițituri mici, în așteptarea servitoarei cu ceaiul. Aceasta apărură în scurt timp:

— Doamna și-a luat medicamentele și a adormit. Ceai chinezesc, de fructe sau Ceylon, domnule?

— Eu prefer Ceylon, vorbi Tina neîntrebată, depărtându-și apoi și mai mult pulpele.

Însă hotărî să se oprească deocamdată aici, așteptând plecarea fetei. Bărbatul țepăn din fața ei era deja gata pregătit; sarea în ochi de la o poștă. Diagnosticul ei se confirmă după ce Aretha depuse tava pe o măsuță joasă.

— Spune-i lui Williams că doresc să nu fiu deranjat până ce nu-l chem eu. Domnișoara și cu mine avem lucruri importante de discutat.

— Cum dorește domnul, mai spuse subreta și plecă fără vreun alt cuvânt.

Rutger Schulze nu știa unde să se mai așeze. Pentru a-l scoate din încurcătură, mulatra se ridică tacticos din fotoliu, onorând cu fesele-i puternice marginea canapelei și oferindu-i doctorului un loc lângă ea. Baletul voluptos al limbii fetei în jurul unui biscuit, pe care îl înmuiase în ceai, îl făcu pe bărbat să-și piardă mințile complet. Totuși, întrebă, fiind străfulgerat de o ultimă doză de rațiune:

— Ce joc jucați cu mine?

— Jocul amorului, ursulețule. Știi, indispoziția lui Dennis era doar un pretext pentru această vizită. Aveam într-adevăr plăcerea să te cunosc mai bine.

Stupefiat, bărbatul o văzu ridicându-și fusta deasupra pântecelui și dându-și slipul la o parte, ca ei să poată privi mai bine triumghiul pubian ce i se oferea. Pentru a arăta și mai exact de ce putea fi în stare, Tina nu mai linse biscuitul, ci și-l introduse jos, totul sub privirile pironite ale doctorului.

— Vrei să guști și tu? — îl ademeni ea. Medicul se apropie în sfârșit de canapea, însă fata nu-l mai lăsă să se așeze. Îl prinse de talie, trăgându-l mai mult înspre ea, după care îi lăsă pantalonii cu elastic în vine, apoi chiloții. Se afla de mult în stare de erecție; era evident acest lucru după culoarea vineției a membrului său. Tina începu să se joace cu acesta la fel cum procedase mai înainte cu biscuitul. Nodul bluzei i se deschisese ca din senin, iar mulatra nu se sfii să plimbe sexul bărbatului pe ei și între ei, ca apoi să revină la primul procedeu, care — știa ea ce știa — le provoca masculilor o plăcere de neasemuit.

De teamă ca partida să nu se termine prea repede, fata îl împinse pe Schulze pe canapea, încălecându-l cu agilitate și lăsându-l să facă ce voia cu superbii ei săni. În același timp, își începu dansul preferat, acum fiind în postura de călăreață. Bărbatul începu să geamă de plăcere chiar din momentul în care fusese obligat să

pătrundă în adâncurile ei. Mișcările Tinei și sfârcurile care îl împungeau determinară apariția primelor broboane de sudoare pe fața lui.

— Împunge-mă, ursule! — îl întărită și mai mult amazoana, iar doctorul dădu degrabă curs invitației, prinzând-o cu strâșnicie de fese și trăgând-o spre el. Apoi îi dădu voie să se înalțe puțin, ca pe urmă să-i poată aplica același tratament, iarăși și iarăși.

Gura lui nu mai prididea cu alintarea sfârcurilor și a mameloanelor, dar, de fiecare dată când prindea în strânsoarea dinților lui câte unul, bărbatul percepea gelozia celuilalt și se repezea la acesta. Iar ciclul se repeta cu o cadență demnă de un puști de 18 ani. Inima îi bătea nebunește, dar n-ar fi dat drumul acelor minunate fese din mâini pentru nimic în lume! Sexul e ceva minunat, se gândi el, zmucindu-se în sus, în vreme ce mâinile sale o trăgeau pe ea în jos.

Tina intuit că doctorul ar vrea să intre mai mult și-i spuse:

— Stai puțin, că vreau să-ți dau și altceva.

Se ridică de pe el, își ținu cu o mână fusta ridicată, se întoarse cu spatele și încalecă sofa, postându-se cu picioarele depărtate. Apoi îl întrebă:

— Îți place ceea ce vezi?

Și, cum nu primi niciun răspuns din partea bărbatului înfierbântat, care acum o mângâia pe sâni și o săruta pe spate, îl invită:

— Poți să mă săruți oriunde vrei tu!

El coborî din ce în ce mai mult și nu omise niciun amănunt în calea gurii lui înfometate de amor. După circa un minut, timp în care zăbovisе între fesele și pulpele tinere ale fetei, Schulze și-o potrivi din nou acolo unde mai fusese o dată și își reluă atacul. Ochii aproape îi ieșiseră din orbite, iar fața lui schimonosită dovedea cu prisosință efortul pe care îl depunea pentru a-și satisface pofta sexuală și — credea el — pe cea a partenerei dinaintea lui. Nu mai avea mult, dar... deodată ușa se deschise larg.

— Martina!..., mai apucă el să articuleze, înainte de a auzi prima detunătură care zgudui întreaga casă.

O arsură îi incendie spatele de durere, dar nu apucă să conștientizeze acest lucru, pentru că urmă o a doua, apoi a treia și cine știe câte altele. Doctorul Schulze și Tina Stanshall își dădură viața împreunați grotesc, rămânând răstigniți într-o baltă de sânge, pe sofa, cu trupurile sfârtecate de gloanțe.

Înainte ca servitorii Aretha Smith și Williams Curtis să vină în fugă la locul faptei, pentru a vedea ce se petrece, Martina Schulze își potrivi în dreptul gurii țeava puștii de vânătoare, zburându-și creierii. Fusese cea de-a opta detunătură.

CAPITOLUL 15

Simon Molland își duse mâna la spate și, înainte ca Dennis Burrell să se poată feri, îi aplică acestuia o palmă care-l proiectă la pământ fără drept de apel. Antrenorul se ridică buimac, prima lui tentație fiind de a riposta cu aceeași monedă. Dar pasul înainte pe care-l făcură cele două gorile, de care Molland nu se despărțea niciodată, îi tăie elanul.

— Ce-ai făcut? Ea e acum cu el? Poate mai ai timp să-i dai un telefon, ca să oprești toate astea, zise patronul, vizibil ușurat de gestul său.

— E prea târziu, răspunse Burrell, frecându-și obrazul. Ea nu e genul care să-și piardă vremea cu preliminarii. Poate că acum o fac chiar a doua oară.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, de când îți permiți tu astfel de inițiative? Vrei să mergi mai repede decât trenul, da?

— Am crezut că fac un lucru bun! Tina are darul de a ferma pe oricine. Ai să vezi că îi va mânca din palmă. E garantat! În felul acesta, îl putem stăpâni. E destul să-l amenințăm, că nevastă-sa va afla întreaga poveste și termină imediat cu insistențele lui deontologice stupide în materie de fortifiante pentru sportivi. Dumneavoastră nu veți avea decât de câștigat din asta, fiindcă nu o să ceară mereu tot mai mulți bani pentru el.

— Mă iei drept tâmpit? Știu ce soi de rechin ești, ca să-mi dau seama că nu mai poți tu de interesele mele! Singurul motiv al idioatei intrigi țesute de tine este acela de a-l șantaja pe Schulze — acest încurcă-lume de doctor —, dar nu pentru a-l face să înceteze cu pretențiile lui materiale tot mai mari în materie de „XY – 108”. Ideea ta de mic gunoi ce ești este de a-l stăpâni tu pe doctor, ca să nu îți mai poată refuza nimic și să te poți bucura de ascensiunea lui în rețea, con-solidându-ți astfel propria poziție.

— Dar nu e adevărat! — contraatacă Burrell. În acest caz, aș fi folosit singur noul produs, dând lovitura fără să vă spun vouă niciun cuvânt.

— Chiar așa?

Molland se întoarse spre paznicii lui, luându-i ca martori, cu o expresie batjocoritoare:

— Ați văzut, măi, băieți? Acest individ are realmente ambiția de a mă lua drept un imbecil.

Și, în timp ce gorilele aprobau rânjind cele spuse de boss, acesta îl privi fix pe Burrell:

— Am convingerea că mintea nu te duce prea departe. Și, totuși, nu cred că ești chiar atât de idiot încât să-ți închipui că n-aș fi fost imediat informat dacă târfa ta s-ar fi insinuat la comandă, sub bagheta căcăciosului de doctor. Credeai că voi înghiți momeala cu pretextele tale cretine, când ai venit în persoană să-mi aduci vestea? Ei bine, nemernicule, ai ratat! Ai ratat pe toată linia! Însă problema e alta: întreaga porcărie a ta m-a băgat pe mine în rahat.

— De ce? — nu înțelese antrenorul.

— Dacă i-am venit de hac băgăcioasei aceleia de Mara Bachman, am făcut-o pentru că te urmărise până la mine și luase legătura cu poliția, cretin ce ești! Eu

încercam acum să-i întind o altfel de capcană lui Rutger Schulze. Totul era pus la punct pentru începerea șantajului, dar a trebuit să te amesteci tu în afacere, cu curva aia a ta adunată de pe stradă. Doctorul urma să primească zilele astea un dosar complet și de nezdrunțat cum că fusese amantul prietenei fiicei sale, Mara Bachman. O dată fata asasinată, te las pe tine să ghicești consecințele, dacă poți. Schulze n-ar fi riscat să demaște trucurile noastre, de teamă să nu fie prins cu mâta-n sac în privința corticoidului și a testării acestuia pe propria fiică. Până la urmă, ar fi cedat și ar fi acceptat să ne vândă acțiunile pe care le are în companiile mele. Dacă nu erai tu, aș fi scăpat definitiv de el. Te las acum să ghicești din zece încercări cui i-aș fi dat eu postul de director, maimuțoiule?

— Rahat! — dezlegă antrenorul, în cele din urmă, ițele încurcate ale întregii afaceri.

— Ei, da! S-a dus șansa vieții tale, căcăciosule! Îndată ce fata va pleca de la el, doctorul se va dezmetici și va înțelege că am încercat să-l șantajăm.

— Rahat! — repetă Burrell.

Și, pentru a-i sublinie încă o dată cât de mult greșise, Molland îi mai administra o palmă usturătoare.

Sună telefonul și răspunse una dintre cele două matahale care-i asigurau șefului paza:

— E pentru dumneavoastră! — și îi întinse receptorul patronului.

Acesta îl luă cu un gest enervat și ascultă.

— Ești un om mort, mai spuse el, aparent fără adresă și închise receptorul.

Pe urmă, livid la față, se întoarce spre Burrell, introduse mâna sub tiaină și o scoase înarmată cu un pistol de calibru mare.

— Ai câștigat coroana! Te vei alege cu o gaură-n plus. Era servitoarea familiei Schulze, pe care o lăsam să te mai informeze și pe tine din când în când, ca să te crezi deștept. Ghici ce mi-a spus?

— Că Tina și-a făcut treaba? — încercă antrenorul timid.

— Definitiv. Mama Schulze l-a surprins pe soțul ei cum i-o trăgea mulatrei și i-a făcut terci pe amândoi cu o pușcă automată de vânătoare, după care și-a tras și ea un glonte în gură. Curățenie generală? Păi, atunci așa să fie, voi continua cu tine!

— Nuuuu! — imploră Burrell.

— Ba daaaa!

Pistolul lui Molland scuipe două focuri, unul dintre gloanțe intrând în scăfârlia antrenorului, iar celălalt în gât.

— Curățenie generală! — mai spuse o dată asasinul. Luați rahatul ăsta de-aici, că-mi pătează mocheta!

CAPITOLUL 16

Jane Heron se deplasa cu viteză spre locuința soților Schulze, la scena carnagiului. Își parcă BMW-ul în apropiere și pătrunse în fastuoasa locuință. Nu era un spectacol frumos de văzut. În mijlocul criminaliștilor ce își vedeau fiecare de treaba lui, îl reperă pe locotenentul Brian Fredericks și se duse direct la el.

— Iarăși ne întâlnim ! Să nu-mi spui că...

— Nu-ți spun, îl întrerupse Jane, fluturând un mandat, de data asta sunt în regulă. Dosarul Camille Schulze a fost redeschis în mod oficial, îmi pare rău că îți iau caimacul, însă am tot cazul în mână. Fără dubii.

— Nicio supărare, îi răspunse locotenentul. Îți dăruiesc ție copilul, inclusiv apa din baie.

— Ia uite! — exclamă ea, recunoscând ceea ce mai rămăsese din Tina.

— O cunoști?

— Am văzut-o o dată, întâmplător.

— Nu are nici un act la ea, dar, din spusele majordomului, se pare că se numea Tina Stanshall. Poți confirma?

— Da, așa o chema. Era amanta unui oarecare Dennis Burrell, fostul antrenor al fiicei familiei Schulze. Care e impresia ta, așa, la cald, în legătură cu ce s-a întâmplat?

— Nimic foarte original. Stăpâna casei dormea la etaj, îndopată cu tranchilizante. Probabil că s-a trezit și a vrut să stea de vorbă cu soțul ei, însă acesta dădea o consultație erotică. Femeia, dezechilibrată emoțional de recenta moarte a fiicei sale și buimacă de somnifere, a luat pușca automată de vânătoare, a încărcat-o cu zece cartușe și i-a făcut chisăliță pe amândoi, după care s-a dus și ea după ei în lumea dreptilor.

— Scenariu clasic de crimă pasională. Aș putea spune, după gustul meu, puțin prea clasic. Am cunoscut-o pe Martina Schulze și mi-e greu să cred că ea a putut ajunge aici doar pentru un simplu adulter la domiciliu. Dar o să mai vedem pe parcurs.

— Eu nu ți-am făcut decât un rapid rezumat a ceea ce sare în ochi. Servitorii, poate, îți vor oferi mai multe detalii.

— Îmi dai o mână de ajutor ca să culeg depozițiile acestora?

— Ce nu fac eu pentru ochii tăi frumoși și pentru o cină în doi!

— Acum, hai la treabă, căci timpul zboară în defavoarea noastră!

— Williams Curtis este numele meu, doamnă și mă aflu în serviciul familiei Schulze de 15 ani.

— Ce știți despre relația dintre doctor și mulatră? — începu Jane cu întrebările.

— Mai fusese doar de două ori în casă, în urmă cu 2-3 săptămâni, însoțită de domnul Burrell. Îl cunoașteți?

— Da, continuați!

— Îndrăzneala să se afișeze cu această... Doamna nu a suportat când a văzut-o împreună cu soțul ei, știind că era amanta antrenorului pe care Camille îl iubea și și-a pierdut mințile.

— Când fata a apărut la ușa de la intrare, — bănuiați ceva despre relația domnului cu Tina Stanshall?

— Bineînțeles că nu. Ba chiar sunt convins că, înainte de această nefastă zi, nu s-a petrecut absolut nimic între ei. Probabil că l-a fermecat instantaneu prin cine știe ce mijloace. Această tânără — Dumnezeu să mă ierte! — era o diavoliță. Totuși, sunt convins că nu l-a sedus pe domnul din proprie inițiativă.

— Ce vreți să spuneți?

— Nu este decât o presupunere a mea, dar cred că era doar un instrument de oferit plăceri erotice pus în slujba unei persoane influente.

— Sugerezi că Dennis Burrell ar fi trimis-o în brațele lui Rutger Schulze?

— Într-adevăr, asta e ceea ce cred, doamnă, însă nu am nicio dovadă în sprijinul afirmației mele.

— Bănuiești și vreun scop anume?

— Îmi pare rău, nu. Dar nu-mi vine în rușinea capului să cred că doamna a putut face așa ceva dintr-o simplă gelozie pasională. Domnul nu era un sfânt, iar doamna cunoștea foarte bine acest lucru.

— Avea alte amante?

— Din când în când, însă numai aventuri trecătoare. Doamna a știut întotdeauna să întoarcă privirea, din mândrie, de la escapadele soțului ei.

Jane se gândi: asta înseamnă că Martina Schulze descoperise afacerea Molland-Schulze-Burrell. Oare o ajutase cineva? înțelesese că s-au făcut experimente pe fiica ei, iar acestea au costat-o viața? Deci, adulterul soțului nu era decât scânteia care a aprins văpaia! Și ar mai fi ceva: dacă Burrell o trimisese pe Tina să-l seducă pe doctor, înseamnă că în dubiosul trio Molland-Schulze-Burrell interveniseră unele conflicte.

— Mulțumesc pentru ajutor, domnule Curtis! Când majordomul ieși, se lovi de locotenentul Fredericks, care se adresă polițistei:

— Printre membrii personalului există și o servitoare care nu mi se pare prea catolică. Bazează-te pe flerul meu! Ți-am pregătit-o exact cât trebuia, iar în continuare te las pe tine să scoți ce vrei de la ea. O cheamă Aretha Smith. Fata plângea ca o victimă pe un scaun, cu ochii ținuiți în gol.

— De când lucrezi aici?

— De șapte săptămâni.

— Așa, ca din întâmplare, se amestecă și locotenentul.

— Lasă-ne pe noi, femeile, să stăm de vorbă! — îl rugă Jane pe locotenent, apoi se adresă servitoarei: spune-mi tot ce ai pe suflet!

Prăbușită psihic de-a binelea, fata începu:

— Eram șomeră, mă înțelegeți? Aveam multe datorii. Un domn a plătit-o pe fosta servitoare ca să plece fără preaviz de pe o zi pe alta și m-a trimis pe mine în locul ei, cu scrisori false de recomandare. Domnul Schulze m-a angajat pe loc. Cu ceea ce i se întâmplase fiicei sale, nu prea îi stătea gândul să mă controleze. Pentru un salariu dublu, domnul care m-a trimis aici mi-a cerut doar să-i dau câte un

telefon la două zile și să-i spun ce se întâmplă prin casă. De cele mai multe ori, mesajul meu se înregistra pe bandă. Când se întâmpla ceva mai deosebit saream peste programare și ceream să vorbesc cu domnul X. De vreo lună încoace, domnul Burrell mi-a cerut și el să-i dau câte un telefon ca să-i spun ce se mai întâmplă pe aici. Eu i-am povestit domnului X despre această nouă ofertă și el mi-a dat voie s-o fac, însă mi-a zis să nu-i spun așa, chiar totul domnului Burrell, cum îi spuneam lui.

Jane Heron îi ceru numărul de telefon la care dădea raportul și o întrebă pe fată:

— L-ai sunat și astăzi?

— Desigur și a spus ceva ciudat: „Ești un om mort!”, după care a închis. Dar nu mi se adresa mie.

Jane își dădu seama că era ceva foarte important la mijloc, dar ce? Dumnezeu! Scoase în viteză celularul din sacul ei și formă numărul lui Black.

— Eric, unde ești?

— La reședința lui Molland. Cursa de șoareci e aproape instalată. Când toți vor fi gata, intrăm pe proprietate. Tu ce ai găsit la familia Schulze?

— Un adevărat măcel. Martina i-a împușcat pe soțul ei și pe amanta lui Burrell, în timp ce aceștia și-o trăgeau de zor, după care și-a înfipt și ea un glonț în creier. Există o problemă. Vezi că Molland este la curent cu acest carnagiu. A avut un informator aici.

— Mai devreme s-au auzit ca două împușcături provenind din casă. Burrell este și el aici, a venit de puțin timp cu propria-i mașină. Ai vreo idee?

— Poate că antrenorul și-a trimis amanta să-l seducă pe Schulze, fără știrea patronului și acesta i-a făcut de petrecanie lui Burrell, aflând în ce a degenerat întreaga chestie. Te las acum, succes!

Jane închise mobilul, fiind aproape convinsă că raționamentul ei era just. Rândul viitorilor pușcăriași s-a mai subțiat cu unul. Acum mai rămânea de sperat ca Molland să se predea frumușel și să nu se joace de-a Rambo, împușcând pe cine știe cine. Și să nu moară nici el; ar fi fost prea convenabil pentru acest asasin notoriu. Mai bine în spatele gratiilor decât în iad! Cu aceste gânduri în minte, polițista îi telefona lui Al Brown, așa cum îi promisese, îngăduindu-i să dispară definitiv din Los Angeles.

Nu se mai auzea nimic. Fuseseră mai devreme două împușcături foarte apropiate, dar asta mirosea a execuție. Comandantul echipei de intervenție rapidă ascultă la walkie-talkie, dădu câteva ordine și se întoarse spre detectivul Black:

— Avem o problemă! Unul dintre oamenii mei crede că a fost reperat cu o cameră video, de pe acoperiș. Deocamdată, nicio mișcare suspectă. Procedăm așa cum am plănuit?

— Până la noi ordine, respectăm programul, răspunse Eric. Îl vreau viu pe Molland, iar dacă se invadează casa cu infanteria, se va lăsa cu multe focuri de armă. Rămâneți pe poziții și, la momentul oportun, am să încerc să intru singur în reședință.

Deodată se auziră mișcări dinspre intrarea de serviciu. Eric duse binoclul la ochi. Doi oameni alergau pe alee cât puteau de repede, ducând ceva greu în brațe.

Se îndreptau în mare viteză către un jeep Isuzu 4x4, staționat pe alee. Acum se vedea mai bine: aveau asupra lor un covor rulat, în care se putea afla cadavrul lui Burrell.

— Sunt gorilele lui Molland, mormăi detectivul către comandantul comandoului. Aveți forțe acolo?

— Doar doi oameni, ascunși în spatele gardului de piatră.

— Transmiteți-le să rămână ascunși și să lase mașina să treacă. Motocicletele cu care ați venit sunt silențioase?

— Abia dacă se aud.

— Bun. Voi lua una dintre ele, ca să-i filez pe bodyguarzi de la distanță. Dacă în covor e ceea ce cred eu, bine, dacă nu, mă întorc imediat înapoi. În caz că intervine ceva, nu aveți decât să improvizați, dar nu porniți voi atacul.

— O.K.!

Polițistul își puse casca, încalecă pe o motocicletă Harley Davidson și acționa sistemul electronic de demarare. Motorul de-abia dacă se auzea, torcând ca o pisicuță adormită în coșul ei călduros de nuiiele. Eric rulă la adăpostul unor boscheți, de-a lungul zidului împrejmuitor al proprietății, urmărind gorilele lui Molland, care tocmai ajunseseră la poartă. Isuzu se îndrepta spre marginea unei suburbii a Los Angelesului, iar detectivul o urmărea de la mare distanță, ca să nu poată fi reperat. Mafioții nu rulau cu viteză prea mare.

După circa un sfert de oră, la o bifurcație, părăsiră autostrada și se îndreptară spre un șantier aparținând — după cum aflase Eric mai târziu — „Laboratorului Mespo”, unde avea să se mute sediul central al afacerii. Black opri motocicleta și privi prin binoclu. Nu constată nicio activitate pe șantier, însă văzu jeep-ul oprindu-se lângă fundația clădirii principale. Cei doi coborâră din mașină, deschiseră ușa din spate și scoaseră covorul rulat. Polițistul se așteptă să vadă gorilele balansând povara, ca apoi să o arunce în gaura unui cofraj al fundației. Dar nu se întâmplă acest lucru. Matahalele coborâră opintindu-se pe o scară, depuseră covorul pe fundul unui cofraj și se înapoiară pe același traseu. Apoi, traseră betoniera în apropiere și dădură drumul la ciment peste coletul pe care-l aduseseră cu ei. Priviră împrejur ca să vadă dacă totul era în regulă, după care se urcară în jeep-ul Isuzu și își văzură de drum, dispărând într-un nor de praf. Când mașina ieși din câmpul lui vizual, Eric goni cu motocicleta spre fundația în care cimentul încă mai curgea. Mai bine oprea acum betoniera decât să spargă cimentul, mai târziu, cu pickamerul. Pe urmă se va întoarce în viteză, pentru a participa la arestarea lui Molland și va trimite pe cineva să ridice cadavrul lui Burrell.

Ajunse la camion și opri bena fără greutate, apoi privi pe fundul cofrajului în care fusese depus cadavrul. Ceva ciment acoperise o parte din covor, dar majoritatea compoziției cursese alături. Se pregăti să plece, însă două întrebări nu-i dădeau pace deloc. De ce renunțase Molland la garda sa de corp, pentru a scăpa de cadavrul lui Burrell, punându-și astfel în pericol propria protecție și de ce aceștia nu aruncaseră, pur și simplu, covorul în gol, complicându-se să-l coboare cu grijă pe scară? Ce, le era teamă să nu rupă vreo mână cadavrului care urma să fie turnat în ciment? Înțelesese, în sfârșit!...

Reveni la betonieră cu zâmbetul pe buze, mută mașina puțin lateral și acționa din nou butonul de deversare a cimentului, care acum cădea de la înălțime direct pe covor. Privind în jos, detectivul nu fu deloc surprins când balotul începu să se miște. Cu obrazul răvășit de uimire și năclăit de mortar gros, Simon Molland ieși la lumină, ștergându-se la ochi.

— A fost bine gândit! — strigă Black de sus, agitându-și pistolul în mod ostentativ. Dar nu foarte. Unul dintre oamenii tăi ne reperase în jurul vilei, pe monitoare, nu-i așa?

Urlând de furie, criminalul încercă să ducă mâna sub haină, dar detectivul îi observă cât se poate de clar mișcarea.

— Chiar te rog să faci asta! Tare aș vrea să am motiv să te împușc cu mâna mea, îl amenință el, luându-l la ochi prin cătarea armei sale.

— Nu trageți! — strigă Molland, lăsându-și brațele în jos, în vreme ce betonul îi ajunsese aproape de genunchi.

— Atunci ridică mâinile și apropie-te de scara pe care ai fost adus. Uite, acolo. Acum urcă până la jumătatea ei și oprește-te!

Molland se execută, iar Eric coborî până la el, cu cătușele pregătite în buzunar.

— Uite, prinde-le de scară și de una dintre mânuțele tale de ucigaș.

Traficantul făcu tot ceea ce i se ceruse într-o tăcere mormântală, după care întrebă:

— Dar cum v-ați dat seama?

— Datorită slugilor tale, care s-au temut să nu-ți facă vreo vânătaie și te-au coborât cu delicatețe pe scară. Și, cum eu n-am văzut niciodată pe cineva să se poarte cu un cadavru precum cu o fată mare, asta mi-a dat de bănuț. Te-ai prins?

Detectivii Jane Heron și Eric Black își sorbeau licorile fierbinți în plăcuta cafenea „Monica's” a lui Jimmy H. Oare ce caz vor mai avea de rezolvat data viitoare? Tot unul cu o sumedenie de cadavre? În cele din urmă, bărbatul sparse tăcerea:

— Având în vedere palmaresul lui Simon Molland, acesta va primi o pedeapsă de minimum 20 de ani și, din cauza circumstanțelor sale atenuante, cu toate relațiile lui, tot va executa vreo 15 ani de pușcărie. Când va ieși de la zdup, va fi prea bătrân ca să mai lucreze.

— Și asta te consolează? — îl întrebă Jane.

— Nu, dar mă ușurează. Măcar de unul să nu mai auzim vorbindu-se. Ce zici, te-ar tenta o varză acră cu tăiței și ceapă prăjită la restaurantul tailandez?

— Cum te poți gândi la mâncare în asemenea clipe?

— Vrem, nu vrem, viața' trebuie să meargă înainte! Ți-am mai spus. Și, fără papa, nu vād cum s-ar putea așa ceva?! Lasă că pofta vine mâncând!

— Bine, dar nu acolo unde ai spus tu. Cu cât trece timpul, cu atât varza lor e mai grețoasă.

— Te înșeli! De când n-ai mai fost au schimbat-o de trei ori.

Ea cedă în final și nu regretă deloc. Într-adevăr, varza era bună, iar preparatul — extraordinar. De ciudă, sentiment a cărei proveniență, însă, nici unul dintre ei nu o putea defini cu exactitate, băură și vreo șase beri, de astă dată cot la cot. Dar orice făceau sau ar fi vrut să facă, discuția revenea la cazul „Corticoidului XY – 108”, așa cum fusese denumit dosarul.

— Sunt curios dacă va cădea întreaga rețea a lui Molland!

— Fii sigur de asta! Controlul financiar și cel vamal au luat la puricat întreaga afacere. Sunt peste cincizeci de oameni implicați în această anchetă, iar depozitul laboratorului a fost sigilat.

Eric privi spre o banchetă pe care două tinere se țineau de mână, privindu-se drăgăstos una pe alta.

— Te gândești la Alice și la Karen? — îl chestiona Jane. Le-am sunat aseară la spital, ca să le dau vestea cea mare. Măine, micuța noastră pacientă poate părăsi spitalul aproape refăcută. Amândouă renunță la sport. Sunt prea dezgustate de ceea ce se petrece în acest domeniu. Karen vrea să se facă profesoară de gimnastică fizică, iar Alice spune că va încerca să îmbrățișeze o carieră de jurnalistă.

- sfârșit -